Zeynep Kaçar

Kabuk*

*SEL

KABUK*

ZEYNEP KAÇAR, 1972 yılında Lüleburgaz'da doğdu. 1991'de Bursa Anadolu Lisesi'nden, 1995'te MSM Tiyatro bölümünden, 1999'da İstanbul Üniversitesi Dramaturji bölümünden mezun oldu. 2007'de "Aşk İhanet Yalnızlık Vesaire", "Krem Karamel", "Bavullar", "Bu Bir Oyun Değil", "Dış Ses" adlı oyunları ve Ayla Kutlu'nun aynı adlı öyküsünden uyarladığı "Mekruh Kadınlar Mezarlığı" *Toplu Oyunları 1*, 2008'de "Böyle Bir Aşk Masalı" ve "Sahici İnsanlar/Plastik Ölümler" *Toplu Oyunları 2*, 2011'de "Bu Anlamlı Günde", "Köprüden Önce Son Çıkış" ve "Medine" *Toplu Oyunları 3*, 2015'te "İd Ego ve Süper Kahraman" ve "Varolmayan Ayşe'nin Muhteşem Maceraları" *Toplu Oyunları 4* adı altında Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Oyunları çeşitli alternatif tiyatrolar, Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelendi. İngilizce ve Çince'ye çevrildi. ABD, Tayvan ve İsveç'te sahnelendi. Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen Krem Kramel 2010 yılında Ankara Sanat Kurumu tarafından Övgüye Değer Oyun Yazarı ödülüne, 2011 yılında Medine Dil Derneği Kerim Avşar En İyi Oyun Ödülüne layık görüldü.

2000-2007 yılları arasında tanıtım ve eleştiri yazıları *Radikal* kitap eki, *Varlık* dergisi ve çeşitli web sitelerinde yayımlandı.
2000'de Tiyatro Boyalı Kuş ve 2008'de Bab-ı Tiyatro'yu kurdu ve yazar, yönetmen ve oyuncu olarak bu topluluklarda görev aldı.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 825
ISBN 978-975-570-840-9

KABUK
Zeynep Kaçar
Roman

© Zeynep Kaçar, 2016
© Sel Yayıncılık, 2016

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Ayla Duru Karadağ
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ocak 2017

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Zeynep Kaçar

Kabuk

Roman

Yeter ki sen beni
hiç yazamayacağım bir romanın kollarına atma.

Didem Madak

BİRİNCİ BÖLÜM

Rüyada, orada, derinde. Hep

Melahat gelecek birazdan provaya. Kalkmam gerek. Melahat, götü boklu, kör hafızın şaşı kızı Melahat. Yok, olmaz, diyemedim. Sana dikmem. Götü boklu şaşılara dikmem, dikmem de dikmem! Üç aydır beş kuruş bıraktığı yok adı yok, kendi yok, çükü yokun. Acıkıyor insan. Acıkmak da bir yere kadar. Uyurum geçer, dedim. Hadi su içtim uyudum. Bir de başımda kız doğdu, oğlan doğdu var. Kız önce doğdu. Büyük olan o. Uyuyunca unutuyor insan. Siz de uyuyun, diyorum; sekiz saat geçmeden hooop uyanıyorlar. Anne acıktık. Pardösüyü yiyin. O yenmez ki! Biliyoruz. Un var, tavuk var. Tavuk var, yumurta yok. Keserim ha seni tavuk! Keser de suyuna çorba yaparım, bir bardak suyunu ayırır, onunla da pilav yaparım. Dört parçaya doğrarım. Her parçanı başka bir gün yem ederim kız doğdu, oğlan doğduya. Ama yooook yapmam, kıyar mıyım sana? İki yumurta. Yarına kadar iki yumurta. Kesmem yemin ederim. Korkma. Korkma dedim sana, korkarsan yumurtlayamazsın; yumurtlayamazsan aç kalırız, aç kalırsak midemiz bağırır kes tavuğu, kes tavuğu! İşte o zaman mecbur kalırım. Bir keresinde ben de çok korktum, biliyor musun? Anlatayım mı? Çok uykum geldi benim. Sonra.

Bir evin iki kızı idim. Kardeşimi sayma. Sayılmaz o. Babam grişkam derdi bana. Annem kızardı. Güzellik başa bela, güzel

olmasın akıllı olsun yeter diye. Ter ter tepinirdim. Bana ne derdim, ben güzel olacağım, öyle güzel, öyle güzel olacağım ki, Simferopol'de bütün sarı kafa Ruslar nasıl peşinden koştularsa senin, benim de öyle koşacak peşimden bütün Türkler. Öyle sarı saçlıyım, öyle yeşil gözlüyüm ki ben, ne akıl bırakırım başta, ne kolda kuvvet. Vurursan babama söylerim. Kıymetliyim ben. Seni sevmiyor artık babam, beni seviyor. Güzelim diye. Sen çirkinsin işte.

Melahat da çirkin. Öyle böyle değil. Prova yaparken bakamıyorum yüzüne. O birbirine ha değdi ha değecek kirpiksiz boş gözler, ah o gözler. Kim alır seni Melahat, demek geliyor içimden. Müşteri, para verecek, karnımız doyacak. Az dön, diyebiliyorum sadece. İyi, boyu iyi. Daha kısa olursa dizlerin çıkar meydana. Ha bir şeyi yok dizlerinin! Tabii. İstiyorsan çıksın. Ama pardösü dediğin diz altı olur. Nesi yok dizlerinin biliyor musun Melahat, dizlerin yok. Evet. Yok. Onlara diz demiyorum. Koyun götü diyorum. Hani olur ya koyunların götü. Böyle yağlı yağlı, yürürken bir o yana bir bu yana sallanır. Pıtır pıtır sıçar bir de. Hem yürür hem sıçar. İşte senin dizlerin aynı koyun götü gibi. Yat kalk dua et ki, ak koyun götü. Bir de kara koyun götü olaydı... İşte o zaman kesin evde kalırdın. Hem şaşı, hem kara koyun götü gibi dizleri var. Olacak iş mi? Kim alır kız seni? Ha, tamam tamam. Bitiyor. Az sabret. Yakışacak tabii. Yakışmaz olur mu? Memesiz karıya ne yakışmaz. Ne yakışmaz söyleyeyim mi? Hiçbir şey yakışmaz. Hem şaşı, hem memesiz, hem dizlerin yağ bağlamış koyun götüne benziyor. Daha ne olsun Melahat. Nereliydiniz siz? Haaa, belli! Nereden mi anladım? Güdüklüğünden be yavrum. Güdüksün. Hem boyun kısa, hem boynun. Ha ha haa! Böyle vücut düşman başına. Sizin oraları kışın soğuk olur. Babam anlatıyordu, Simferopol de soğuk olurmuş kışın. Ne? Rusya, Rusya! Rusuz biz. Tabii ki, o yüzden güzeliz. Ama ben daha

güzelim. Kardeşimin memeleri, bak gördün mü, o da memesiz senin gibi. Memesiz kadın da olur muymuş? Oluyor işte. Hem şaşı, hem güdük, hem memesiz. Busun sen Melahat. Cebinde paran olmuş ne yazar. Her ay bir döpiyes diktirsen, inci küpeler taksan, elmas gerdanlıklar boynuna. Boyun dediğime bakma. Kafayla gövde birleşik. Unutmuş Yaradanım şuna boyun vermeyi. Takıvermiş koca kafayı memesiz gövdenin üstüne. Bunun da boynu eksik kalsın n'apalım, demiş. Bir tek boyun eksik kalsa tamam anlarım. Hiç olmamış bu Allah'ım. Azıcık elleri güzel. Onu da kim ne yapsın? Yüzüne bakılmıyor, memesi mıncıklanmıyor, dizler koyun götü, ayaklar otuz dokuz numara. Oooof! Haydi yeter Melahat. Sıkıldım. Bugünlük bu kadar. Ay yok, vallahi sıkıldım. Yetişmez yarına marına. Zorlama hiç. Davet mi? Ne daveti kız? Kim davet etti seni bir yere? Hıfzı Bey'in hanımı demek... Yoluk yoluk yolarım ama ben o Şükran Değirmen Kıç'ı. Yetişmiyor yarına. Öbür güne davet etsin. Sokmasın iki ayağımı bir pabuca. Sana baka baka yüreğim soldu zaten. Getirdin mi? Söylesene be şaşı kız. Tamam. Oğlan doğdu, gel, al şu parayı, söyle ablana da koşun gidin bakkala. Ne lazımsa alın. Ben bilmem. Ne bileyim. Ablan halleder. Sinirlendirmeyin beni. Uyuyacağım ben.

Pardösü bitsin. Tabii, pardösü bitsin. O zaman uyuyacağım. Sabaha kadar oturur bitiririm ben bunu. Merak etme sen Melahat. Yetişirsin Değirmen Kıç'ın davetine. Kim gelecekmiş kim? Halil Bey'in oğlu mu? Hani şu çok yakışıklı aman Allah'ım o ne endam Engin mi? Seni mi tanıştıracaklarmış? Yok gülmüyorum. Niye güleyim? Aşk olsun Melahat. Sen de pek alıngansın be kızım. Aklıma bizim tavuk geldi. Ona güldüm. Nesine güldüm? Çorba yapacaktım ondan, yine kurtardı kendini. Evet. Komik. Ne diyeceğim, ne giyeceksin pardösünün içine? Pembe döpiyesi mi? Kızzzz, hiç kırmızı pardösünün içine pembe döpiyes giyilir mi a zevksiz! Açık renk o, şişman gösterir. Mavi çizgiliyi giy. Olur tabii. Ancak o olur bu par-

dösünün içine. Boynuna, boyun derken lafın gelişi tabii, krem rengi var ya, lacivert desenli, ipek hani kız. Hah! Bildin. Onu bağla. Saçlarını da dur bakayım. Otur önüme. Kaç kere dedim sana, ortadan ayırma, şaşılığın çıkıyor iyice ortaya. Yana tara. Sağa doğru. Azıcık da kabart. Hah! Böyle. Maşayla. Maşayla yapacaksın. Elle bu kadar olur. Kaç yaşına geldin sen? Öğren bunları. O köylü anan bilmez lakin ben bilirim. Her bir şeycikleri de bilirim uykum gelmese.

Tamam. Yarın sabaha gel al. Ütülerim. Ütülemeden olur muymuş? Ütü verir asıl şeklini dikişe. Sen ne anlarsın. Hayatında düğme dikmişliğin var mı? Haydi tamam. Haydi. Yarın sabah gel al. Selam söyle anana. Çirkin.

düğme, ip, jilet, makas, tela, fırfır, kopça, çengelli iğne, yaka, dantel, çıtçıt, vatka, kadife, flanel, verev, kurdele, astar, teyel, gabardin, yüksük, viskon, ilik, drape, jakar, fermuar, pul, kaşmir, ütü, yen, manşet, fisto, ekose, yırtmaç, yün, penye, zikzak, cep, tül, roba, pamuk, ipek, jorjet, smokin, makara, birit, payet, jarse, evaze, pili, mezura, amerikan, keten, askı, kuşak, krep saten, naylon, kup, v yaka, bisiklet yaka, bebe yaka, balıkçı yaka, degaje yaka, kayık yaka, kısa kol, uzun kol, yarasa kol, takma kol, ceket, gömlek, tunik, bluz, pilili etek, düz etek, kalem etek, mini etek, midi etek, pantolon, bermuda, şort, pelerin, pardösü, palto, panço, parka, manto, mont, eldiven, şapka, etol, pijama, gecelik, sabahlık, önlük, sutyen, don, içlik, gelinlik, damatlık, çizgili, boyuna çizgili, enine çizgili, kalın çizgili, ince çizgili, çiçekli, güllü allı dallı...

Oof yeter! Nerede kaldı bu kız doğdu, oğlan doğdu? İki lokma bir şeyler yiyelim. Yapıştı midemin duvarları birbirine açlıktan.

Ölsem

"Ah taştı, taştı, taştı! Yapış yapış oldu ocak. Semiş! Ben sana beş dakika sonra ocağı kapat demedim mi?"

"Unuttum anne."

"'Unuttum anne.' Unutursun tabii. Ah kızım ah! Ne zaman akıllanacaksın sen?"

"Büyüyünce."

"Bak bir de cevap veriyor. Koca kız oldun, daha nereye büyüyeceksin! Memelerin bile çıktı."

"Yaaa, çıkmadı işte!"

"Ne bunlar peki? Kayısı mı koydun bluzunun içine? Gülme, gülme! Kim temizleyecek buraları? Yardım et hadi. Çilek reçeli. Sen seversin diye. Gülme. Ne gülüyorsun her söylediğime? Tamam. Küsme. Küstü Semiş'im yine. Gitti gördün mü?"

Yalvarsam dönmez. Ne zaman büyüdün artık desem hemen gider.

"Hiç de laf söylenmiyor size küçük hanım."

Cevap yok. Ortadan bir kayboldu mu belki günlerce gelmez. Oyun bozan.

Ama bak, dondurma yapacağım. Gelincik şerbeti. Yok. Semiiiş ne olur dön! Tamam ben temizlerim ocağı. Hem çıkmadı memelerin, şaka yaptım!

Açmış koca gözlerini bana bakıyor.

"Tamam korkma. Korkacak bir şey yok. İyiyim ben. Hadi sen yemeğini ye."

"Ben yardım edeyim mi?" diye soruyor.

"İstemem," diyorum. "Hem sen niye yemedin yemeğini? Senin için yaptım. Bezelye. Seversin. Ha kızım, niye yemedin?"

"Sen de yemedin. Sen hiç yemiyorsun. Hep ben yiyorum."

"Tamam temizleyeyim şuraları geliyorum hemen, sen başla."

Göz ucuyla bakıyorum, bir yandan ocağı siliyorum, kurursa hayatta temizlenmez. Bezelye pilav. Yanına da cacık yaptım. Ne yapsam yiyor bu kız. Korkuyor. Ondan. Biliyorum.

"Akşama köfte yapayım mı? Babanla yersiniz."

"Sen yemeyecek misin?" diye soruyor.

"Yerim, yemem sana ne?"

"Ama hiç yemiyorsun sen," ağzı dolu dolu.

"Ağzın doluyken konuşma demedim mi sana? Dökeceksin üstüne. Hadi geldim ben de. Alayım tabağımı."

Azıcık yiyebiliyorum. 6 yaşındaki çocuk bile benden çok yiyor. İçim almıyor. Haluk da kızıyor. "İyice zayıfladın, kadın dediğin azıcık etli butlu olur, memelerinin içi boşaldı, boş torbalara döndüler, zaten sıskaydı bacakların şimdi ödüm kopuyor; tutarken elimde kalacaklar," diyor. Artık beni sevdiğini söylemiyor. Anlıyorum. Haklı. Ben de sevmiyorum kendimi. Hiç gerek yok sevgiye. Gereksiz bir duygu. Karı koca arasında hele. Bunca yıldan sonra.

"Bitti," diyor.

"Biraz daha ister misin?"

"Pilavın üstüne koysana bezelye, suyundan da koy. Öyle çok güzel oluyor."

Koyuyorum. Bu çocuk dünyayı yiyor.

Yemek yapıyorum, aslında bir tek yemek yapabiliyorum. Çocukken çok aç kaldık Muhsin'le, ondan herhalde. Durduramıyorum kendimi, en az üç çeşit yemek yoksa evde sakinleşemiyorum. Küçüktüm; bu kızdan biraz büyük, hatırlıyorum, o zamanlar başladım yemek pişirmeye. Muhsin beğenmezdi önce, sonra alıştı. Zaten ben de giderek ustalaştım. Evden gittiği seneydi. Ciğer sarması bile yapmıştım da, hay sen çok yaşa,

çok yaşa sen diye bir şarkı uydurup onu söylemişti, kafam şişmişti.

Cacık da koyayım mı biraz daha diye soruyorum. Tatlı var mı? Yine ağzı dolu. Ağzın doluyken konuşma.

Gözlerini kaçırıyor. Evet var. Çilekli turta yaptım. Kaçırdığı gözlerini yüzüme dikiyor. Bir tek yemek yerken ışıldıyor bu çocuğun gözleri.

Çilekli turta yaptım, dün gece sabaha kadar 10 kilo çilek ayıkladım. Çok olur reçel için diye, birazını ayırdım. Ama iyi geldi. Sırtım tutulmuş biraz, olsun. Onunla da sabah turta yaptım. Güzel oldu. Kokusundan anladım. Artık kokusundan anlayabiliyorum iyi mi kötü mü, eskiden tadına bakmak zorundaydım. Böyle iyi.

Çilekli turta çilekli pasta çikolatalı pasta rulo pasta krokanlı pasta ekler üzümlü kek kakaolu kek havuçlu kek ayva tatlısı kabak tatlısı incir tatlısı gül reçeli incir reçeli vişne reçeli portakal reçeli kayısı reçeli sütlaç muhallebi kazandibi profiterol krem karamel şöbiyet baklava kadayıf dilber dudağı kalbura bastı bülbül yuvası tulumba tatlısı şekerpare aşure supangle höşmerim güllaç ekmek tatlısı pandispanya irmik helvası lokma sütlü nuriye zerde revani sufle dondurma şerbet boza hoşaf limonata...

Ayy içim bayıldı.

"Hadi çıkalım," diyorum.

"Peki," diyor.

Hava hâlâ biraz soğuk. Küçük pelerinini giydiriyorum. Kırmızı. Çok yakışıyor. Semiş'in. Tabii artık ona olmuyor. Annem mi dikmişti hatırlamıyorum. Önünde yavru bir ceylan işlemesi. Kahverengi. Siyah iplikten gözleri. Tek ve büyük bir cebi var önde. Semiş iki elini de sokardı içine. Öyle yürürdü yanımda. Elini tutmak isterdim. "Ama genç kızım ben, ellerim cebimde yürüyeceğim," diyerek gülerdi. "Peki, öyle olsun,"

derdim. Yanımda yürürdü, yürümek denirse. Neredeyse zıplardı yürürken. Kuştu o. Hep uçmak isteyen kanatsız bir kuş. Oysa Füsun ellerini cebine sokmuyor. Elimi tutmak istiyor. Tutuyorum. Çok küçük. Başına bir şey gelsin istemem. Akşamdan hazırlayıp cam kaplara koyduğum yiyecekleri de tekerlekli pazar arabasına yerleştiriyorum. Epey ağırlar çünkü. Bir elim arabayı çekerken diğer elimde Füsun'un terli eli yürüyoruz kaldırımlar boyunca. İhtiyacımız yok. Öyle diyor Haluk. O hepimize bakabiliyor kazandığı parayla. Rahat rahat yaşıyoruz. Zengin olmasak da koltuk takımlarımız perdelerimiz televizyonumuz yaz tatillerimiz arabamız giysilerimiz mutfak malzemelerimiz banyomuz kaloriferimiz var. Hiç gerek yok dükkân dükkân dolaşıp kek, börek satmaya. Ama benim yapmaya ihtiyacım var. Yemek yapmazsam ölürüm. Füsun biraz daha büyüsün istiyorum. O yüzden yaşamak için yemek yapıyorum. Herkese. Giden ve kalanlara. Anneme, babama, Muhsin'e, Haluk'a, Semiş'e, Füsun'a. Bazen ben de yiyorum.

"Semiş de geldi mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "O evde kaldı. Ders çalışacak. Yarın sınavı var."

"Korkmaz mı evde yalnız kalmaktan?"

"Kocaman kız oldu, korkmaz," diye cevap veriyorum.

"O hiçbir şeyden korkmuyor ki," diyor.

"Evet," diyorum. "Hiçbir şeyden korkmuyor. Ama sanırım sen korkuyorsun. Söyle bana neden korkuyorsun?"

"Hımm," diyor.

Duraksıyor bir süre. Düşünürken yürümesi de yavaşlıyor.

"Senden," diyor.

Yüzüme bakıyor.

"Neden korkuyorsun benden?" diyorum. "Sana bağırıyor muyum, azarlıyor muyum, dövüyor muyum yoksa seni?"

"Hayır ama..." diyor.

Biliyorum ne söylemek istediğini ve söyleyemeyeceğini.

"Yemek yemiyorsun hiç. Hasta olacaksın diye korkuyorum."

"Sadece bu mu?"

Gözlerini kaçırıyor.

"Sadece bu. Yemek yersen hasta olmazsın. Sen hasta olursan kim yemek yapar sonra bize?"

"Haa," diyorum şakacıktan, "tek korkun bu. Hasta olursam aç kalırsın, yoksa hasta olmuşum olmamışım umurunda mı?"

"Umurunda ne demek?" diye soruyor.

O kadar saf soruyor ki üstelemiyorum.

"Şaka yapıyorum," diyorum. "Tamam ama ben bu kadar yiyebiliyorum. Aç sayılmam. Bir şey olmaz hem, hastalanmam. Sen merak etme."

"Peki," diyor.

Ne desem peki diyor. Herhangi bir çocuk gibi itiraz etmek, ağlamak, naz yapmak aklına gelmiyor. Belki bilmiyor. Öğretmedik. Henüz ilkokula başlamadığı için başka çocuklardan da görmedi. Acıyorum galiba. Hale Hanım'ın kafesine geliyoruz. Pazar arabasının en üstündeki cam kabı alıyorum. İçinde teyzemden öğrendiğim o meşhur börek var. İçeri giriyorum. Sen burada bekle diyorum. Uysal, başını sallıyor. Hale Hanım beni görüyor, ayağa kalkıyor. Yine o güzel kadın var. Cam kenarına oturmuş. Yine yalnız. Bana birini hatırlatıyor, bir türlü çıkaramıyorum.

"Sırf bu börekler için geldiğimi bilmelisiniz," diyor kibarca, Hale Hanım cam kabı alıp mutfağa gittiğinde.

Hafifçe gülümsüyorum. Ya da gülümsediğimi sanıyorum. Gözlerini kaçırıyor. Nereden tanıyorum? Soramıyorum. Kimseyi merakımla rahatsız etmek istemem. Bir merakım kalmadıysa da bu kadın bir şeyleri kıpırdatıyor içimde.

"Sizin kızınız mı?" diye soruyor.

Dönüp bakıyorum. Sanki emin olmak istiyorum. Orada durmuş minik ayağıyla bir böceğe dokunuyor incitmeden.

"Evet," diyorum. "Benim kızım."

"Çok güzel," diyor. "Size benziyor."

"Bilmem, öyle herhalde," diyorum.

Hale Hanım cam kabı geri getiriyor mutfaktan. Çıkıyorum. Boş kabı arabaya yerleştirmemi bekliyor sabırsızlıkla. Sonra hemen elimi tutuyor. Yürüyoruz anne kız.

Başka biri. Bambaşka. Ben olmayan

"Hayır Efsuncuum, özür mözür dilemem ben o götverenden."

"Çok ayıp," diye çıkışıyor teyzem.

"Ne, götveren olması mı? Amaaan be teyze, konumuz bu sanki. Duyarsa duysun. O şikâyet etti belediyeye. Kesin. Zabıtanın da işi gücü yok zart diye damladı. Komşular kokudan şikâyetçilermiş. O kendi yaşlı ibne kokusuna baksın önce."

Adamlar içeri daldılar bir anda, apartmanı ayağa kaldırdım kimsecikler gelmedi yardıma. Meğer hepsi düşmanmış zavallıcıklara. İyi mücadele ettiler haaa! Mestan var ya, kaşını gözünü yardı herifin.

"Aaaa, ağlama teyzem. Yine alırız. N'apalım. Hem bak burada kim var?"

Çantadan çıkarıp kucağına verince Marline'i, oh sakinleşti azıcık.

"Anladı herhalde, ne bileyim, çantamın içine saklanmış. Gıkı çıkmadı valla o patırtıda. Mestan, Sakine, Suzi görsen nasıl yıkıyorlar ortalığı. Ama bunda çıt yok."

"Nereye götürecekler?" diye soruyor Marline'i okşarken.

"Ne bileyim, en iyi ihtimalle barınağa..."

"Hay bunları ben, ne biçim küfrederdim de, tövbe ettim bir kere."

"Et be teyze," diyorum. "Bugün tam günü. Yakışır. Ama açmışken bayramlık ağzını, şu üst kattaki moruğu eksik bırakma."

"Aman tamam kes," diye çıkışıyor. "Ne yapacağız biz kedisiz?"

"Marline var ya."

"Bir Marline'le olacak iş mi, alıştım ben evde kalabalığa, şimdi sen, Marline, ben. Kaldık mı dımdızlak?"

"Çağıralım moruğu o da katılsın aramıza," diye dalga geçiyorum.

"Kızım sen delirdin mi, o boklu kumlar atılır mı adamın kapısının önüne, ya polisi çağırsaydı ne yapardık, bir de seni götürecekler, hah ondan sonra seyret sen Efsun'da kaç kuruşluk akıl kalacak?"

"Ama etmedi. Götü yemedi. Anladığımı biliyor. O şikâyet etti. O etmese anında çağırırdı polisi. Hem kimin kedi kumu var bu apartmanda, besbelli benim yaptığım. Tabii, sıkar biraz."

"Kızım bak doğru konuş, çarpıvericem ağzının ortasına terliği. İyice bozdun sen ağzını. Azıcık hanım ol aaa!" diye çıkışıyor Efsuncuğum.

"Tamam Teyze, tamam. Bira içer misin?"

"Bu saatte ne birasıymış?"

"Sinirlerimiz yatışsın biraz be Teyziş."

"Eh doğru dedin. Elim ayağım zangırdıyor hâlâ. Oooy! Marline de bak nasıl korkmuş. Zavallı."

"Getireyim mi, getirmeyeyim mi?" diye soruyorum buzdolabının kapısını açarken.

"Getir, getir hadi," diyor. "Eee, kaç kalori kızım bir bira? Bak ya, sen yoksa yine mi başladın ha?"

"Yok Teyze. Biliyorum kaç kalori, akşam yemek yemeyeceğim. Bozmadım. Aynen devam."

Ödü kopuyor diyetimi bozarım diye. Çok çekti kadın beni ikna edene kadar. Ama ne ağlardım. Ortalığı yıkardım. Ağladıkça da acıkır ooh süzüverirdim makarnayı. Üzerine de tereyağlı domates sosu. Heyt be! Nerede o günler.

"Eee geri alamayacak mıyız minnoşçuklarımı?"

"Yok be Teyze. Alamayız herhalde. Yani sekiz kedi çok dediler. Yasakmış apartmanda beslemek."

"Çıkamadık şöyle bahçeli bir eve. Bahçeli evimiz olaydı o zaman alamazlardı elimizden, salardık bahçeye. Gerçekten İbrahim Bey mi şikâyet etmiş, emin misin?"

"Eminim be Teyziş, ağzını aradım zabıtanın, yaşlı biri dedi. Kim olacak ondan başka?"

Şişeden içiyoruz birayı. Saat daha dört. Hava sıcak, güzel gidiyor bira sabahki patırtının üstüne. Aslında iyi oldu ama tabii söyleyemiyorum teyzeme. Bütün gün onların karınlarını doyur, kakalarını temizle, veterinere götür getir, kum al, mama al. Yorucu işti. Zavallı Efsuncuğum kalabalık seviyor. Evlen evlen diye tutturması bu yüzden. Kedi sanıyor beni, bir kerede dört tane doğuracağım sanki. Aman ne doğurması ya, bir daha öyle göte göbeğe zor katlanırım ben. Yeter. Ya ama var ya cillop gibi olacağım. Sağ olsun teyzem. O olmasaydı çok fenaydı.

Yavaş yavaş. Her ay üç kilo filan. Gerçekten zayıf bir kadın olabilecek miyim? Zayıf, sıska. Böyle çöp gibi. Rüzgâr çıkınca sevgilisinin koluna girmek zorunda kalan. Herkes ne güzel yüzün var diyor. Kimse ne güzel bir kadınsın demiyor, diyemiyor. Eh bu göt, bacak, meme, gıdı, göbekle olacak iş değil hani. Yolda dönüp bakıyorlar, güzelliğime değil, önden böyle görünen birinin götü kim bilir nasıldır diye, meraktan. Beş kilo. Daha en az yirmi beş kilo vermem gerek. Elli olamam herhalde, elli beş iyidir. Nisanur gibi. Onunla boylarımız aynı. Elli beş kiloymuş, sordum. Alık alık baktı yüzüme. "Sen?" diye soruyor bir de. Yüz yirmi kilo olsam ne fark eder, kaç kilo olursam olayım şişkoyum senin gözünde. Utanıyorum. Utansam da saklayamıyorum utanç vereni, saklanamıyorum; o kadar kocamanım! Kimse sevmiyor beni bu halimle. Bir tek teyzem. Canım teyzem. Başka kimse değil. Emre değil. Aşkımdan ölüyordum ya da ben öyle sanıyordum ilk kez âşık olduğum için. Her ilk aşk gibi ölümcüldü benim kırk altı bedene sığmayan aşkım. O ise öyle yakışıklı. Nasıl, nasıl, nasıl? Utanmak bile

utandırıyordu beni tekrar tekrar. Binbir katmanı vardı utanmanın içimde. Gövdemden utanıyordum, bu gövdeyle âşık olabildiğim için utanıyordum, kendimden utandığım için utanıyordum. Bütün bunların toplamında hissettiğim her duygunun beni taktikler geliştirmeye itmesinden utanıyordum. Ama başka bir şansım yoktu. Bu halimle. Ama ya zayıflayınca? Her şey çok farklı olacak. O da bana âşık. Birlikte.

Kalori saymayı öğretti teyzem. Şimdi her şeyi sayıyorum.

1 enginar 10 kalori, 1 patlıcan 28, 100 gram fasulye 90, 100 gram brokoli 35, 100 gram brüksel lahanası 35, 100 gram kabak 25, 100 gram havuç 35, 100 gram karnabahar 32, 100 gram kereviz 18, 1 salatalık 11, 100 gram marul 15, 100 gram mantar 14, 100 gram soğan 35, 100 gram bezelye 89, 100 gram yeşil biber 15, 100 gram patates 100, 100 gram ıspanak 26, 1 elma 60, 1 kayısı 8, 1 muz 100, 100 gram kiraz 40, 1 hurma 15, 100 gram incir 41, 1 greyfurt 60, 1 portakal 50, 1 kivi 34, 1 mandalina 50, 100 gram karpuz 19, 100 gram kavun 18, 1 şeftali bin şeftali, 1 armut 70, 1 erik 8, 100 gram üzüm 57, 100 gram badem 600, 100 gram hindistancevizi 603, 100 gram fındık 650, 100 gram fıstık 560, 100 gram çamfıstığı 600, 100 gram ceviz 550, 100 gram patlamış mısır 480, 1 dilim beyaz ekmek 90, 100 gram bisküvi 470, 100 gram makarna 90, 1 dilim kepek ekmeği 60, 100 gram yoğurt 95, 100 gram peynir 275, 100 gram biftek 280, 100 gram tavuk 130, 100 gram kuzu ızgara 280, 100 gram salam 445, 100 gram sosis 295 kalori.

Çok acıktım.

Çocuklarım kanıyor

Yandı bunun yüzü. Sol yanı. Acıyorum garibe. İçim kaldırmıyor yüzüne bakmaya. Hep sağ yanında duruyorum. O yanına bir şey olmadı. Aramız iki yaş. Ben her zaman daha güzeldim. Çocukken, evlendikten sonra hep güzeldim. Çok kıskanırdı beni. Bir keresinde saçımı kesmişti uyurken. Çok küçüktük gerçi. Ama dövdüm. Döverim. Kim keserse. Altın sarısı saçlarım vardı çocukken, büyüyünce azıcık koyulaştı. Kumrala döndü. Rusuz biz. Ondan. Gözlerim de yeşil. Saliha'nınkiler ela. Güzel. Güzel canım. Kirpikleri de uzun uzundu. Şimdi çıkmıyor. Yangından sonra çıkmadı yerine yenileri. Güzeldi Allah için. Kaşı, gözü, saçları. Sol yanağı bir el gelmiş, çekmiş deriyi büzmüş, düğüm atmış gibi, öyle kaldı. Çok şükrettik gözüne bir şey olmadı diye. Kirpikler çıkmadı, olsun. Onu da dert edecek değiliz. Verilmiş sadakası varmış. Ne de olsa kardeşim. Çok dövüşür, çok kavga eder küseriz ama aynı kan, aynı can. Ne ağladıydım haberini alınca. Kocası çeker gider sandıydım, kalır iki çocukla bir başına. Neyse vicdanlı adammış, gitmedi bir yere. Benimki gitti, onunki gitmedi. Sahi neden gitti Mürsel anlamadım. Amaan! Giderse gitsin. Sanki bir hayrı vardı bana. Sevişmek akşamdan akşama. Öyle üstümde, evet özlüyorum. Başka bir şeyini değil. Yakışıklı adamdı da, işte, gitti bitti. Ha ne diyordum? Saliha geldi sabahtan. Ütüyü o yaptı. Mecalim kalmadı artık. Yoruldum. Gece yedi saat ya uyudum ya uyumadım. Geldi gudubet Melahat, aldı par-

dösüyü gitti. Bir teşekkür bile etmedi. Etti mi? Etti sahi. Ellerine sağlık, dedi. Çok güzel olmuş. Yakıştı mı diye sordu bir de. Zor tuttum kendimi. Çimdirdi Saliha. Anlar hemen. Biri çirkinse tutamam. Gülüveririm böyle aptal sorulara. Bilir huyumu. Bastı çimdiği. Acıdı da gülemedim. Yakışmadı. O boyunsuz gövdeye ne yakışır? Kendini bilmez. Neyse iki hafta yetecek kadar param var çok şükür. Saliha yeni iş al hemen, diyor. Bu döpiyes kimin? Onu bitir, diyor. Mahalleliye haber sal tadilat yaparım de, diyor. Diyor da diyor. Hiç susmuyor bu Saliha. Geveze değildi eskiden. Yeni huy edinmiş zaar. Kafam şişti, Saliha sus! Çocuklar aç kalacakmış. Senin gibi çirkin şansı olsa, zengin koca, yanık surat, iki güzel çocuk. Bir de bana bak. Bu güzellikle kalakaldım öyle. Aman n'apalım, kader. Annem derdi de inanmazdım, kızım güzellik başa bela. Allah talihini güzel etsin yeter, diye. Etmedi talihimi güzel müzel. Uyusam artık. Niye gelmişti bu Saliha?

"Niye geldin sen yine?"

Niye gelecekmiş, bana bakmaya gelmiş. Merak etmiş, iyi miymişiz, çocukların bir şeye ihtiyaçları var mıymış? Var mıymış? Yok. Neye ihtiyaçları olacak. Karnımız doydu şükür.

"Kaç gündür yıkamadın bunları?" diye soruyor.

Kaç gündür? Koca çocuk onlar, ben mi yıkayacağım? Yaksınlar banyoyu, yıkansınlar. Kız, kardeşini de kendini de yıkar. Ne var onda? Kaç yaşındasın kız sen? Unuttum. Gördün mü? Aybaşı oldu? Var haberim. Söyledi. Söylemedin mi? Niye söylemedin? Anneye söylenmez mi hiç? Eee, bezin var mı senin? Teyzen verdi. Verir teyzen. Aman çok cefakârdır. Hem kendi çocuklarıyla ilgilenir hem benimkilerle. Bana baksana sen Saliha, bu kadar sık gelip durma sen. Yeter. Biz iyiyiz. Çocuklar da gördüğün gibi iyiler. Yemeklerini yediler. Üstlerini dikip giydiriyorum. Uykularını uyuyorlar. Daha ne olsun? Haydi. Git sen. Çocukların, kocan merak edecek. Haberleri vardır elbet lakin yeter. Benim uykum geldi. Az uyudum zaten dün gece.

Gidiyor nihayet. Börek yapmış getirmiş. İyi olmuş. Kahvaltı etmedik sahi. Börek yeriz. Yanına da çay demleyeyim ben.

Kızım, Sezin gel bakayım buraya. Aybaşı mı oldun sen? Niye söylemedin anneye? Teyzenin diktiği bezden ne olacak, beceremez, kayar. Ben sana yenilerini dikerim. Geç otur karşıma. Güzel bir kahvaltı yapalım ana kız. Kaç zamandır oturamadık böyle. Demek büyüdün ha, genç kız olmuş benim kızım, benim haberim olmamış. Öğleden sonra gidelim, güzel bir kumaş seçelim sana, şöyle son moda bir genç kız elbisesi dikeyim ben kızıma. Ha? İster misin? Aman hazır giyim. Terzilerin kraliçesi oturuyor karşında sen tutturmuşsun hazır giyim. İstersen triko bir hırka alırız elbisenin üstüne. Askılı dikerim o vakit. Ona uygun bir hırka? Yeter paramız. Yeter, niye yetmesin? Olmazsa yeni iş alırım. Melahat'ın kuzeni var, adını getiremedim şimdi. O da istiyormuş döpiyes. Bir haftada diker veririm. Güzel olmuş börek. Teyzen becerikli. Sen de ona çekmişsin. Azıcık bana çekeydin, mesleğin olurdu elinde. Benim kızım okuyacak. Ağrın mı var? Aaa, gördün mü kör olasıca yapar öyle ağrı. Çocuk doğurana kadar çek dur. Tabii her ay. Sıcak su ısıtalım sana. Karnına koy. Uzan sen. Ben hazırlayıp getireyim. Hadi uzan Seziş'im. Uzan yavrum. Sarılırım sana bir şeyciğin kalmaz. Ha benim kuzum.

İçim geçiyor Sezin biraz sakinleşip uykuya dalınca. Az uyudum tabii dün gece. Pardösü yetişecek sabaha, kolay iş mi? Ne tatlı böyle uyumak. Ah Sezişim, güzel kızım benim. Böyle sancılı olacak demek bunun aybaşısı. Benimki de öyle miydi, öyleydi ya. Annem tuğla ısıtıp verirdi koyardım karnıma sakinleşirdim biraz. Lakin çok çektim. Evlenince geçti. Evlendim öyle ya. Mürsel'le evlendim. Yine onun kolundayım. Üsküdar'dan Salacak sahiline doğru yürüyoruz. Bahar. Üzerimde yeni diktiğim askılı, ipek keten elbisem var. Kollarım bembeyaz. Mürsel de krem rengi keten bir pantolon giymiş, üzerinde mavi

gömleği, kollarını kıvırmış, güneş gören yerleri buğday rengi. Gömleği tam oturmuş üstüne. Genç gövdesi dimdik duruyor. Omuzlarına geliyor boyum. Hafif topuklu mavi ayakkabılarım ayağımda. Yürüdükçe ses çıkarıyor. Herkes dönüp bize bakıyor. Öyle genç, öyle ışıl ışıl, öyle her şeye muktedir... Elbisem sarı. Saçlarım gibi. Güneş gözümüzü alıyor. Eniştemin Fransa'dan getirdiği bir model güneş gözlüklerimizi takmışız. Çok mutluyuz. Biliyoruz, anlıyoruz mutluluk ne. Bir tek biz. Sırmış, biz çözmüşüz. İçimiz içimize sığmaz olmuş. Aşkmış kapalı kapının ardındaki sır. Kimse bilmiyormuş, bir biz. Açmışız o kapıyı ardına kadar. Girmişiz içeri. İçerisi de burasıymış. Üsküdar'dan Harem'e giden yol. Birazdan Kız Kulesi'nin önünde olacağız diyor Mürsel. Orada oturur gün batımını izleriz. Olur diyorum. Yanımda sen olduktan sonra ne fark eder lakin olur, orada oturur gün batımını izleriz. Yan yana âşık, mutlu, muktedir. Henüz doğmamış Sezin ve Muhsin. Kız Kulesi'nin tam karşısındayız işte. Oturuyoruz yan yana, âşık, mutlu. Uzanıp öpüyorum Mürsel'i biraz utanarak. Çok seviyorum onu. Herkesten, her şeyden çok. Sımsıkı sarılıyor bana. Kollarında olmak ne kelimesiz bir duygu. Yok karşılığı, tarifi, benzetmesi... Sımsıkı. Giderek daha çok sıkarak. Kafi diyorum nazlanarak. Çok sıktın. Boğulacağım. Ne var, benim değil misin? diye soruyor. Canım acıyor diyorum. Nefes alamıyorum. Gerçekten de nefes alamıyorum. Biraz daha sıkarsa boğulacağım. Lakin durmuyor. Bağırmaya, yalvarmaya başlıyorum. Mürsel ne olur dur. Seni çok seviyorum, ne yapayım, diyor. Bırak diyorum. Beni seviyorsan bırak. Sıktıkça kasıklarıma vuruyor sancısı. Kasıklarımın sancısından ölüyorum şimdi. Bir ıslaklık mı ne? Deniz mi? Bir bakıyorum hamileyim. Ne zaman hamile kaldım, Sezin mi bu, Muhsin mi? Nasıl olur anlam veremiyorum. Lakin doğdu doğacak. Doğur o zaman diyor Mürsel. Doğur. Kurtulalım. Bıktım senin çirkin suratından. Çirkin mi? Ben mi çirkinim? Tanıdığım, âşık olduğum, mutlu,

muktedir olduğum Mürsel değil bu diye düşünüyorum sancı içinde. Giderek sıklaşıyor sancılar. Mürsel bir sigara yakıyor. Gün batımını kaçırıyorsun yine, güneş öyle kırmızı ki şimdi, sanırsın yangın çıkmış karşı sahilde. Dumanı buraya gelecek rüzgârla. Çığlık atıyorum, dayanamıyorum zira acıya. Çık artık, çık! Gün batımını kaçırıyorum. Mürsel istemeyecek sonra beni. Sarı elbisem leke olacak. Kaçırdın işte, battı güneş diyor sinirle. O sırada ağlamaya başlıyor biri. Bakıyorum bebeğe. Sezin değil bu, Muhsin hiç değil. Lakin çok iyi biliyorum bu yüzü. Ta çocukluğumdan. En çok gördüğüm en iyi bildiğim yüz. Saliha. Saliha'yı doğurmuşum. Neden bilmiyorum.

Kırmızı pelerin

Biberonu duruyor, erimiş emziği, plastik ağızlık yapışmış şişeye, zıbını, sanki hâlâ onun gibi kokuyor. Kokmuyor biliyorum. On üç senedir giymiyor bu zıbını, saçı duruyor, saçı, sarı bir lüle. Sonra her sene bir lüle keser yanına koyarım, böyle kocaman bir torba olur diye düşünmüştüm o zaman ama ne oldu bilmem, kesmedim, kestiysem de bu küçük sarı buklenin yanına koymadım, attım, öylece. Sanki alelade bir şeyi atar gibi. Semiş'in saçını. Attım. Çöpe. Tırnaklarını kirli bezlerini yemediği yemekleri kırılan oyuncaklarını eskiyen çoraplarını... Öylece, sakin, hiç düşünmeden. Attım. Kırmızı pelerini atmadım ama. Füsun giydi bir süre. Neden Füsun'a giydirdim? Başka hiçbir şeyini giydirmezken. Bilmiyorum. Bazı şeyleri yaparken çok akılcı gerekçelerim olmayabiliyor bir süredir. Belli ki kendimce bir amacım vardı. Yoksa giydirmezdim. Şimdi hatırlamıyorum.

Tokası duruyor. Plastik dört tane top var bir lastiğin iki yanında. Mavi bilye gibi. İçinde hava baloncukları var. Lastik erimiş. Ama toplar sağlam. Kokluyorum. Plastik mavi toplar nasıl kokarsa öyle kokuyorlar. Eldivenleri duruyor. Beyaz pamuk. Tırnaklarıyla yüzünü çizmesin diye taktığım. Küçücük. O kadar küçük ki. O kadar küçük müydü elleri? Ne kadar küçük oluyoruz doğduğumuzda. Ne kadar çaresiz. Aç. Korkmuş. Ama hazır. Her şeye. Beşiğinde yatarken etrafı seyredişi geliyor gözümün önüne. Olduğu gibi kabul etmek ancak bebeklerin işi. Ne varsa etrafında, eleştirmeden, kınamadan,

küçümsemeden, en doğru hali oymuş gibi, kabul etmek. Benimsemek. Annesi diye mesela başka bir kadın ilgilense, süt verse, altını temizlese onu da kabul eder miydi? Ederdi. Niye etmesin? Nereden bilecek onu ben doğurdum? Bu annen, bu baban, bu anneannen, bu büyük teyzen, bu çıngırak. Bak böyle salladıkça ses çıkıyor. Hani benim Semiş'im. Vereyim mi? Kollarını uzatıyor çıngırağa doğru. Daha tutmayı bilmiyor. Ama istiyor. Sesi. Ses elle tutulur mu? Gülüyor. Güldükçe çıldıracak gibi oluyorum mutluluktan. Delireceğim diye düşünüyorum. İnsan mutluluktan delirir. Haluk'u çok sevdiğimi sanıyordum, çılgınca, sınırsız, koşulsuz. Oysa Semiş'e duyduğum aşkın yanında her şey silik. Çıngırak. Ne güzel ses çıkarıyor. Ah, pembe şapkasını Teyzem örmüştü. Doğmadan. Bu şapkayla çekilmiş fotoğrafı salonda duruyor. Patikleri. Ne çok patiği vardı. Bir bu kalmış. Bunu da teyzeme sinirlenip annem örmüştü. Üzerindeki çiçeklere bak. Tek tek yapmış bu çiçekleri. Çok becerikli kadındır annem. Semiş'i de her çocuğa gösterdiği o olağanüstü yüzeysel ilgisiyle sadece bir kere mi ne kucağına almıştı. İlk torunuydu, üstelik dünyanın en güzel, en güleç bebeğiydi. Ama annem işte. Ondan sevgi bekleme aptallığından sıyrılmıştım epeydir. Acımadı canım. Kendi annemle ana kız olamamıştım hiç, hayat bana Semiş'i vermişti ve onunla dünyanın en iyi anlaşan, en âşık, en mutlu ana kızı olacaktık. Biliyordum. Battaniyesi. Füsun'a da mı örttüm ben bunu? Ah, hayır! Haluk örtmüştü. Zorla alıp saklamıştım. Kavga etmiştik. Sanki Füsun'a battaniye alamayız. Niye Semiş'inkini örtüyoruz? Sakladım ben onları. Büyüyünce vereceğim. Bak diyeceğim, bu senin biberonun, senin saçın, bunlar senin eldivenlerin, şapkan, patiklerin, çıngırağın, battaniyen. Bu kadar. Küçücük bir bohçanın içinde. Birlikte bakacağız, bir zamanlar bu kadar ufacık olduğuna çok şaşıracak. Çok şaşıracak. Birlikte güleceğiz.

Birlikte her şeyi yapacağız olgun bir kadın olduğunda kızımla yürüyeceğim sokaklarda birlikte insanlar diyecekler abla

kardeş misiniz Semiş gülecek annem o benim ama çok güzel birlikte sinemaya gideceğiz kitaplar okuyacağız tartışacağız yemekler yapacağız ders çalışıp şarkılar söyleyeceğiz birlikte bir hayat geçireceğiz birlikte yüz yıl bin yıl geçireceğiz ondan önce öleceğim çünkü ben ondan büyüğüm çünkü ben anneyim ve anneler önce ölür benim annem ölmedi uyuyor ama benden önce ölecek ben yaşlanacağım o büyüyecek o güzel çok güzel bir genç kadın olacak ama hep Semiş diyecek arkadaşları sevgilisi ah evet bir sevgilisi olacak çok âşık tabii çok âşık olacak Semiş'e herkes tüm oğlanlar âşık olacak ona ama Semiş onu beğenecek onda hoş bir şeyler içini kıpırdatan utandıran sonra kendini açmasına neden olan bir şeyler bulacak çok sevecekler babası ve benim biraz içimiz burkulacak kızımız bizden başkasını sevebiliyor diye belli etmeyeceğiz onun adına biz de seveceğiz kızımıza iyi davranıyor mu diye belli etmeden izleyeceğiz mimar olacak sonra Semiş çünkü beş yaşında karar verdi çok güzel resim çizdiği için evlenecek şahane bir düğün yapacağız ben artık orta yaşlı olacağım onu hep seveceğim onun annesi olduğum için kibrimi gizleyeceğim bir o anlayacak ziyaretimize gelecek sık sık evlendikten sonra çocukları olacak iki kız herhalde çünkü biz hep iki kız doğururuz bu sülalede onları seveceğim birlikte büyüteceğiz çocuklarını birlikte yaşayacağız onun için endişeleneceğim onun için hayaller kuracağım onun kokusu olmadan nefes alamayacağım onun varlığıyla var olacağım onunla ben olacağım ve o yoksa yok.

Görünmez

İnsanın herkesin nefretle bakmasına yol açan bir engeli, özrü, kabahati varsa ilk öğrendiği şey şakacı olmak. Hep neşe, eğlence, hep espri, komiklik halleri. Binbir çeşit engel, özür, kabahat var. Şişman olmak en affedilmez olanı. Diyelim ki körsün, bunu kendin tercih etmedin. Üstelik bir kör kendine kınayan acıyan gözlerle bakan birini göremez. O yüzden körden şakacı olması beklenmez. Ama oluyorsan ne âlâ! Belki bir bacağın kısaysa filan birazcık, çok değil dozunda espriler yapabilirsin ara sıra. Sürekli yaparsan kompleksli olduğun anlaşılır, o yüzden tam gerektiği zamanlarda. Kimseyi tedirgin etmeyecek ölçüde. Ama şişko, dombili, tokur, çiko, domuz filansan karşındaki daha ağzını açmadan en ölümcül şakayı patlatmalısın. Mutlaka suçluluğunu ima ederek. O zaman azıcık, birazcık, bir yudum, bir gıdım rahatlıyor karşındaki. Hak etmişti, hem ben iğneleyici bir şey söylemeden, o söyledi böylece kötü, kınayan, şekilci izlenimi uyandırmaktan kurtardı beni. Yine de affedecek değilim ilk fırsatta yapıştıracağım lafı. İrade önemli tabii, olur, kilo vermeyi düşünmüyor musun, olur, aşk hayatın nasıl, olur, olur da olur! Karşındaki daha bunları düşünmeden patlatacaksın espriyi, ki hiçbir suçluluk hissi kalmasın narin bünyesinde. Yoksa kim ister kendini ırkçı, şekilci, ayrımcı, bok püsür hissetmeyi. Rahatlasın, ki artık ne söylemen gerekiyorsa söyle konu neyse gir fırsat bu fırsatken. Yine de bakışlara engel olunamaz. Bunun için bir formül bulmuş değilim. Henüz. Araştırıyorum ama. Tabii içimden iki parmağımla göz-

lerini yuvalarından sökmek gelmiyor değil. Bazen. Çünkü dil susunca gözler aşağılamaya başlar. Güya sana çaktırmadan memelerini, göbeğini, yağ en çok nerede yoğunlaşmışsa orayı inceler. Bakıyorum ama kusura bakmıyorsun değil mi? Yaaaaaani gerçekten çok acayip! Bildiği bir diyet vardır, spor salonu vardır, akupunkturcu, yogacı, bok püsür. Tabii eğer ben istersem. O da bir ara on kilo filan almıştır. Azimle, iradeyle, çelik gibi sinirlerle, sabırla, yetenek, zekâ, üstün binbir türlü vasfıyla hemen vermiştir. Sen nasıl bir münasebetsizsin ki bu kadar yedin. Yedin yedin doymadın, iki spor yapıp yediklerini yakmadın, böyle şekilsiz boğum boğum insanın göz zevkini katleden iğrenç bir varlık oldun? Ne hakla? Bir de utanmadan aramıza karıştın, karışmak istedin, meslek edindin, ağzının kenarındaki kırıntılarla bizimle muhabbetler ettin. Çantanda makyaj malzemesi, parfüm filan taşıyacağına simitler, peynirler, şekerler taşıdın. Çantalarının hepsinin dibini susam ve şeker kâğıtlarıyla sıvadın. Hayatımızın ritmini bozdun fil adımlarınla, terledin hiç durmadan yaz kış buram buram, görünüşünle algımızı, şakalarınla küstahlığımızı bozdun. Sen ne hakla doğdun, büyüdün, yaşadın? Niye yedin, niye dur demedin, hiç mi bakmadın aynalara, hiç mi tartılmadın? O elli sekiz beden ya da her neyse kıyafetleri de nerelerden arayıp buldun?

Biliyor musun benim hayali bir ablam vardı! Aaa hem şişko hem deli! Bak güzel kardeşim şişkoluk konusu kapansın diye söylüyorum bunu. Yoksa hâlâ oraya takılıp kalacaksak hayali ablamı alet etmeyeyim boşuna.

Ama bu koca cüsseyi görmezden nasıl geleceğim? Karşımda bütün enlem ve boylamlarınla dikilip buram buram şişkoluk kokarak bildiğim insan biçimini unutmaya zorlayarak bir şeyler anlatıp duruyorsun. Anlayamıyorum doğal olarak. Tiroidine baktırdın mı, belki ondan kaynaklanıyordur. Hayır, tiroidimde bir sorun yok. Ben yedim. Hayvan gibi yedim. Canım istedi yedim, üzüldüm yedim, sevindim yedim, ağladım

yedim, sırf yemek istediğim için yedim, annem mutlu olsun diye yedim, babamla vakit geçirmek için yedim, hayali ablam yiyemediği için onun payını da yedim, annemin yemediklerini, anneannemin yemediklerini, kaybolan dayımın yemediklerini, hepsini, hepsini, her şeyi, dünyaları yedim!

Senin derdin ne hem iradesizsin hem de bana çemkiriyorsun? Az yeseydin. Benim ne kabahatim var, bir de karşıma geçmiş beni azarlıyorsun? Kimsin ki sen, kimsin? Kim sever seni? Kim kadın yerine koyar, kim el ele tutuşup yürür, kim aynı otobüste denk gelmek ister yanındaki koltuğa, kim birlikte uyur seninle, hele kim sevişmek ister, kim aynı masada oturup yemek yemek ister? Biz normallerin dünyasında o kadar çok yer kaplıyorsun ki nefes alacak yer bırakmıyorsun.

Görünmez çocuktum ben.

Tam da bu yüzden bu kadarım şimdi.

Bu halim görmezden gelinemez.

Peki Efsun'u ne yapacağız? Bir kez karar verdi, zayıflatacak beni. O zaman görünecek miyim yoksa yine mi yok olup kaybolup?.. Efsun var artık. O asla kapamaz gözlerini. Zayıfçacık, sıskacık, çöp gibi olsam yine görür beni. Bakar bana. Varım, bilir. Kabul eder beni ben olarak. Kemiklerim sayılsa bile. Açlıktan nefesim koksa, yandan bakıldığında bir çizgiyi andırsam bile. Sırf onun hatırına işte yemiyorum artık. Yemeyeceğim. Her yudumumu sayacağım, her içtiğimi, ağzıma giren her yiyecek önce hesap verecek bana, kaç kaloriymiş bakalım. Bitti o ne bulursam ağzıma tıkmalar, yiyip yiyip doymamalar. Tokum bak, bir kabak bile yetermiş doymaya. Bir sulu hıyar, bir yumurtayla gün geçermiş meğer. Biraz yoğurt, biraz fasulye hayatını değiştirirmiş insanın.

Tuttum bir de hukuk okudum. Bu cüsseyle hangi adliyeden hangi adliyeye koşturup hangi insanla, hangi iyi iletişimler kurup çevremi genişletip kendime yeni katiller, mutsuzlar, sahtekârlar bulacaksam? Bu kadar var mıydım? Bu kadar

yani. Böyle. Bi'dünya. Okula başladığımda? Gençkızlıkşişkoluğu sayılabilirdi; ergenlikten yeni çıkmış üniversite sınavı stresini yeni atlatmış gençkızşişkoluğu. Sonra sonra geçmedi ama o gençkızşişkoluğu. Üstüne eklendikçe eklendi. Kocaman oldum. Beni görecek bir annem yokken ben görünür olmanın yolunu buldum. Geç kalmıştım ama duramadım. Şimdi sırf Efsun'un hatırına. Dünyalar güzeli teyzem benim. O kadar ince, narin, hoş ki! Ucube gibi duruyorum yanında. O ne kadar zarifse ben o kadar kaba saba. Yedi kilo verdim ama. Az buz değil, yedi kilo. Altmış kiloya insem... Boy da katır gibi olunca iyice iyice iyice kenara çekiliyor insanlar yolda yürürken. Ben ne yaptım kendime? Teyzem onarıyor bozulanı. Sabırla. İnatla. Biraz despotlukla. Eee bana lazım. Birazcık yüz bulsam nasıl nasıl yiyeceğim üstü bol mayonezli patates kızartmalarını, yanında çifter çifter burgerleri, altı pideli üstü tereyağlı kebapları, yanında şişe şişe kolalar, şıralar, şerbetler, bozalar, üstüne kaymaklı ekmek kadayıfları, gece yatarken içim kıyılıp atıştırıverdiğim zeytinyağlı yaprak sarmaları, yatar yatmaz hayalini kurduğum sucuklu sabah kahvaltıları, ah azıcık içim kıyıldı poğaçaları, bol etli, bol sulu, bir buçuk pilavlı öğle yemekleri, kuruyemişler, üzerine dut kuruları, kayısı kuruları, tazesi muzun, portakalın, şekercileri ihya etmeler akşamüzerleri, lokum, prenses badem her gün mutlaka, yanına birkaç başka çeşit tarçınlı çikolatalı falan filan, yemekten önce ufak bir kayıntı, yemekte çorba, ana yemek, ana yemek, ana yemek, zeytinyağlı, bir-iki dilim börek, gece acıkmayayım diye bolca pilav ama yemekten sonra mutlaka patlamış mısır, o yoksa kestane, o yoksa kuruyemiş ama yine acıktım bir makarna şöyle hafif olsun diye sadece tereyağı ve domates sosuyla, şişkinlik yapmasın yanında soda...

Düşüncesi bile yasak bana.

Ah ergenlik!

Kız doğdu bana benziyor. Sarışın, hadi bilemedin kumral. Küçücük burun, kiraz dudaklar. Ergenliğinde bile güzel. Ne kız doğurmuşum ama! Hoş babasına benzeseydi de güzel olurdu. Üç ablası var Mürsel'in, Allah için hepsi birbirinden güzel. Esmer olup bu kadar güzel olmak bir onların sülalede var. Sakine, Zekiye, Remziye. İsimler kötü. Kayseri'nin en zengin ailelerindenmiş bunlar. Sonra babaları o şarkıcı kadının peşine takılıp malı mülkü satıp İstanbullarda kaybolunca Mürsel'in başına kalmış üç abla, bir ana. Ne mendeburdu rahmetli kaynanam! Hoş, kolay iş değil onunki, yine de onca yıl bir kere gülerken gördüm desem çarpılırım valla şuracıkta. Mürsel akıllı adamdı. Hemen evlendirmiş üç ablasını. Askere bile gitmeden. Kayseri'nin zenginlerinden kuzen, hısım bir şeyler işte, öyle birileriyle. Yamuk yumuk adamlar üçü de. Patates gibi. Para olduktan sonra, yumdular gözlerini. Mürsel çok yakışıklı adamdı. Anlatırdı, ne kadınlar kesmiş yolunu, evli mi dersin, dul mu dersin, kız mı... Bir kere giriver koynumuza diye. Hiç abartıyor, boşa övünüyor diye düşünmezdim. Ben de o kız halimle bilmezken neyin ne olduğunu, içimden geçirmemiş miydim yatırsa düzse beni şuracıkta, sesim çıkmaz diye? Öyle erkek adamdı. Heybetli. Buram buram kokardı, bir erkek nasıl kokmalıysa. Kocaman eller. Tuttu mu bağırtır. Her gece isterdi. Dinlemezdi öyle yorgunum, aybaşıyım, kızın ateşi var bakayım bir. Alırdı kucağına. Zıplatır dururdu. Ay iyice edepsiz oldum ben! Başıma mı vurdu, ne? Yok. Çekti gitti. Kimse-

ciklerin kucağına oturacak değilim ondan başka. Ayaklarımı öperdi. Ah! Babası kılıklı. Sahi niye gitti Mürsel? Kimse bir cevap vermiyor. Soruyorum. Çıt yok. Herkes gözünü kaçırıyor. Sanki bir ben bilmiyorum. Hıh! Her şeyi biliyorum. O kadını, boşanmak için mahkemeye kâğıt verdiğini, evleneceklerini. Hepsini. Güzel olsa bari. Gördüm. Tesadüfen. Yoksa peşine düşecek değilim bırakıp gidenin. Hiç düşünüyor mu acaba, ne yapacağım ben iki çocukla? Nasıl okutup meydana çıkaracağım? Kız doğdu ayrı, oğlan doğdu ayrı. Çok şükür Allah'ıma akıllı çocuklar. Ergenlikte bile bir huysuzlukları yok. İsyankâr olurlar diye korktum. Nasıl baş ederim? Hiç sevmem öyle azarlamayı, bağırıp çağırmayı. Gülerim belki. Bir kere yükseltmedim sesimi. Onca sıkıntıda gık demediler. Kız dikiş öğrensin kurtarsın kendini dedim ama üniversite diyor. Gitsin tabii. Lakin nasıl? Mürsel'le konuşursa. Ben yüzüne bakmam. Baba dese, ben okumak istiyorum. Belki. Çok var daha. Saliha'dan istemem. Oğlanın da geçen gün şarkı söylerken fark ettim, sesi çatallaşmış. Sonra konuşurken, hah dedim buna da olmuş olanlar. Dudağının üstünde de yakından bakınca tüyler. Çok canını yakacak kızların belli, babasının soyu. Onun gibi esmer. Uzun. Sanki biraz kaba sabaydı Mürsel, oğlan daha nazik, ince ruhlu. Sanatkâr. Galiba benden gizli buluşuyor babasıyla. Buluşsun. Yetim gibi hissetmesin kendini. Örnek alacak birileri olsun. Dayı, amca yok ki, bir baba. O da sürekli yanında olmayınca çocuğun, ister tabii, erkek evlat, bakacak, görecek. Onun gibi oturacak, onun gibi konuşacak. Öyle öksürecek bir odaya girerken. Ben nasıl derim kızları böyle tut, şöyle öp diye. Babasıdır, o öğretecek. Gitsin, gitsin. Bilmiyormuş gibi yapıyorum şimdilik. O kadın cici annelik yapmaya kalkmadığı müddetçe vakit geçirsin babasıyla. N'apalım, bizim de kaderimiz böyleymiş, Allah beterinden saklasın. Çok şükür aç değiliz, açıkta değiliz. İyi kötü çekip çeviriyorum. Yalnız kız söylememiş ya bana aybaşını, içerledim. Anneyim ben. Çekinsen de söyleye-

ceksin. Hemen koşmuş teyzesine. Yetti canıma şu Saliha. Çocuklarımı alacak elimden. Hep böyleydi. Kıskanç ne olacak. İlgisiz bir anneyim sanki. Onun aşırı ilgisi yüzünden öyleymişim gibi oldu. Boğdu, boğdu da uyuz pısırık etti Nihal ve Nevra'yı, şimdi sıra benimkilere geldi. Hep hasedinden. Hem elinden bir iş gelmez, hem benim çocuklarıma musallat. Kızı benzetti kendine, mutfaktan çıkmaz oldu. Mütemadiyen bir yemek kokusu evin içinde. İyi oldu, kurtuldum yemek işinden lakin ne öyle bilmiş ev karıları gibi sürekli tarif alıp vermeler, boş tabak tencere getirip götürmeler. Okuyacak kızım. Madem terzi olmayacak, okuyacak. Sen ne karışıyorsun, peynir ekmek yer otururuz. Aman çok önemli, ha yemek bilmiş ha bilmemiş! Geçti o devirler. Bizim zamanımızdaydı. Her iş gelecekti ki elinden ancak öyle bulacaktın kocayı. Geldi de ne oldu? Bak hani koca? Kaçtı gitti. Ha seninki duruyor. Dursun, otursun öyle kedi gibi bir köşede. Pısırık. Şirretiyle pıstırdı kocayı da. Adam o surata bakıp oturuyor ceketini alıp kaçmıyor ya, yat kalk dua et sen Saliha Hanım! Yüzünün bakılacak hali kalmadı. Aman kalbimi bozmayayım, kardeşim ne de olsa. Yazık. O ister miydi hiç? Görünmez kaza. Çok şükür gözüne bir şey olmadı. Kocası da vefalı adammış. Başkası olsa ikinci gün kaçar. Bu kaderine razı olup oturdu köşeciğinde. Çocukken de böyle kısmeti açıktı bunun. Her şeyin iyisi buna düşer. İki elma uzatır annem, ben kaparım kırmızısını, parlağını önce. Buna yamuk yumuğu kalır. Bir ısırırım, ya tadı berbat, yenmez, ya kurt çıkar, ya çürümüş içi; bununki hep kütür kütür bal gibi, sulu. Kocanın vefalısı bak yine buna düştü.

Şimdi de oğlana takmış kafayı. Kim bilir o buluşturdu babasıyla? Dikiş dikiyormuş. Diksin ne var? Erkek çocuk elini alıştırmasın öyle şeylere demez mi bir de! Terzinin kadını erkeği mi olurmuş? Kızların eski bebeklerine elbiseler dikiyormuş. Oğlan çocuğu için iyi değilmiş böyle şeyler. Bak bak bak! Ne akıllar. Benden niye gizliyormuş o zaman? Hiç de bile. Ben-

den gizli değil. Biliyorum. Haberim var. Her şeyden haberim var benim. Siz beni saf salak sanıyorsunuz lakin öyle değil o iş. İğne götü iteklemekten başka bir şey bilmem sanıyorsunuz, fısır fısır konuşup arkamdan iş çeviriyorsunuz. Kızım aybaşı olur gizlersiniz, oğlan babasıyla konuşur saklarsınız, börekler gelir gider, avuçlarına para sıkıştırılır çocukların, yazıklanılır vahlanılır genç yaşında terk edildi, başımıza dert oldu diye. Bilmez miyim? Lakin çok şükür her şeyden haberim var, her iş geliyor elimden. Yemek? Onu da yaparım gerekirse. Sizden bana yer mi kaldı mutfakta? Koca kıçınızla dönüp duruyorsunuz ya. Rahat bırakın beni. Terziyim ben. Benim, diyen terzi elime su dökemez. İstesem bir paltoyu bir gecede diker oturturum sırtına müşterinin. Muhsin dikiş dikiyormuş, aman derdimize bak! Yüzün yandı kızım, buruş buruş oldu sol yanın. Büzük gibi oldu. Oh! Söyledim rahatladım. Büzük gibi suratınla oğlumun etek dikmesini mi dert edindin? Hadi ordan hoşt! Haset karı! Çık git. Çık git hayatımdan. Al eline aynayı baka baka düş içine. Kal aynanın içinde. Nedir senden çektiğim? Yeter!

Bereket versin kimsecikler yok evde. Belli, kız yine gitti büzük suratın evine. Birlikte artık turşu mu kuruyorlar, tarhana mı yoğuruyorlar, ne bok yiyorlarsa yesinler; oğlan okulda daha, gelmez. Yatıp uyuyayım, iyice sinir sahibi yaptılar beni el birliğiyle. Yetişmezse yetişmesin ceketi Fatmagül karısının. Evlendirmesin kızını, gitmesin düğüne. Bana ne? Mecbur muyum kendimi paralamaya? Annemden kalan tarlaları satıp yediler. Yanan evin yerine ev alınmış. Bak bak bak! Yakmasaydın kızım evini. Uyuyup kalmış. Bir de bana derler uykucu diye. Kafam karışmıyor değil. Yorgunluktan herhalde. Tarla mevzunu konuşmuştuk sahi, tatlıya bağlanmıştı diye hatırlıyorum. Lakin nasıl konuştuk, ne dedik, kime alındı ev, evin yarısı benim üzerime miydi öyle bir şeyler. Çok üst üste geldi bu üzüntüler. Ondan herhalde. Bulanıyor arada kafam. Topar-

layamıyorum. Ceketi bitireyim ben en iyisi. Bir kolları takılacak zati, bir de yaka. Ütülerim bir güzel. Söz verdim kadıncağıza. Muhsin da birkaç kitap mı ne alacakmış, onu söyleyip duruyordu. Yarın teslim edersem alırım parasını. Oğlan da gitsin alsın kitaplarını, geri kalmasın derslerinden. İyi okuyorlar maşallah. Bitirsinler okulları, fakülteleri; ben de bırakayım bu işleri, baksınlar analarına. Halime bak, kaç yaşında köşeme çekilme hayalleri. Çok yoruldum. Üzüntüler üst üste gelince. Yatıp uyusam. En güzeli.

Ortalama bir dünyada

Kim bilir, kim bilebilir ne güzel bir histir tam olmak? Sıradan bir ailede dünyaya gelme kaderiyle taçlanmak. Orada güvende büyümek; sancısız, acısız, korkusuz. Sahi korkmamak nasıl bir histir kim bilir, kim bilebilir? Sobanın yanında hep birlikte yenen akşam yemekleri Şubat sonlarında. Bahara çok yakın. Oracıkta, anne, baba, çocuklar ve sıcak yemekler hep bir arada. Ödevlerini tamamlamış bir çocukluk neşesiyle. Şakalar ve bilmeceler eşliğinde. Önce dört ayaklı, sonra iki, sonra üç ayaklı olan kimdir? Kimdir? Kimdir? Ben cevap vereceğim. Hayır ben. İnsan. İnsandır. İnsan insanın ilacıdır. Başka bir dünyada, başka bir ülkede, başka bir şehirde, başka bir sokakta, başka bir evde insan insanın ilacıdır. İyi gelir yan yana durmak. Hep bir arada. Hiç yıkılmayacakmış gibi. Hep sonsuzmuş gibi, orada, kadim. Bir arada. Beraber ve mutlu. Kim bilir, kim bilebilir sıradan bir ailede büyümenin verdiği o dünyalara sığmaz güveni. Kim bilebilir... annenin asla delirmeyeceğini, babanın her akşam eve döneceğini ve kardeşinin hiç terk etmeyeceğini bu kabuğu? Öyle sarsılmaz bir inanç. Öyle keskin bir bilgi. Ve genç kız olmak o kabukta, yeryüzünün tek ele geçirilmez kabuğu, duvarları beş metre kalın, çatlamaz, kırılmaz. Dışarıdan ve içeriden ve hatta derinde hiçbir düşmanın yıkamayacağı o iç dünyada büyümek, ağaçlar hep aynı yerde, duvarlar hep aynı kalınlıkta, bahçe desen bahçe, uyku desen uyku. Var olmak böyle bir şey olmalı. Kim bilebilir?

Ve elbette öylelerine bahşedilir büyüyüp yine sıradan aileler kurmak; gelecekte her şeyin kolaycacık oluverdiği kendine en uygun insanı elinle koymuş gibi bulabilirsin kendine en uygun insanla üç aya kalmaz nişanlanabilir kendine en uygun insanla altı ay sonra evlenebilir iki yıl içinde de dünyanın en güzel kız çocuğunu doğurabilirsin akıl sır ermeyecek kadar kolay olur her şey bir anda basit sakin tantanasız kendiliğinden hayat haritalar kadar sınırları belli bir şeydir biliyoruzdur o gün mutlaka uyanacağız uyandığımızda bir işimiz olacak çocuklar koca uyanacak hep birlikte kahvaltılar yapılacak güle söyleşe herkes tam olarak nereye gidecekse tam vaktinde orada olacak hiç yağmur yağmayacak yollar tıkanmayacak trafik hep akacak sonra herkes işlerini tam ve gerektiği gibi bitirmiş koşarak hiç incinmeden hiç kavga etmeden hiç hırpalanmadan eve dönecek o gün kimse ölmeyecek ve hiç kimse aklını yitirmeyecek kimse çaresizlik nedir bilmeyecek hayat hep böyle nazlı sakin sıradan basit akıp gidecek bütün kötülükler başkaları için yılanlar çıyanlar ejderhalar ve kanser hep başkaları için onlar diğerleri bizden olmayan bu kabuğa ait olmayanlar zavallılar deliler ibneler evladını yitirmiş anneler aklını yeryüzünün herhangi bir köşesinde bırakıp yola nasıl taşınacağı bilinmez acılar yüküyle devam edenler onlar için yokoluş onlar için kavgalar öfkeler gidip gelmeler gidip gelmeler kendi aklının sınırlarında onlar için hesaplar planlar bir gün daha nasıl katlanırım bu hayata nasıl geçer zaman içindeyken kendinin ve asla dışına çıkamamak kendi çaresizliğinin hep başkaları için onlar için diğerleri bizimse tillahı gelse çatlamaz kabuğumuz var çünkü biz sıradanız ve bu kalınlaştırıyor kabuğu her geçen gün bu bir arada tutuyor böyle olduğumuz için hak ediyoruz mutluluğu ve daim olmasını tüm iyiliklerin oysa sizler hep bir aşma çabası hep dışına çıkma isteği hep bir akıl yoluyla anlama ihtiyacı dünyayı yumurtadan her zaman civciv çıkmıyor küçük hanım yılan da çıkar çıyan da riski göze

alamayız buyrun sizin olsun dış dünya sokaklar caddeler dış yüzleri dükkânların tabelalar uçak yolculukları uzak diyarlara keşifler icatlar bulmalar kaybetmeler sizin olsun aramazsan bulunabilir bir şey değil ki bela dediğin.

Kabuk, bu yüzden... ve bu yüzden böylesine kalın sıradanlığımız.

Kim bilir, kim bilebilir böyle şeyler söyleyebilmenin o mide bulandırıcı kibrini?

Uyuyan Güzel

Üniversitede üçüncü senemdi. Apar topar yanına taşındım Saliha Teyze'min. İlk gördüğümde yaşlı kadın diye düşünmüştüm. Zamanla alıştım mı, sevdim mi bilmiyorum yüzü güzel, nurlu gelmeye başladı gözüme. Annem gibi, aynı sakin ve çalışkan dönüp durmalar mutfakta tüm gün... O ibadet gibi içe dönme hali... Aynı kendini adayış tatlara, kokulara... Evi hep tertemizdi. Arap sabunu kokardı. Çok çalışkan kadındı. Üç buçuk çocuk büyüttüm ben derdi. Hiçbiri o bakkalda satılan gofretlerin tadını bilmez. Gerçekten gofret bile yaptı bir keresinde. Çok da güzel oldu. Koca tepsiyi yemiştim bir gecede gide gele. Beyaz yemenisini hiç çıkarmadan bütün günü mutfakta geçirirdi. Kimin için yapardı onca yemeği bilemedim. Kızları yıllar önce okumak için gittikleri Amerika'ya, bir daha buralara hiç dönmemek üzere güzelce yerleşmişlerdi. Birer koca bulmuş, anneleriyle arada bir kart atıp, ayda bir de telefon etmekten ibaret bir ilişkiyi yürütüyorlardı uzun zamandır. Büyük enişte, iri bir erkek kedi gibi sürdürdüğü hayatını yine iri bir erkek kedi gibi vakur ve sessizlik içinde tamamlayıp Hakk'ın rahmetine kavuşalı birkaç yıl olmuştu. Kocasını benzettiği şeye bak diye düşündüğümü hatırlıyorum bir gece uykuya dalarken. Aynı gece kedilerle konuştum rüyamda. Ve ürkütücü bir biçimde, kediler de benimle. Orada yaşadığım sürede iki mevlit okundu. Onun içindi. Herhalde öyleydi.

İki kişiydik ya da üç, neredeyse altı kişilikti tencerede kaynayan. Annem gibi diye geçirirdim içimden. Üç kişiye altı kişilik yemek yaptı hep. Belki Saliha Teyze de satıyordu yaptığı yemekleri. Mutfaktaki, evdeki düzeni fark edemedim bile, o kadar acı çekiyordum ki. Odalara sinen yemek kokusu biraz da olsa sakinleştiriyordu beni. Çok da lezzetliydi yaptığı her şey. Zaten az buz değildim gelmeden önce. O evde geçirdiğim süre içinde çoğunlukla acımı dindirmek, akşamları Saliha Teyze'ye yalnız yemesin diye eşlik etmek, geceleri ders çalışırken kafamı toplamak hatta bazen birazcık olsun neşelenmek için yedim durdum. Yedikçe şiştim. Teyzoş gelip beni bulduğunda artık iflah olmaz bir şişkoydum.

O sakin kadının saatlerce bağıra bağıra kavga etmesine inanamamıştım.

"Kızım sen çık, dolaş," dedi artık sesini kontrol edemez olunca.

Çıktım. İki kadın benim için kavga ediyordu. Biri annemin teyzesi, biri benim teyzem. Haberi alınca apar topar dönmüş Türkiye'ye. Bakmış tabii ev mev hak getire. Sormuş soruşturmuş, bu evin adresini zor bulmuş, beni yanına alacakmış. Yalnız değildim bu hayatta. Şişmandım evet ama yalnız değildim. Saliha Teyze bir gece uyurken sessizce ölürse ben tek başıma ne yaparım diye tırsmama gerek kalmamıştı. Teyzem gençti, güzeldi, hatta fıstık gibiydi, tasarımcıydı. Hayatım kurtulmuştu. O gün neden kavga ettiklerini hiç anlatmadı Efsuncuğum. Birkaç kez sordum. Canı sıkıldı, lafı dolandırdı, senden ayrılmak istemedi Saliha Teyze, diye geveledi. Kurcalamadım. Tadımı kaçırmayı göze alamadım belki. Saliha Teyze bana öz kızı gibi bakmıştı. Anneannem kafayı bozunca o bakmış annemlere de... Kaçıktı hepsi. Annem, anneannem, görünüşe göre Saliha Teyze... Belki Amerikalı kızları da. Hatırlayamıyorum nasıl insanlardı. Çocukluktan kalma birkaç küçük anı. Hepsi o. Tertemiz yataklarda uyuttu, karnımı fazlasıyla doyurdu, okula gi-

derken cebime harçlık koydu, geceleri ağlayarak uyandığımda başımda bekledi sabahlara kadar. İyi kadındı ama yazık o da keçileri kaçırmıştı. Ne diye diretti ki o kadar öz teyzemle gitmeyeyim diye? Hele anneannem konusu. Hiç açmak istemiyorum gerçekten. Tüylerim diken diken oluyor. Şaka mı ciddi mi anlayamadım onca zaman. Ceset gibi yatıyordu o perdeleri açılmayan odada. Saliha Teyze yıllardır sabırla bakıyordu ona. Dediğine göre uyuyormuş. Elbet bir gün uyanacakmış. Zaten gençliğinde de çok uyurmuş.

"Teyze," derdim, "komada bu. Bitkisel hayat yani. Uyku filan değil senin sandığın gibi. Kaç zaman oldu, bu kadar uyunur mu?"

"Eh, 14 sene oldu herhalde," diye gülerdi. Kaçık derken haklıydım.

"Doktora götürdün mü, yani doktor getirdin mi?" diye sorardım.

"Kızım ne gerek var doktora?" derdi. "Ben tanımaz mıyım ablamı? Bir akşam yattı. Uyudu. Bir daha da uyandırabilene aşk olsun. Koma moma değil."

Altını bezler, değiştirir, ağzından hafifçe ballı sütler, et suları, bir şeyler hazırlayıp akıtır, arada bir sabunlu süngerle uyandırmamaya gayret ederek yıkardı. Verilmiş sadakam varmış, üşütmeden ayrıldım o evden.

Avukat olacağıma tezgâhtar oldum. Ara sıra teyzeme özenip tasarım yapmaya çalışmıyor değilim. Açık açık söyleyemese de bir halta benzemiyor hiçbiri. Zaten en az iki-üç sezon satılmadan öylece boynu bükük duruyorlar askıda. Sonra teyzem el atıyor ve sihriyle bir halta benzetiyor benim zavallı tasarımlarımı. İşin acıklı tarafı yeryüzünün en iyi terzisinin diktiği o muhteşem giysilerin hiçbirini giyemiyorum. Beni ele geçiren şişkodan kurtulduğumda her gün başka bir şaheserini giyeceğim. Dükkâna gelen müşteriler soracak "Aynısından var mı?" diye, "Var," diyeceğim. Tereddütle ilerleyecekler

deneme kabinlerine ellerinde hafif, pastel, uçuşan o dantelli elbiselerle. Giyecekler. Benim üstümde durduğu gibi durmayacak tabii. Ee boy bos, zarafet hepsi bende. Utana sıkıla geri verirken, "Bu bana olmadı, sizde durduğu gibi durmadı," diyecekler. Ben de "Yok canım size de çok yakıştı," diyeceğim kibarca. Ama bileceğiz hiç yakışmadığını. O dombili kollar, bacaklarla ne giysen olmaz zaten. Seni hazır giyim paklar güzelim, Efsun tasarımı senin neyine? Boynu bükük müşterilerin sonuncusu da gidince, kapıyı kilitleyip Z raporunu alacağım. Dükkânı kapatıp şöyle bir çıkınca akşamları İstiklal'e, herkes ama herkes dönüp bakacak. Bilenler bilecek Efsun dikmiş bu elbiseyi. Bilmeyenler sadece hayran olacak. Nereden aldınız, ne kadar yakışmış diye soracaklar topuklu ayakkabılarımın üzerinde ustalıkla dururken. Ah diyeceğim, Efsun'dan tabii. Kuledibi'nden. Kendisi teyzem olur. Kıskançlıkla donacak tebessümleri suratlarında her gün başka bir sanat eseri giyebildiğimi anladıklarında. Bozuntuya vermeden hafif küçümseyerek yoluma devam edeceğim. Laf atan, gözleriyle soyan, oracıkta beni ş'apmak isteyen, ıslık çalan, niyeti bozan, niyeti bozmayan, âşık olan, hayaller kuran bir sürü adamın arasından geçerek bara gireceğim.

Fedakâr

Yangını anlattığında günlerce geçmedi kalp çarpıntım. Ya çocuklara bir şey olsaydı? Verilmiş sadakamız varmış. Çok üzülüyorum. Gül gibi kız ne hale döndü. Hep o şanslı derdim lakin bu kör şeytanın işi. Çok korkardım kalsaydım o dumanın, alevlerin içinde. Bizimki yine cesurmuş. Kâğıt gibi yanmış kül olmuş güzelim ev. Kalan arsayı müteahhide sattık da yenilerini aldık. Yarısı onundu, yarısı benim. Tapumuz öyle. Bazen öksürüyorum içimden kurum çıkıyor sanıyorum. Kardeşim ne de olsa, onun acısı benim acım. Zaten ardı ardına gelmedi mi bütün sıkıntılar?

Bak yine çalınıyor kapı.

"Geldim geldim. Yine mi sen?"

"Yine ben," diyor elindeki tencereyi masaya bırakırken.

"O ne?"

"Yaprak sarması. Kızlarla birlikte sardık. Muhsin'i gönderelim de bir yoğurt alsın. İki gün yeter size."

"Geç otur diyeceğim ama Necla Hanım'ın mantosunu biçiyordum."

"Biç, biç," diyor pişkince, "ben otururum şuracıkta."

Çocuklar hâlâ okulda. Onlar için gelmiş olamaz. Beni kontrole gelmiş muhakkak.

"Şükriye Teyze vefat etmiş," diyor.

Kim acaba Şükriye Teyze? Bu pek bilir akrabadır, hısımdır. Ben bilmem. Unuturum. Aslında unutmak da değil. İnsan meraklısı ne olacak!

"Kimdi o?"

"Aa sen iyice unutkan oldun Sabiha. Annemin kuzeni. Çengelköy'de oturuyorlardı hani. Türkan'ın annesi."

"Aa! Türkan. Çocukken az dövmedim. Hatırladım şimdi. Ha onun anası. Sürekli bağırır dururdu. Cırtlak bir sesi vardı, huysuz mendeburun tekiydi. Allah rahmet eylesin," diyorum kumaşı keserken. Kumaş da kumaş ha. Yün ipek. Hem sıcak tutar hem hafif. Füme. Gösteriyor kendini bu renkte. Birlikte seçtik Necla Hanım'la. Gerçekten hanım kadın Necla. Öteki görgüsüzlere benzemiyor. Bunu al deyince gık demedi. Güveniyor benim seçimlerime. Dünyanın parası lakin aileden zenginler. Bir mantoluk kumaş mı sarsacak bütçesini. Elmasları pırıl pırıl. Annemin de vardı, biz çocukken, böyle küpeleri. Dört metre yeter dedim, sekiz kestirelim dedi. Sezin'e de dikersin, hediyem olsun, genç kız oldu artık. Düşünceli kadın.

"Kime dikiyorsun?" diye soruyor. "Necla Hanım'a mı? Eee, çok bu kumaş."

"Yarısı Sezin için."

"Ya," diyor. Yüzü düşüyor Necla Hanım hediye aldı kızıma deyince.

Kıskanç. Hep o alacak bir şeyler, hep o çelecek kızın aklını.

"Size mi gidecek Sezin okuldan sonra?"

Benimki de soru! Tabii onlara gidecek. Kızlarla birlikte bütün gün kıkır kıkır. Arkadaş oluyorlar birbirlerine. Kızlar da Saliha'yla bizim gibi. İki yaş araları. Benim kız büyükle yaşıt. Artık akşama kadar şu oğlan bana baktı, şu kız ne biçim giyinmiş, büyüyünce kiminle evleneceğiz... Gençler eğlensin azıcık. Onların da hakkı. Saliha tepelerine dikilip tatlarını kaçırana kadar varsın kıkırdasınlar. Zebellah gibi haydi dersinizin başına deyince bizimki, tatları kaçacak nasılsa. Otoriter cadı. Çocukken mızmızın tekiydi halbuki. Sıska. Daha ilk çocuğu doğururken ölüverecek gibi. Hiçbir şey olmadı da, bir de geldi benim evimi çekip çevirdi. Hakikatli kız. İnsan canlısı. Of! Çok sıkıcısın Saliha.

Bayılır etrafında kalabalığa. Evinden misafir eksik olmaz. Pastası, böreği hep hazır. Onunla muhabbet, bununla dedikodu, dert dinleme, kader birliği etme, nasihatler verme, akıllar akıllar. Hep bunda. İki gün dolaşsam yanında çatlarım herhalde insan kalabalığından. İyi böyle. Tek başıma. Allah'ın gücüne gitmesin çocuklar bile fazla geliyor kimi zaman. Kocayı da sattık savdık. Kaldım kumaşlardan dünyamda bir başıma. Sevemiyorum insanları. Huylarına gitmeyi, laklaklarını dinlemeyi, aman da pek içten olmalarını, sır vermelerini, ağız aramalarını, hislerini uluorta döküp saçıp etrafa, sonra üstlerine basınca seni kabahatli bulmalarını, bir latife yapsam anlamayıp bön bön yüzüme bakmalarını, arkamdan ağızlarının suyunu akıta akıta dedikodumu yapmalarını, en hakikatli, en dürüst, en ahlaklı, en iyi kalpli hep kendileri olmalarını ama bunu da böyle laf arasında sanki söylemiyormuş gibi yaparken utangaç mahcup çekingen söyleyivermelerini, sanki tek tuhaf benmişim gibi öyle olmadıklarını söylediğimde yüzüme hayretle bakmalarını, samimiyet yalanıyla küçümsemelerini, saf salak sanmalarını, ağzımdan arada bir küfür kaçıyor diye edepsiz bellemelerini, sıkıldığımı söyleyince aman aman pek incinmelerini, inceliklerini, arkasından konuşmuyormuş gibi yapıp en yakınlarını gözlerini kırpmadan çekiştirmelerini, aldatmıyormuş gibi yapıp bacak aralamalarını, bilmiyormuş gibi yapıp laf çarpmalarını, kırılmamış gibi yapıp kin gütmelerini, hep ben, hep ben demiyormuş gibi yapıp dünyayı etraflarında döndürmelerini, her boku bildiğini sanıp cahilliklerini, "aslında", "bana soracak olursan", "sahi ben", "geçen gün ne oldu", "o var ya o" diye başlayan bir türlü bitmek bilmeyen cümlelerini, gülerken gözlerini kaçırmalarını, el sıkarken sıkmamalarını, öperken öpmemelerini, sarılırken sarılmamalarını, tüm insanca sandıkları iğrençliklerini, hepsini, her şeylerini unutmak ve bir gül yapıp kumaştan boyaya batıra batıra duvarları güllerle kaplamak istiyorum.

"Cenazeye gidecek misin?"

"Ne cenazesi? Kim öldü?" diye soruyorum."Of Sabiha," diyor. "Şimdi söyledim ya, Şükriye Teyze."

"Aman yok. Baş sağlığı dile benden Türkan'a, öteki kıza. Hastaydı gelemedi dersin."

"Peki," diyor.

Soranda kabahat diye geveliyor ağzının içinde. Duymazdan geliyorum. Hiç tartışacak halim yok.

"Bunu demeye mi geldin?"

"Ha, evet," diyor.

Yüzüne bakıyorum. Gözlerini mi kaçırıyor? Kız bana bak, ne var söyle. Başka bir derdin var sanki senin?

"Nasıl söylesem bilemedim. Ama başkalarından duyacağına benden duy."

Kötü haber tellalı. Bütün kötü haberleri bundan duydum ömrüm boyunca. Bayılır kötü haber getirsin bana. Allah'tan gaddar değil. Çekinir söylerken, zevk almaz öyle bazıları gibi.

"Mürsel evleniyormuş."

"Öyle mi? Allah mesut etsin."

"Aaaa gitti güzelim kumaş!" diye çığlık atıyor.

"Haydi," diyorum. "Haydi sen evine artık. Ben uyuyacağım biraz. Yoruldum."

İyi ki doğdun!

Yeni mahallede bir süre rahat ettim. Saliha Teyzem olmasaydı ta o zamanlar delirmiştim. Onun sayesinde erteledim. Annem aynı evde oturmak istemedi. Onun evi ayrı, benim evim ayrı, hiç çekemem dırdırını bütün gün diye. İki katlı bahçe içi bir ev satın alındı. Altlı üstlü oturmaya başladık teyzemlerle. Muhsin gidince kardeşsiz kalmış kalbimde bir yer çok acımıştı. Tabii o zamanlar acı böyle bir şey sanıyordum. Gençtim. Deli bir anne, kayıp bir kardeş, başkasıyla evlenmiş yüzünü bile görmediğim bir baba... Sımsıkı sarılıyordum teyzeme. İyi ki varsın diyordum yüksek sesle. İyi ki varsın. Olmasaydın delirirdim. Bu kısmı içimden diyordum. Bir de benim için korksun endişelensin istemediğim için, iyi ki varsın diyordum. Annemin hali ona yetiyor da artıyordu. Keşke teyzemin kızı olsaydım. Annem de teyzem olabilirdi mesela. Ya da daha uzak bir akraba. Arada acıyıp ziyaretine gittiğimiz, kumaştan bir gül yapıp hediye eden ve "Haydi gidin artık siz," diye on dakika sonra kovalayan bir uzak akraba. Oysa annemdi.

İlk birkaç ay konu komşu kimiz neyiz anlayana kadar rahattı hayat. Sonra yine aynı acıyan, alay eden bakışlar, yolda görünce vah vah yavrum diye iç geçirmeler, bir şey lazım mı, diye sormalar. En azından Muhsin konusu ortaya çıkmadı hiçbir zaman. Bir de o dökülseydi ortalığa, kesin ben de kaçar giderdim kimsenin tanımadığı, benim bile kim olduğumu hatırlamayacağım bir yere. Alışıktım alışık olmasına, yangından beri böyleydi hayat. Yeni eve taşındığımız yıldı sanırım, neden

bilmem garip bir hisse kapıldım. Bir umuda. Tüm romanlarda, filmlerde öyle olmuyor muydu? Benim için de kesinlikle bir umut vardı. Bir gün gelecek kaderim değişecek ve ben çektiğim bunca acının karşılığında sonsuza kadar –hadi abartmayayım– ölene kadar çok mutlu bir hayat yaşayacaktım. Öyle olmalıydı. Karşıma çok yakışıklı, çok iyi kalpli, çok akıllı biri çıkacaktı. Beni alıp gidecekti bu evden. Kimya okuyacak, insanlığın iyiliği için bir laboratuvarda deneyler yapacaktım. Yanan insanlar için pırıl pırıl deri üretebilen ilaçlar keşfedecektim. İki kızım olacaktı, birinin adını Semiha koyacaktım, annemin adını koymaya içim elvermediği için; diğerine canım teyzemin adını, Saliha.

Sonra kimya okudum, çok yakışıklı, çok iyi kalpli, çok akıllı Haluk'la tanıştım. Kızım oldu Semiha koydum adını. Semiş dedim ona. Onca neşeye Semiha ismi ağır gelmesin diye. Annem bir gün uyudu, bir daha uyanmadı. Beni ona bakmak zorunluluğundan kurtardı böylece. Sonra bir şey oldu, söyleyemiyorum, beceremiyorum söylemeyi, delirdim. Bilerek ve isteyerek delirdim. Yemek yapmaya geri döndüm. Ayrıldım laboratuvardan. Gençliğimde kurduğum hayal yarım kalmasın diye bir kız daha doğurdum. Adını Füsun koydum. Kaderi Sabihalara, Sezinlere ve Semihalara benzemesin diye.

Genç kızlık düşleri yasaklanmalı. Daha ortaya çıkmadan engel olunmalı o kendini aldatma haline. Birileri söylemeli gerçeği. "Hayat kepaze bir şeydir ve aşk acısı acıların en hafifidir."

Oysa Haluk hâlâ seviyor beni. Aramızda bir şey kalmadıysa da bazen yemek yaparken beni izleyen gözlerini üzerimde hissediyorum. Orada mutfak masasına oturmuş sigarasını içerken. Sarılmak istiyor belki. Eskiden olduğu gibi. Ensemden öpmek istiyor. Reklamlardaki o mutlu çiftler gibi elimdeki tahta kaşığın ucuyla pişen yemekten tattırmamı.

Bense tüm gücümle tiksiniyorum reklamlardaki o mutlu çiftlerden dekordan evlerinden etli butlu kadınlarından bıyıksız uzun adamlarından üstünü hiç kirletmeyen çocuklarından biri kız biri oğlan ne kadar sahte ne kadar yoklar hiç olmayacaklar çünkü kimse öyle mutlu olamaz reklamlar bize yalan söylüyor sattıkları şey yüzünden değil kurdukları aileler yüzünden.

Dönüp bakıyorum hemen kaçırıyor gözlerini. Sigarasının ucuna bakıyor. Yanında Semiş oturuyor. Umursamıyor sigara dumanını kızımızın yüzüne yüzüne üflerken. O daha çocuk, dokunur, diye düşünüyorum. Söylemiyorum. Aklımdan her geçeni söylemiyorum çoktandır. Füsun içeride haşladığım kestaneleri yiyor. Çağrılmadan gelmiyor mutfağa. Kızımızı seviyor mu Haluk?

"Kızımızı seviyor musun?"

Hangisini diye sorsun istiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Biliyor ne beklediğimi. Birbirimizi tanıyoruz. Sormuyor.

"Evet," diyor.

Bir süre susuyor. Böylece o soruyu sormaktan kurtulmuş, beni onaylamış gibi. Ama sonra kızgınlığına engel olamıyor, ekliyor.

"Sakin bir çocuk Füsun. Senin gibi. İyi bu. Tehlikelerden uzak tutar."

"Karnıyarık yaptım," diyorum. "Pilav."

Dikkatle bakıyor yüzüme. Neden diye sormalı. Gerek yok oysa. Bu tip anlamsız soruları atlayalı çok oldu. Eskiden olsa o neden diye sorardı ben de nedenini açıklardım.

Yemekte konuşuruz diyorum. Sigarasını söndürüyor.

Haber verirsin hazır olunca diyerek çıkıyor mutfaktan.

Oyun oynuyorum. Bugün günlerden ne? Bakalım ilk önce hangisi cevap verecek.

"Çarşamba," diyor Füsun hemen.

"Hayır" diyorum. "Yani ayın kaçı? Semiş?"

Semiş sol yanağına doğru kıvrılan olağanüstü gülümsemesiyle gözlerime bakıyor.

Haluk,

"Yapma Sezin," diyor.

"Neyi?" diye soruyorum oyunu bozmamak için. "Aaa!" diyorum, "Babası yoksa unuttun mu? Semiş'in doğum günü bugün."

Füsun ağzı dolu, "Ama ben hediye almadım ki," diyor.

"Olsun," diyorum. "Ben hepimiz adına aldım hediyesini kızımın."

Semiş sevinçle ellerini çırpıyor.

"Bak," diyorum, "nasıl da sevindi hediye lafını duyunca. Pasta da yaptım. Çilekli. En sevdiğinden."

"Füsun hadi birlikte getirelim mi pastasını ablanın?" diyerek mutfağa yöneliyorum.

Arkamdan geliyor.

"Haluk ışıkları kapasana."

Beni duyuyor. Biliyorum. Ama kapanmıyor ışıklar bir türlü. Pastanın üzerinde on iki mum yanıyor. Erimeye başlayacaklar neredeyse.

"Hadi ama."

Çat diye bir ses.

Elimde pastayla salona ilerliyorum. Füsun gelmiyor şimdi peşimden.

"İyi ki doğdun Semiş! İyi ki doğdun Semiş!"

Haluk öfkeyle mutfağa yöneliyor. Füsun ağlıyor çünkü. Çığlıklar atıyor ağlarken. Sanki büyük bir insan gibi. Ve düşme sesi. Bayılıyor.

Sanırım artık oyunu bitirmeliyim.

Müşteriler

Yetmiş yedi kiloda çakılıp kaldım. Önceleri hızla verdim. Ardından biraz yavaşladı. Sonra yine. Ama ne olduysa aylardır yetmiş yedi kilodayım. Bıktım her sabah tartılmaktan. Bir on kilo daha versem neredeyse şekilli bir kadın olacağım. Gel gör ki gram oynamıyor. Lanetli bir kader gibi 33 yaşında yetmiş yedi kilo. Bekâr. Yarışmaya Kuledibi'nden katılıyorum. Yarışmacı arkadaşlara başarılar diliyorum.

Bu manyak yeni türedi. Öğle olmuş, ne günaydını!

"Teyzeniz yok mu?"

"Kapalıçarşı'ya gitti. Kumaş bakmaya. Gelir şimdi."

"Beklerim gelecekse," diyerek yeni sezonun koleksiyonunu inceliyor.

"Yeni sezon mu? Ne güzel renkler seçmişsiniz."

Senin neyine? O üç otuzluk gelirinle sen hayal bile etme. Gerçi kafaladı galiba teyzemi. Neymiş, bir kadının erkeğe dönüşümü mü ne üzerine bir oyun yazmış, böyle kadın kostümünden erkek kostümüne dönüşecek bir şey tasarlayabilir miymişiz? Ama parası yokmuş tabii. Çüş be yüzsüz kadın. Paran yoksa niye geldin. Sinir bozucu kibriyle gülümsemeden duruyor sorarken bir de. İnsan bir ezilir kırılır hık mık eder. Gözümüzün içine baka baka... Aa tabii neden olmasın demez mi bizim çatlak Efsun. Bayılır garibana yardım etsin. Kedileri de bu yüzden topladıydı eve. Acıdığı için.

Bütün oyunlarınızı okudum diyor bir de. Ne ara okumuş acaba? Hiç görmedim elinde.

Şaşırıyor. Gülümsüyor. Sevindi garip. Kimse alıp okumuyor oyunlarını besbelli. Cins ya.

"Bu ipek mi?"

"Evet. Anlıyorsunuz kumaştan."

Aaa nereden çıktı bu yalakalık? Ben de mi acıdım ne?

"Anlarım," diyor.

Ay senin kesin cevaplarına! Uyuz.

"Bir çay içer misiniz?"

"Çay içmiyorum," diye cevap veriyor.

"Kahve?"

Ay yemin ederim tiksindim kendimden! Bildiğin yalakaymışım haberim yokmuş. Neyse ki güzel giyiniyor. Temiz filan. Yoksa teyzem kedi niyetine bunu alacak eve.

"Sade."

Ne sadesi? Elbise mi? Ha yok aaa yüzsüze bak! Kahve.

Şundaki özgüven bende olacaktı fotomodel bile olurdum.

Haydar'a seslenmek için çıkarken, teyzem giriyor içeri. Kaş gözle anlatıyorum içeride deli var diye. Teyzem şakacıktan popoma vuruyor.

"Terbiyesiz," diye fısıldıyor.

Sonra kocaman gülümsemesiyle içeri girerken kadının duyabileceği tonda, "Çok oldu mu geleli? Beklettim sizi," diyor kibarca.

İşte kadın bu, diye geçiriyorum içimden.

"Yoo," diye cevap veriyor, "On dakika bile olmadı."

Ben kahveleri söyleyip döndüğümde teyzem çizimlerini yaymış iştahla anlatmaya başlamış bile.

"Oyunu okudunuz mu?" diye soruyor bizim sinsi.

"Okudum."

Ne ara okudu? Ya yalancı olmuş teyzem ya da gizli gizli okuyor da bana çaktırmıyor.

"Çok beğendim. Bir oyununuzu seyretmiştim biliyor musunuz? Çok başarılıydı."

Başarılı mı? Teyzem de büyük tiyatro eleştirmeni olmuş. Gülmemek için zor tutuyorum kendimi.

"Şimdi," diye kibarca konuyu yine kostümlere getiriyor. "İçinden büzgüyle tutturuyoruz. Gerektiğinde tek bir hamleyle düğümü çözer oyuncu. Zaten hepsi siyah beyaz olacak, ki sizin oyunda anlatmak istediğiniz o iki uçlu dünyaya bir gönderme olsun."

Ay düşüp bayılacağım. Ne diyor teyzem ya? New York'ta yaşarken birkaç tiyatro için tasarım yaptığını söylemişti ama bu tiyatrocu ağızları filan, gerçekten ruhum daraldı. Şu suratsız kadına yeterince katlandığımı düşünerek, "Benim biraz işim var," diyorum.

Yüzüme bakıyor. Anlıyor hemen ne demek istediğimi.

"İyi," diyor, "oraya kadar çıkarsan Nubar Bey takmış mı tellerini eteklerin bir bakarsan sevinirim."

"Tamam," diyorum. Hem kurtarır hem angarya yükler. Bravo teyze!

Hızla çıkıyorum yokuşu. Şaşıyorum. Zayıflamanın böyle faydaları da varmış. Daha hızlı hareket edebiliyor insan. Gençleşiyor sanki. Enerjisi yerine geliyor. Demek altmışa filan düşsem kim bilir neler neler?

"Neler neler?" diye soruyor Semiş.

Hayda Semiş nereden çıktı?

Yok.

"Belki bir sevgilim bile olur.

Olur değil mi? Olsun artık. Tabii teyzemi bırakıp bir yere gitmem. Hayatta gitmem; yine de birine sarılıp televizyon izlemek istiyorum.

"Televizyon izlemek mi? Ruhsuz!"

Ooof! Semiş yaa! Defol!

Neyse ki kolaycacık defoluyor.

Teyzem, insanın kendi kendine konuşması son derece normal dedi. Herkes günde bin kere konuşur kendiyle, korkacak

bir şey yok. Bırak gitsin. İhtiyacın yok senin öyle şeylere. Haklı. İhtiyacım yok. Kendimle konuşabilirim. Bu çok normal. Konuşuyorum da. İstemiyorum Semiş'i. Bu benim hayatım Semiş. Senin elinde oyuncak olayım diye doğmadım ben. Hep iki kızı olsun istemiş annem. İşte biri de benim! Rahat bırak beni. Hayattakiler hayattakilerle, ölüler ölülerle, deliler delilerle...

Annem ve anneannem gibi olmayacağım. Asla. Olmadım, olmadım. Bu yaşa geldim, bundan sonra bir şeycikler olmaz. Daha erken yaşlarda yiyormuş insan kafayı. Yirmi-yirmi beş civarı en çok. Otuzu geçtin mi yırttın. Yırttım ben. Azıcık şişkoysak da zayıflıyoruz işte. İçim de dışım da normal, sağlıklı. Bundan sonra böyle. Hem zaten teyzeme benziyorum ben. Yani tabii o çok güzel. Ama boy bos, saçımın, gözümün rengi aynı teyzem. Anneannem, annem ailenin diğer tüm kadınları açık tenli, ince yapılı, renkli gözlü. Teyzemle ben bildiğin Anadolu tipi. Biz Kayseri soyuna çektik, ondan böyle. Hem kahverengi göz çok daha anlamlı bence, diyerek renkli göz hevesimi bir anda yatıştırır hep Efsuncuğum. Ne güzel kadın gerçekten. Hükümet gibi kadın lafı sanki onun için icat edilmiş. Uzun boy, geniş omuzlar, ipek gibi bir ten, küçücük burun, kiraz dudaklar. Güçlü eller, sütun gibi bacaklar. Teyzem diye söylemiyorum! Of iyice cıvıdım.

Tünel'de biraz dolanıyorum. Vitrinlere bakıyorum boş boş. Hava yapış yapış. Terliyorum. Yaz daha gelmeden bu ne sıcak! Bir kedi geliyor sürtünüyor. Haydi diyorum. Başka kapıya. Sen beni Efsun mu sandın? Yemezler. Her şeker suratı koyup cebime eve götüremem öyle. Ama gel gel hadi süt alayım sana. Çok küçüksün sen. Bakkaldan küçük bir kutu süt alıyorum, bekliyor kapının önünde. Oof! Tam cebe sokup götürmelik gerçekten. Ama yok, yeni kurtulduk evdeki kedi zebilliğinden. Bunu saramam başıma. Kutunun ağzını yırtıyorum. Bir kap. Hah, şurada yarısı kesilmiş bir pet şişe var. Nasıl da viyaklıyor. İç sen sütünü. O içerken uzaklaşıyorum. Peşime takılmasın.

Sokaklara girip çıkıyorum. Tasarım dükkânlarının anlamsız vitrinlerine bakıyorum. Terziye uğrayamayacağım. Hiç yürüyemem bu havada oraya kadar. Zaten canım sıkkın. Şu kadın gitmiştir herhalde.

"Alo Teyze. Ha, gitti mi? Oh be! Dönüyorum ben. Yok. Uğradım, kapalı. Tamam."

Hızlıca iniyorum Tünel'den aşağı. Zaten iki adım yer. Yokuş aşağı inerken iki, yukarı çıkarken iki yüz adım. Şu pideciyi açan eşşeğlueşşeğin de suratına sıçayım. Ne kokuttu hayvan ya! Oh acıkmışım ben!

"Teyze zeytinyağlı enginar duruyor mu?" diye dalıyorum içeri.

Arkası dönük duruyor.

O.

Teyzemin suratında da hafif alık bir ifade. Aptallaşınca çirkinleşiyor teyzem.

Yüzünü dönüyor. İçimde garip bir his. Artık hayat eskisi gibi olmayacak.

Yeni bir hayat

Her şey eskiyor. Halılar, koltuklar, tabaklar, evler, ağaçlar, insanlar, yün paltolar. Yün paltolar evet ah o yün paltolar eriyor, eriyerek yok oluyor, bileklerinden başlıyor, dirseklere yayılıyor zamanla erime, kollarla gövdenin birbirine sürtündüğü yerlerden sonra, astarlar sökülüyor, iplikler kopuyor, eriyen yerler yırtılıyor, yırtılan parçalar birbirinden ayrılıyor, kimi düşüp kayboluyor, kimi hâlâ gövde denebilecek o büyük parçaya birleşik kalıyor bir süre daha lakin sonra gövde denebilecek parça da parçalara ayrılıyor, yaka önce, cepler, kollar gövdeyi terk ediyor, böylece gövde gövde olmaktan çıkıyor, yırtıla yırtıla eriye eriye o da tüm diğer parçalar gibi kaybolup gidiyor. Kim bilir belki o da bizim gibi toprak oluyor. Nereden bilebiliriz ki bir paltonun neye karıştığını? Havaya mı suya mı toprağa mı? Koltuklar mesela, önce hafifçe döşemeleri eriyor tıpkı paltolar gibi. Lakin farklı tabii koltuklar paltolardan. Kemikleri var koltukların, palto belki saç gibi oysa koltuk neredeyse canlı. Eriyen döşemelerden süngerler, samanlar çıkıyor önce. Biraz daha deşersen altından tahta iskelet. Adı üstünde işte, iskelet. Tabii döşemesi eriyen bir koltuğun muhakkak kolçağı da kırılır. Bir gün gelir, bir çocuk tutup çeker oynarken –oyuncak mı sandın piç, o koltuğu– çat eder kırılır. Ah der sahibi mühim değil, çok eskiydi zaten, biz de yenilerini alacaktık bahanemiz oldu. Otuz yıldır üzerine iki yüz altmış üç kişi oturmuştur, en çok Emrullah Bey oturmuştur, kıymetlisidir, ondan başka kimsenin oturmasına müsaade edilmez o evdey-

ken, lakin yokken konu komşu çoluk çocuk. Hatta birkaç sefer birkaç çocuk insafsızca işemiştir üstüne. İtinayla temizlenmiştir elbette. Canım çocuktan kıymetli mi, yeri gelir sıçar bile. Üzme yavrum sen kendini, biz zaten yenisini beğenmiştik bile. Yarın gidip alacaktık. Emrullah Bey'in kemikleri bile toprak oldu, bir koltuk için mi üzüleceğiz? Doğru, bir koltuk için mi üzüleceğiz? Eskirse eskir. Ruhu mu var sanki, kapının önüne koyduk yahut sobada yaktık diye incinecek, gururu kırılacak? Salçaların da kırılmaz gururu. Küflenirler sadece, böyle sinsi sinsi. Beyaz, yanlardan başlayarak ortalara doğru, önce üstler, bilemediğimiz bir sürede tüylenir o beyazlıklar, tüyler evet tüyler çıkar. Kaşıkla alıp atarsın lakin emin olamazsın acaba tamamını aldım mı diye. Hiç merak etmeye hacet yok, ertesi gün yine başlar beyazlık. Kimseler farkında değilken. Yine tüylenir hemen. Hafif yeşile çalar eğer koparılıp atılmazsa yerleştiği lezzetli topraktan. Böyle böyle kaybolup gider salça. Kaşık kaşık çöpü boylar. Küf olur önce sonra yok olur.

Evler eskir. Pul pul dökülür duvarlar. Gözünün önünde küçülür küçülür un ufak olur da farkına bile varmazsın. Baka baka her gün aynı duvarlara evsiz kalırsın yine anlamazsın. Çatıda kiremitler kırılır, yer döşemelerini, pencereleri, tahta olan ne varsa kurtlar yer. Rüzgâr götürür bir parçasını duvarların, bir parçasını güneş eritir, geri kalanını yağmur. Bizim yağmur dediğimiz evin dilinde rutubet. En fenası pis, musibet rutubet. Önce duvarları ele geçirir, bir daha asla kurumaz artık, hep bir ıslaklık, hep bir soğukluk, sonra demirler paslanır, demirler paslandıysa zaten ne yapsan kâr etmez. Çürür paslanan. İnsan ömründen bile çabuk. Elektrik düğmelerinin altları kararır, birkaç düğme yerinden oynar belli belirsiz, birkaç priz çıkar yuvasından elle yerine yerleştirilir her seferinde. Kapıların kolları önce tam tutmaz olur, sonra kırılır, birkaç kere onarıldıktan sonra vazgeçilir. İflah olmaz bunlar, önümüzdeki bahar boya badanayla birlikte kolları da değiştiririz. Önümüz-

deki bahar gelmez. Kapılar kapanmaz. Hep bir cereyan evin içinde. Hep bir soğukluk. Sobadan duvarlar kararır, güneşten perdeler sararır, muşambalar yırtılır yemek masası çekilip yerine konurken, döşemeler gıcırdar, bahar gelsin hepsi birden bakımdan geçecek nasılsa diye teselli bulunur. Musluklar su damlatır, sokak kapısı yağmurdan şişer, pencerelerden rüzgâr girer, bezlerle kapanır altları kış akşamları. Sonra bir gece herkes uyurken ölür ev. Öyle. Nasıl ölürse bütün canlılar. Ertesi sabah evin reisi işe giderken nedensizce dönüp bakar eve, içine doğmuş gibi yahut bir şey unutmuş da hatırlamak ister gibi, kim bilir karısını yoklamak için belki hâlâ bakıyor mu ardından diye ve ne görür? Ne görecek evceğizin cesedini. Bir an içi acır. Kısacık. Hemen toplar kendini. Ne de olsa erkektir o, evin reisidir. İçinin acıması ondan beklenen bir davranış değildir. O işe kadınlar bakar. Mantık, ah evet mantık çerçevesi içinde hareket etmektir onun birinci ve en hakiki görevi. Akşama dönünce der hanımla konuşalım da çıkalım bu evden. Müteahhide verelim yapsın bir apartman, yaşanmaz artık burada. Şöyle kaloriferli, sıcak suyu olan bir daire verir hiç olmazsa müteahhit, hanım da rahat eder, çocuklar da. Eh ben de hani. Yeni mobilyalarla dayar döşeriz içini. Yeter bu sefalete katlandığımız. Varlık içinde yokluk bizimkisi. Nasıl da fark etmemişim, bitmiş gitmiş ev. Mesafe. Evet. Mesafe çok mühim. İçinden bakarsan görünmüyor lakin biraz uzaktan bakarsan gerçekler olduğu gibi duruyor karşında. Kim bilir neleri fark edemiyoruz çok yakından baktığımız için? Hatta kendimizi bile! Yok canım ne münasebet. Sapasağlamım. Erkekliğimin şahikasındayım. Gücüm sağlığım yerinde. Saçlarıma birkaç ak düşmüşse de bu beni daha çekici kılıyor. Elim ekmek tutuyor, aklım tıkır tıkır, erkekliğe yakışan o kalınlık hali üzerimde.

Değil lakin. Sandığınız gibi değil. Şişkosunuz artık. O erkeğe yakışır dediğiniz koca göbek paytak paytak basan ayak-

larınızın üzerinde kısa kalın bacaklarınızla birleşince bildiğin şişkosunuz. Güdük boynunuz cabası. Eskidiniz siz Beyefendi. Eskidiniz yaşlı, şişko, öksürüklü, ölümden korkan, pis bir bencile dönüştünüz. Artık hiçbir kadını sevemezsiniz, hiçbir çocuğa kıskanmadan bakamazsınız, hiçbir işe canla başla başlayıp gururla bitiremezsiniz. Her şey yorgunluk, bıkkınlık, en iyi haliyle alışkanlık sizin için Beyefendi. Öyle. Gerçek bu. Yeni bir eve çıksanız ne olur, çıkmasanız ne! İçiniz öldükten sonra, yirmi iki yaşındaki metresinizin haftada iki kere üstüne abanıp nefes nefese seviştim sansanız ne! Yakında ardınızdan ağlayacak gizli gizli bir köşede. Yoo, ayrılık acısıyla değil, cenazenizde. Gözyaşları da sizin için değil, kendi kaderine. Lakin böyle. Eskidiniz işte. Kemikleriniz çoktan kalınlaşıp kireçler bağladı. Henüz haberiniz yok, az sabredin. Çıkacak ortaya takırtıları yakında. İçtiğiniz sigaralar sadece işaret ve ortaparmağınızın arasını sararttı sanıyorsanız, iki sene sonra akciğerleriniz bitmiş diyen hekimi şaşkın şaşkın dinlerken anlayacaksınız sararan başka şeyler de var bedende. O akşamdan akşama içtiğiniz rakı neticesinde sirozdan ölmezseniz, akciğer kanseri alıp götürecek sizi bizden uzağa Beyefendi. Hem de öyle metresinizin ya da karınızın tepesinde değil. Boktan bir hastane odasında, mendebur bir hemşire tarafından "Yine mi altına işedin!" diye azarlanırken. Tam o anda. İşte böyle. Eskidiniz Beyefendi. Göz göre göre. Aynaya baktığınızda gördüğünüz delikanlı yirmi yıl öncesinde kayboldu. Karşınızda duran kendini her gün yılmadan usanmadan kandıran balgamlı şişkoyla vedalaşmanıza az kaldı. Ölüm Allah'ın emri. Ve elbette sizi de vuracak bu cümle. Sanmayın ki kibriniz kurtaracak ölümden o sakil gövdenizi. Hiçbir işe yaramayacak kıldığınız bayram namazları. Arada bir yalancıktan söylediğiniz çok şükürler, elhamdülillahlar, aziz Allahlar. Eviniz evet eskidi Beyefendi. Siz ondan beter. Bir çocuğun gözünden görseniz kendinizi, muhakkak anlayacaksınız söylediğimi. Lakin

yoo! Kibir Beyefendi, eskimekten fenadır. Karınız, çocuklarınız, metresiniz, çalışanlarınız size korkuyla karışık bir saygı, göstermeye ürktükleri bir sevgi besliyorlar sanıyorsunuz ya, onun adı buz gibi nefret. Açık sözlü olmak gerekirse tiksinti. Bir tek siz görüyorsunuz o altın kalbi. O da bir yanılgı. Kalbiniz öfke, korku, endişeyle birlikte yağ bağlı. Hepsi bu. Hayat geldi geçti Beyefendi. Önüne geleni azarlayıp, meyhanelerde onun bunun sözünü keserek yaptığınız gereksiz çıkışlarla, tadını almayı akıl etmeden ağzınıza tıktığınız kızartmalarla, boşalırken tutamadığınız ulumalarla, lütfedip her bahar ailenizi götürdüğünüz pikniklerde genç kızların diri memelerine bakarak daldığınız hülyalarla, saçınıza sürdüğünüz briyantin kokusuyla, babanıza duyduğunuz o hiçbir işe yaramaz nefretle, hay ve huyla... hayat siz anlamadan bitti! Ve siz bunu da anlamadınız ya, yazık size! Yazıklar olsun size!

Artık sadece eskimişliği görüyorum. Hiçbir şey güzel, genç ve canlı değil. Mürsel evlendi dün. Güzel, genç ve canlı mı karısı? Yeni bir hayata başladı. Sepetin dibinde unutulmuş bir patates gibiyim. Çürüyorum.

Sonsuza kadar mutlu

Hamile olduğumu biliyordum. İçimdeydi. Haluk için gittim doktora. Birlikte gittik. Âşıktım. Bir kadın bir erkeğe ne kadar âşık olabilirse tam olarak, ondan biraz fazlaydı Haluk'a aşkım. Babası ve kardeşi kaçıp kaybolmuş bir kız çocuğuydum epeydir. Bir gün onun da kaçıp gideceği korkusuyla aşk biraz daha ürkek ama herhangi bir kadınınkinden biraz daha şiddetliydi. Duyguları görebiliyordum sanki o zamanlar. Kokularını alabiliyordum. Benim için neredeyse canlıydılar. Ve en çok, herhangi bir kadının herhangi bir erkekte sevebileceğinden biraz fazla, kokusunu seviyordum Haluk'un. O kokuya âşıktım diyebilirim. Ya da onun kokusu aşkımın ana maddesiydi. Her gün biraz daha, biraz daha çoğalıyordu içimde coşku, endişe, mutluluk ve korku. Gelecekten bu kadar korkmayı ne zaman öğrendim hatırlamıyorum. Yalan söylüyorum. Hatırlıyorum. Muhsin'i bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm gün. O gün, o garip anda. O anda duruyor, öylece bir toz tanesinin uçuşunu seyrediyordum güneş ışığının içinde. Annem içeride uyuyordu. Bir an, tıpkı o toz tanesine benzeyen küçük bir an, insanın içinde bir şeyin tamamen yitmesine neden olabiliyormuş. O andan önce, o oradayken o geliyor, siz ona "an" diyorsunuz ve sonra yitiyor. Tıpkı bir müzik aletinin telinin kopması gibi. Ses ve sessizlik. Ne olursa olsun geleceğe inanmış olmayı diliyordum büyük bir telaşla. Oysa biliyordum bir daha geri dönmeyecek bu sakin inanç ve ben sonsuza kadar korkacağım. Yine de dışarıdan bakınca her şey aynı gibiydi.

Bahçedeki sümbüllerin kokusunu alabiliyordum. Annemin nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. Hava hâlâ ılıktı. Hâlâ aynı yaşta aynı yerde aynı şekilde oturuyordum. Her şey bu kadar bambaşkayken nasıl bu kadar aynı kalabilir diye şaşıyordum. Kıpırdarsam belki bir şeyler değişebilir diye umdum. Sonra bunu yapmaktan korktum. Belki geri gelebilirdi o an. Ve ben hiç yaşamamışım gibi geri alabilirdim geleceğe dair korkusuzluğumu. Elbette gelmedi. Hangi an geri gelebilmişti? Yitirmeyi kabullenmek insanın en zorlu sınavlarından biriydi. Şimdi ve hâlâ başka bir yitiriş sınavının ortasındayım ama artık bir kalbim olmadığı için, rahat sayılırım. O gün, o anda, o oturuş biçiminde, o kokuda, o seste çok zorlanmıştım, yitirdiğimi kabul ederken. Pek çok sıkıntılı duyguyu bir arada yaşıyordum. Bildiğim alıştığım içinde rahat ettiğim bir duygumu yitirmiş, yerine bilmediğim tanımadığım beni telaşlı biri yapacağı besbelli yeni bir duygu yerleşmiş, öte yandan eski duygumu geri alabilecek gücümün olmadığını anlamış ve kabul etmem gerekliliğiyle yüzleşmiştim. En zor geleni de bu gerekliliğe boyun eğmekti. İstemiyordum. Kabul edemezdim. Nasıl yapacaktım bilmiyorum ama direnecektim. Nasıl yaşardım korkarak? Endişeyle? Ne sevimsiz duygulardı bunlar. Nereden ve neden gelip çöreklenmişlerdi içime? Muhsin neden gitmişti? Annem neden uyuyordu hâlâ? Ben nasıl çıkacaktım bu kör dairenin dışına? Anladım. Tam olarak bu cümleler debelenip dururken kafamın içinde, bildim. İşte korku buydu, endişe bu. Oysa ne güzeldi hayat onlarsız. Az önce o an dediğim "an" sonsuza dek yitip gitmişti. Ben artık bir başkasıydım.

Onun içimde olduğunu anladığım an gibi. Anlardan ibaretti hayat. Bir şeylerin yer değiştirdiği, yitirildiği, farkına varıldığı, unutulduğu anlardan ibaret. Diğer sonsuz anların belki hiç kıymeti yok. Ama bazı anlar gözle görülecek, elle tutulacak, koklanacak kadar keskin. Onun içimde olduğunu

bildiğim an gibi. Kesin. Haluk deliye döndü doktor o bildik cümleyi söylediğinde. Gördüm. Sevindi, şaşırdı, korktu ama gitmedi. Gitmeyeceğini anladım. Hep yanımda kalacağını. Ne olursa olsun hep benimle. Bir bakışla bildim. O zaman yıllar önce içime düşen o endişe korku kim içindi? Babam gitmişti, Muhsin gitmişti, Haluk gitmeyecekti. Peki, ben kim için endişeleniyor, korkuyordum?

Adını Semiha koyduk. Daha 3 aylıkken. Karnımda. O kadar emindim, kızdı. Öyle dedim Haluk'a. Semiha olsun. Annemin ve teyzemin adıyla uyumlu. Sizin gibi güzel olsun, öyle olsun dedi Haluk. Semiha oldu. Biliyordum, çok neşeli bir çocuktu orada, derinde, sessizce büyüyen. Semiha adını ya sevmezse? Semiş derim ben de. Semiş. Semiş'im olur benim, Haluk'un, annemin, teyzemin. Hepimizin Semiş'i olur. Güler kıkır kıkır.

Kendime bir türlü anlatamadım. Anlamadı kalın kafam. Ne desem olmadı. Özlemek çok garip bir duygu. Çok çılgın. Çok acıklı. Çok yoğun, çilek reçeli gibi koyu. Ateş ne kadar çoksa o kadar yapışkan.

O vardı. Ben yaptım onu. Kanımdan ve kemiğimden. Hatırlıyorum. Bağıra bağıra. İkimiz birden bağırdık. Çıktı. Dışarı. İçimden. Dünyaya doğru. Öyle güzel, öyle uzun bağırdık. Haber verdik herkese. Birdik iki olduk. Meme emdi, salladım, uyuttum, kakasını temizledim, gazını çıkardım, öptüm, sevdim, kokladım. Azıcık azıcık büyüdü. Hiç büyümeyecek sandım, gözünün önünde olunca her gün, büyümüyor sanıyor insan. Büyüyormuş, öyle dedi konu komşu. Eh dedim, öyle diyorlarsa doğrudur. Konu komşu bu. Her şeyi bilir. Saçları çıktı taradım, dişleri çıktı ateşler bastı, uykulardan uyandık, uykulara daldık. Canım yer değiştirdi usulca, ben ben değildim sanki, o oldum. Karnı ağrısa ben kıvrandım, çişi gelse benim mesanem şişti, patladı. Kötü rüya görse ben fırladım kan ter içinde uykumdan. Öyle işte. Karmakarışık bir şey oldu.

Meğer, dedim; böyleymiş annelik. Ben anne oldum. Memelerim, karnım, kollarım, rahmim... Hepsi onun için vardı sanki. Bağırsaklarım, dişlerim, kemiklerim, gözlerim, kulaklarım, ağzım, her bir sıvım. Yürüdü bir gün. Öyle birdenbire değil elbet. Ama bir de baktım, yürüdü. Lastik gibi bacakları. Anne dedi bir başka gün. Ağladım. Tamamlandığımı anladım gözyaşlarım akarken. Eksikmişim ondan önce, onunla tamamlandım. Anneydim anne olmasına ya, o söyleyince anladım.

Bir kahve yaptım kendime, o yanımda uyuyordu, pencereyi araladım bir sigara yaktım. Dedim, kimse öldüremez beni bundan böyle. Ölümsüz oldum. Ben anne oldum. O söyledi, ben oldum.

Bir gün Haluk'un arkadaşının karısı doğum yaptı. "Ziyarete gidelim," dedi Haluk. "Olur, gidelim," dedim. "Semiş, Ercan Amcanlar'ın bir bebeği oldu! Onu görmeye gideceğiz." Çok mutlu oldu. "Abla mı oldum şimdi ben?" diye sordu. "Evet," dedim. "Abla oldun." En sevdiği elbisesini giydirdim. Bayramlarda giydiği. Saçlarını ördüm yine. Küçük süslü bir kuş gibi oldu pembe kurdeleleri takınca. Gülümsedi aynada. "Çok güzel olmuşum, değil mi anne?" "Sen bu dünyadaki en güzel çocuksun," dedim. Emindim. Öyleydi. Kıkırdadı. "Hadi," dedi Haluk. Çıktık evden. Ön koltuğa oturdum. Semiş arka koltuğa. Radyoda Zeki Müren çalıyordu. Haluk mutlu, ben mutlu, Semiş en mutlumuzdu. "Haluk," dedim. "Keşke bir altın alsaydık." Âdet, gelenek... Nereden hatırladıysam doğumda altın takıldığını? Ah Saliha Teyzem! Gülümsedi Haluk. "Düşünceli karım benim," diyerek eğilip öptü yanağımdan. Eğilip öptü. Gururlandım. Korna sesi, fren sesi... Bildiğim seslerdi bunlar. Ardından hiç duymadığım sesler... Hareket eden iki cisim birbirine çarptığında çıkan bilinmedik sesler... Metal sesi, kırılan camların sesi, parçalanma sesi, çok kısa, çok gürültülü... Tüm o seslerin içinde çıt diye bir ses sonra. Çıt diye küçücük bir ses. Bir kırılma sesi. Sanki bir kuşun

kanadının kırılması gibi. Onca gürültünün arasında... Ölü bir kuş aradı gözlerim ön camda. Bulamadı.

Kendime bir türlü anlatamadım, özlemek ne? Özlemek birini yanında istemek ama onu asla ve asla bir daha göremek. Ben onu görmesem o yaşasa, dünyanın öbür ucunda olsa, sesini hiç duymasam, yüzünü hiç görmesem ama bilsem o hayatta, özlemek öyle bir şey mi? Hiç görmeyeceksem, sesini duymayacaksam bir daha, nefesiyle yaklaşıp kulağıma anneciğim demeyecekse bir daha... Ne özlemek? Kafam çok karışıyor. Çünkü artık sanırım bir kalbim yok. Kalbim olmadığı için bazı şeyleri yeteri kadar iyi anlayamıyorum. Bir kalbim olsa yaşayamazdım Semiş'siz, yaşadığıma göre hâlâ ve hâlâ utanmadan arsızca yemek yediğime, uyuduğuma, onunla bununla konuşup hatta arada güldüğüme göre benim bir kalbim yok ve o yüzden anlayamıyorum bazı şeyleri. Utanmaz, terbiyesizin teki olurdum bir kalbim olsaydı. Ama çok şükür yok. O yüzden sevişiyorum kocamla bazı geceler, üstüme çıktığında eskisi gibi itmiyorum, devam ediyorum, içime alıyorum onu, Semiş'in çıktığı yere doğru. Sonra gidip yıkanıyorum.

Birkaç yıl önce, kaç yıl bilemiyorum şimdi, saymıyorum artık, bir bebek daha yaptım üstüne. Sanki o olacak. Olur mu hiç? Kalbim olsa yapmazdım. Ama artık yok. Şimdi Füsun var. Ben doğurdum, bağırtısız. Füsun da pek bağırmadı, sessiz, sakindi. Olması gerektiği gibi. Gürültüye pek katlanamıyorum, kalbim yoksa da kafam var. Füsun'u uyutuyorum her akşam, her sabah ona hazırlıyorum kahvaltı. "Anne!" dedi o da bir gün. Kulaklarımla duydum, aklımla kavradım Füsun'un annesiyim ben bundan böyle. Oysa hiçbir kıpırtı olmadı içimde. Kalbim yok ya, ondan dedim. Kalbim olsa bir daha asla izin vermezdim kimsenin bana anne demesine. Boğardım, öldürürdüm. Füsun'u tam bir anne gibi sevemiyorum bu yüzden. Çok güzel bir çocuk halbuki. Onun için ne gerekiyorsa yapı-

yorum elbette, Semiş'le aynı yaşlarda galiba, emin değilim. Semiş de büyüyor çünkü. Kocam kimselere söyleme diyor Semiş'i büyüttüğünü. Füsun da biliyor. Korkuyor. Zamanla alışır. Ablasını sevmeyi öğrenir. Onun bir kalbi var. Kalbi olan herkes gibi sevebilir. Andırıyor da Semiş'i. Onun gibi kumral düz saçları, kahverengi gözleri, kırmızı küçük bir ağzı var. Pek gülmüyor. Semiş her şeye güler. Çok neşelidir. Sürekli kıkırdar. O kıkırdadıkça kalbim... Bir kalbim yok o yüzden sevmiyorum Füsun'u. Olsa severdim. İçine kapanık, korkak çocuklar da hak ederler sevilmeyi.

Meriç diye biri

"'Aşk hiç bana göre bir şey değil,' derdim hep, yanılmamışım."

Gözleri ışıl ışıl. Ayrı bir güzellik geldi üzerine Meriç'le tanıştığından beri. Her şeyle başa çıkabilir insan ama aşkla?

"Ne yapacağım ben Füsun?"

"Neyi ne yapacaksın? O da sana âşık, daha ne istiyorsun?"

"Tamam, orası öyle ama korku bir solucan gibi beynimi yiyip duruyor. Ya giderse, ya vazgeçerse, ya bir gün sevmezse?"

"Olur mu öyle şey, saçmalama!"

"Olur, her aşk biter bir gün. Bilmiyor musun?"

Bilmiyorum. Nereden bileyim. Ben sadece Emre'yi sevdim. Tek başıma. Emre'nin haberi bile olmadı.

"Hiç çalışmadığım yerden soruyorsun be Teyze," diyorum şakaya vurarak.

Oysa gerçekten endişeli. Görebiliyorum. Endişe gözle görülebilen bir şey.

"Sakin ol," diyorum. "Bir bira getireyim mi sana?"

"Getir," diyor.

Yanında biraz fıstık da getiriyorum. Onun endişesi sanki bana da geçti. Ağzıma atıyorum bir avuç dolusu, tuzlu tuzlu. Ah dur n'apıyorsun, hani diyet diyen yok. Olmuş bu.

"Eee, ama istemem ben karşımda böyle aklı bir karış havada bir Efsun. Benim Efsun'um zekâ küpüdür, elbette uyuz bir çocuğu elinde tutmanın yolunu bulur."

"Uyuz mu? Gerçekten uyuz mu? Dünyanın en yakışıklı adamı o," diyor saf saf.

"Eh," diyorum. "Daha yakışıklısı vardır tabii ama hoş adam."

"Hımm," diyor gözlerini kapatarak. "Çok hoş adam. Kocaman." Elli beş yaşında kadın küçük bir kız gibi kıkırdıyor.

Bazı kadınlar âşık olduklarında ne yapacaklarını bilemezler. Aşk onlara göre değildir. Kendilerini akıl sahibi sanan bu kadınlar bir anda akla dair ne varsa yitirirler. Duramazlar. Bir dursalar, biraz sakin, kısa bir an bile yeter ama hayır, duramazlar. Ne varsa içlerinde bir an önce, hemen oracıkta öylece uluorta dökmek, bütün duyguları yaşamak, bütün sevişmelerden geçmek ve o dinginliğe varmak isterler. Varılsa oraya dinecek sanırlar tüm endişeleri. Ne yazık, düşündüğümüzden kuvvetli bir zehirdir endişe. Bazı kadınlar aşktan çok endişeyle zehirlenir.

"Sen ne yapacağını bilirsin. Akıllısın, tecrübelisin, dengelisin..."

"Öyle sanıyorsun ama yanılıyorsun," diyor. "Ne akıl kaldı bende ne denge. Ah ne yapacağım ben Füsun?"

Bravo! Aşk girdi hayatımıza tüm düzenimiz altüst oldu.

"Ben nereden bileyim ya!" diye tersleniyorum. Belki terslenirsem biraz kendine gelir. Farkında bile değil. Marline yerinden kıpırdamadan bize bakıyor. Kedilerin dünyası güzel.

"Ne bileyim be yavrum? Sana sormayacağım da ona mı soracağım?"

"Yok ona sorma tabii. Olmaz o."

"Her an onunla olmak istiyorum, gözlerine bakmak, parmaklarına dokunmak, koklamak, kaybolmak, yitmek, bir daha hiç buralara geri dönmemek."

Gerçekten sabahlara kadar sevişiyorlar. Ses değil ama evin içinde garip bir his var. Anlıyorum.

Teyzem mutlu. Çok mutlu. Mutlu olduğu kadar korkuyor. Belki de korkudan besleniyor mutluluk. Korku olmasa bu kadar mutlu olmayacak. Bilemiyorum. Ben onun dingin, akıllı ve sakin halini seviyorum. Her şeyi kontrol altında tutabilme gücünü. Karşımda bildiğim tanıdığım Efsun'dan eser yok. Güzel-

leşti tamam ama içi boşaldı sanki, kabuk oldu. Aşk o pırıl pırıl zekâsını piç etti.

"Arayacağım," diye ayağa fırlıyor.

Sehpanın üzerinde duran telefonu kaptığım gibi tişörtümden içeri sokuyorum.

"İyice delirdin sen," diye bağırıyorum. "Daha akşam olmadı. Sabah çıktı evden. Bu kadarını ben bile biliyorum. Bıktırırsın bak, yemin ederim bıktırırsın. O özlesin seni, o arasın. Sana da ne oluyormuş?"

Sersemlemiş bir halde oturuyor kanepeye.

"Doğru evet, ben niye arıyorum, o arasın."

Sırıtıyor mu ne?

"Oof Teyze," diyorum. "Gerçekten en kısa zamanda aklını başına al, yoksa çıldıracağım. Ne bu ya, genç kız gibi. Elli beş yaşında kadınsın. Hiç mi âşık olmadın?"

"Vallahi olmamışım. Olduğumu sanmışım, olmamışım. Hiii! Ya o umursamadığım, telefonlarına bakmaya tenezzül bile etmediğim, suratlarına kapılar çarptığım onlarca adamın ahı tutmuşsa?"

"İyice zıvanadan çıktın, farkında mısın?"

Aşk doğanın kadınlardan intikam alma yöntemi miydi yoksa? Madem baş edemeyeceksin ne demeye âşık oldun be kadın? Yazık değil mi o güzelim canına.

"Haklısın, çok haklısın," diye kararlılıkla ayağa kalkıyor.

Gözlerime inanamıyorum. Yoksa geri mi döndü?

"Nerede geçen gün aldığımız kadife? Şaheserimi dikeceğim."

"Amma yaptın be Teyze. Yaz ortasında kadife mi?"

"Ah!" diyor. Şakacıktan elini alnına vuruyor. "Seni sınıyordum. Öğreniyorsun aferin. İpek. Mor ipeği getir. Kendime dikeceğim. Koleksiyonumun en göz alıcı elbisesi olacak."

Depo olarak kullandığımız odaya gidiyorum. Yığın yığın kumaş. Hemen komodinin üstünde duruyor. Paketinin ucu açık. Bir ses geliyor içeriden. Kulak kabartıyorum.

"Alo, Meriç. Biliyor musun ben seni çok özledim."

Geri zekâlı!

Konuşması bitene kadar bekliyorum. Koşup telefonu elinden alsam ne fayda. Al diyorum. Uzatıyorum kumaşı. Suratım beş karış.

"Kızma," diyor kocaman gülerek.

"Teyze, ne halin varsa gör. Gerçekten."

"Aaaa!" diyor göbeğime dokunuyor. "Kızmış mı miniğim bana? Hı?"

"Sen üzülme diye. Yoksa bana ne, bütün gün konuş istersen. Bayılt adamı çenenle. Beni ilgilendirmez. Ama sen üzülme."

"Korkma," diyor. "Benim de kendimi koruma yöntemlerim var. Ama birazcık tadını çıkarmak istiyorum. Âşık olduğumu bilmek istiyorum, anlamak. Saç diplerimde hissetmek. Bırak azıcık. Sonra yine dönerim eski sıkıcı bana. Aşk dediğin ne kadar sürer zaten?"

"Ne bileyim be Teyze. Sanki karşında aşk doktoru var. Buluşuyor musunuz akşam?"

"Evet," diyor. "Bana bir sürprizi varmış. Gece eve dönmezsem merak etme. Ararım zaten. Şimdiden söyleyeyim dedim. Belki bir arkadaşınla filan buluşursun. Kızmıyorsun değil mi?"

"Aman, kaçırma koş! Kafamı dinlerim ben de. İstediğimi yerim hem."

Bakıyorum göz ucuyla.

"Hı," diyor. "Ne giysem?"

"İstediğimi yerim hem sen yokken diyorum."

"Aaa!" diyerek kendine geliyor. "Sakın ha! Diyeti bozmak yok."

"Oldu canım ya, sen ye, iç, seviş. Biz hiçbirini yapamayalım."

"Aaa, ya sen nasıl böyle terbiyesiz oldun bilmem ki!" diye paylıyor. "Annen hiç böyle değildi. Anneannene çektin kesin."

"Ay!" diyorum. "Sahi, unuttum söylemeyi. Saliha Teyzem aradı. Anneannem pek iyi değilmiş. Gelseniz iyi olacak bir ara dedi. Acil değilmiş pek ama yine de gelin siz bu aralar, dedi."

Suratı sarkıyor. Ne olacak sanki; öyle de ölü, böyle de.

Annesine duyduğu bu derin öfkeyi bir ben anlıyorum. Anne olmak zor, zordur herhalde, onu da bilmiyorum. Benim şiddetle bildiğim bir delinin kızı olmanın ne demek olduğu.

Gideriz bir ara. Acelesi yokmuş zaten diye yatıştırıyorum kadim öfkesini.

Birileri mutluluğu seçmişti. Sanki

Hop oturup hop kalkıyor Saliha.
"Kızım," diyor, "bu adam meğer yıllardır birlikteymiş bu kadınla. Bir kızları varmış." Dört dönüyor evin içinde. Sinirlenmez halbuki.

"Nereden belliymiş Mürsel'den olduğu kızın?"

Sormak istemesem de anlatacak nasılsa. Bu kadının adı Şennur'muş. Eski komşusu bizim Melahat'ın halasıymış. Ona demiş. Düğünde görünce anlamış neyin ne olduğunu. Zaten gelip gidiyormuş bu adam. Epeydir. Ses etmemişler başta. Karışmak istememişler. Sonra bu Şennur ortadan kaybolmuş birkaç zaman. Memlekete gittiğini sanmışlar. Aylar sonra kucağında bir bebekle dönmüş. Bu kimin bebeği, aman yavrum bir cahillik mi ettin diye sormuş tabii Melahat'ın halası. Yalnız kız, sahipsiz bırakmayalım diye... Abimin çocuğu demiş. Kaza geçirdi karısıyla, ikisi de vefat etti. Çocuğu da ben aldım. Kimsesi yok benden başka, yetimhaneye vermelerine razı olamadım. Ben bakacağım bundan böyle, hem yoldaş olur demiş. Demiş demesine ya, Melahat'ın halası pek inanmamış. Zaten hemen sonra adam, adam dediğim de Mürsel işte, yine peyda olmuş. Kadın artık tutamamış kendini, kızım, bekâr insanın evine böyle elini kolunu sallaya sallaya niye geliyor bu adam diye paylamış açık açık. Aaa, demiş, o benim kuzenim. Üsküdar'da oturur. Arada bir yoklamaya geliyor tabii. Bir ihtiyacım var mı diye. İnanmaya mecbur kalmış Melahat'ın halası. Öyle diyorsan öyledir demiş. Bakmış adam da efendi

birine benziyor. Kıza da bebeğe de sahip çıkıyor. Hem demiş kuzeni olmasa da sahip çıkıyor işte, bize karışmak düşmez. Bir sürü adamı doluşturup rezil edeceğine kendini, bir tek adam. Yıllardır gelir gider. N'apalım, günahları kendi boyunlarına diye susmuş kadıncağız. Ne yapsın? Gel zaman git zaman bu Şennur almış Melahat'ın halasını karşısına, demiş, çok iyiliğiniz dokundu bana, ister kınayın, ister yüzüme tükürün fakat bu adam benim kuzenim değil. Utandım, öyle söyledim. Affedin beni. Çocuk da ondan. Sonunda evleniyoruz. Bir engelimiz kalmadı. Düğüne gelirseniz beni çok mutlu edersiniz. Yaaa, işte böyle. Senin Mürsel yıllar öncesinden birlikteymiş Şennur'la. Karı koca hayatı yaşamışlar burnumuzun dibinde haberimiz olmamış. Hadi ben elim, sen nasıl hiçbir şey anlamadın be güzel ablacığım?"

"Kaç yaşındaymış çocuk?"

"Bu mu yani merak ettiğin?" diye bağırıyor Saliha.

"Neyi merak edecektim? Koynumdan çıkıp çıkıp nasıl o kadına gittiğini mi? Kız kaç yaşındaymış onu merak ettim."

"On," diyor. "Rahatladın mı şimdi?"

"On yaşındaymış. Demek on seneden fazladır. İki senedir ayrıyız. Kız doğmadan iki sene önce görüşmeye başlamış olsalar, yine on sene. On senedir, benden habersiz..."

Ceberut gibi başımda dikiliyor. Hah, diyor, kendine geldi. Kafam taş gibi ağır. Elimi kaldırıp kafama götürüyorum. Serum bağlamışlar, o vakit fark ediyorum. Ne oldu bana diye sormaya bile hacet yok. Kafamı mı çarptım acaba, çok ağrıyor. Şiş mi diye bakıyorum diğer elimle. Şiş. Sezin dikmiş gözlerini bana bakıyor.

"Bir kardeşin varmış gözün aydın," diyorum.

Sadece bir iki kere hızla kırpıyor kirpiklerini lakin gözlerini ayırmıyor üzerimden. Öylece bakmaya devam ediyor.

"Eeh, yeter!" diyor Saliha. "Kendine acımadın bari çocuğa acı."

Kendime acımayıp ne yaptım hatırlayamıyorum hâlâ.

"Çok acıyor mu?" diye soruyor güzel Sezin'im. Acaba ablasına benziyor mu Mürsel'in kızı? Böyle güzel mi o da? Bana benziyor Sezin. Dudakları, çenesi, babasını belki andırıyor.

"Adı neymiş?"

"Aaa ama çeker giderim bak!" diye bağırıyor Saliha.

"Gidersen git be! Ömrümü tükettin. Git."

"Bu gece hastanede kalacaksın, yarın da psikiyatri kliniğine sevk edecekler," diyor. İntikam alır gibi.

"Sen git," diyorum, "Sezin kalır benimle."

"Kalırsın di mi Sezişim?"

Başını sallıyor usulca. Yanıma oturuyor.

"Canın yanıyor mu?" diye soruyor.

Bilmiyorum. Hissedemiyorum.

"Yaa oldu, gideyim de yine vur başını duvarlara, bu sefer iyi vur da parçala bari."

Yüzüne bakıyorum. Her anlamı biliyorum bu yüzdeki. Büyüklenme, öfke, kırgınlık değil; düpedüz sevgiyle söylüyor. Biraz endişeyle.

Onun bu hep yanımda, hep koruyup kollayan sevgisi bir şiş olup kulağımdan beynime giriyor sanki.

Başım, diyorum. Ağrıyor şimdi.

Islak

Yağmur yağıyormuş. Sırılsıklam kantine girmişim. Bir çay almak için sırada beklerken bir yandan saçlarıma dokunuyormuşum. Ne kadar ıslandığımı anlamak içinmiş. Hava çok soğuk değilmiş ama üşütebilirmişim. Islak ıslak orada öylece. Üstelik ceketimin omuzları da ıslakmış. O oturduğu yerden büyülenmiş gibi bakıyormuş. Arkadaşı bir şey anlatıyormuş. Artık kimseyi duymuyormuş, sadece bir uğultu kulaklarında. Patlayacak gibiymiş kulakları. Gözlerini kırpamıyor, nefes alamıyor, öylece bana bakıyormuş. Küçücük bir hareket o anı sonsuza dek bozarmış biliyormuş. Hiç ama hiç kıpırdamıyormuş bana bakarken. Bense sürekli bir hareket halindeymişim. Saçlarıma, omuzlarıma dokunuyor, ayaklarımı yere vuruyor, sıranın bana ne zaman geleceğini anlamak için çay ocağına doğru arada bir eğilip bakıyor, bir yandan da kendi kendime bir şeyler mırıldanıyormuşum. Tabii kalkıp yanıma gelme cesaretini gösterememiş. Hem gelse ne diyecekmiş. Bir yol, yöntem bulmalıymış. Küçük bir aptallıkla kaçırabileceği biri değilmişim. Böyle bir şeyi göze alamazmış. O an anlamış, eminmiş. Ben onun hayatının kadınıymışım. Aklı başında bir taktik geliştirmeliymiş bu yüzden. Bir kere beni kaçırdı mı bütün hayatı kaçırırmış adeta. O an orada bana kıpırdamadan bakarken anlamış, biliyormuş çok mutlu olacakmışız birlikte. Çok güzel bir hayatımız olacakmış. Birlikte yaşlanırken sık sık beni ilk gördüğü günü anlatacakmış, o an neler hissettiğini. Ezbere bilecekmişim o anda neler neler olduğunu. Sıra bana

gelmiş. Hiç istemiyormuş sıranın bana gelmesini elbette ama bir yandan da istiyormuş. Çay içersem ısınırmışım biraz. Ama çayı alınca çıkıp gidebilirmişim kantinden tabii. İkilem ne anlamış. Çok mu güzelmişim, hayır. Evet tabii çok güzelmişim ama onu asıl büyüleyen başka bir şeymiş. Yıllar sonra bile tarif edemeyeceği çok başka bir şey. Gözlerimdeki hüzün desen değilmiş. Çocuksu bir ürkeklik hiç değil. Saf, serin, kuytu. Öyle bir şeyler. İki ay sonra görebilmiş beni. Bütün okulda aramış, her katta, her amfide nöbet tutmuş. Her gün başka başka. Sonra yine yağmurlu bir gün, yine kantinde...

Bir erkeğin aşkı çok şaşırtıcıdır. Her zaman öyledir. Nedeni olmadığı gibi bir anlamı da yoktur. Sıradan bir kadına âşık olur ve kayıtsız şartsız kabul eder, o yeryüzünün en eşsiz varlığıdır. Eşsizliği tüm diğer kadınlarla aynıdır. Oysa her kadın başka türlü bir derinlik, başka türlü bir kuyudur. Ve açını iyi ayarlamasını bilirsen her kadın kendi dünyasında çok katmanlıdır. Sırf bir dünya kurabildiği için. Bir dünya kurmayı bildiği için. Belki dünyayı küçük bir avuca sığdırdığı ve o avucu erkeğin ellerine sakince bırakabildiği için.

Sıradan küçük bir kızdım o sıralar. Aklımdan geçenlere akıl sır ermiyordu. Şiddetli bir kurtulma fikri. Çektiğim her acının bedelinin bundan sonra mutluluk olarak ödeneceği, öyle olması, dünyanın mutlaka bir dengesinin olması fikri. Bu fikir çok yanıltıcı olabilir. Hayatınız kadar yanıltıcı. O fikri gerçekleştirebileceğim tüm araç ve gereçlere açıktım. Aşk birinci sıradaydı elbette. Bir deliliğin içinden çıkıp başka bir deliliğe ama çok güzel, çok çılgın, çok heyecanlı bir deliliğe açmak istiyordum kalbimi. O zamanlar bir kalbim vardı. Hazırdım. Kendim kadar sıradan birine âşık olup acılarımı dengelemeye. Bekliyordum. Biliyordum. Gelecekti.

Bir denge isterken bir mucize tuttu dünyayı tutan avuçlarımdan. Aşk neydi? Bir duygu, bir fikir, bir oluştan öte, bu

zalim dünyaya bir başkaldırış, bir haykırış, bir direniş. Var olduğumuzu bilimsel metotlarla ve vazgeçilmez bir kesinlikle ispatlayan tek heceydi. Formülünü çıkartabilirdim başka bir şey düşünebilseydim. Çünkü aşk bilimseldi. İspatlanabilir gerçeklikti. Aşk hayattan alabileceğimiz en büyük intikamdı. Bana yaptıklarının bedelini ancak yeni bir oluşla yeniden ve başka bir ben olarak ödetebilirdim hayata. O zamanlar bir kalbim vardı. Zulüm ne henüz bilmiyordum. Bilmediğim için vardı bir kalbim.

Oysa kendimi Haluk'un gözünden görebildiğimde ancak, onu sevebildim. Yeniden bakmak. Bir aynanın önünde durup sanki bambaşka bir yüze bakar gibi. Sıradan, merhamete muhtaç bir kızken bir anda hem çok güçlü hem çok güzel olabilmek. Mucize. Yeni bir bakış. Kendime onun gözleriyle bakmayı öğrenince, şaşırtıcı bir farkedişle, onu görebildim. O. Beni bir cehennemden çekip çıkaran o. Kaybolacakken bulmamı, donacakken ısınmamı, pes edecekken savaşmamı sağlayan Haluk. Kumral saçları, sarı sakalları, derin kahverengi gözleri, geniş genç gövdesi. Elleri. Beni hisseden, anlayan, ruhuma dokunan elleri. Bakınca her şeyi olduğu gibi, şaşılası bir netlikle gören zekâsı. Aklından geçenlerle utanabilen ateşi. Aşk içe sığmayan haykırılması, ilan edilmesi gereken, kendine saklanmayan bir sırdı. Ah kardeşim! Gitmeseydi ona anlatırdım. Nihal ve Nevra burada olsalardı, anlarlar mıydı? Çekip gitmeselerdi Amerika'ya, hayatımın çok uzağına... Aşkı anlarlar mıydı? Ya teyzem? Annem bir seçenek bile değildi. Muhsin gittiğinden beri delilik denizinde batıp çıkıyordu. Ne yapacaktım? Demek yakın kız arkadaşlar bu zayıflıklar için vardı. Sonra yazdım. Sayfalarca. Mektuplar, aşk dolu. Yazıp yazıp yırttım. Yırtıp tekrar yazdım. Delirdiğimi sandım bir ara. Birkaç gün. Yürürken yürümüyor, yemek yiyemiyor, uyuyamıyor, sürekli tebessüm ettiğim halde acıdan ölüyordum. Belki onu bu yüz-

den çok sevdim. Bir not. Güzelim el yazısıyla, küçük beyaz bir kağıda yazdığı bir not. Kantinde elime tutuşturuverdiği. Seni seviyorum. Bu kadar net, basit, anlamlı, beni başka bir ben yapan o not.

Sonra onu çok sevdim. Uzun yıllar sevdim. O gün beni, karşılıksız seviyorum yanılgısının azabından kurtardığı için sevdim en çok. En çok bu yüzden.

Sizin acayip aileniz

"Annem niye senden hiç bahsetmedi?"

"Ne bileyim kızım ben. New York'tan dönmem diye düşünüyordu herhalde." Yokuşu iniyoruz. Anneannem hâlâ bir bitki.

"Uyuyor. Hep uyudu. Şimdi en derin, en güzel uykusunu uyuyor."

"Bak bu da uyuyor diyor, çıldıracağım. Komada kadın yahu."

"Koma filan değil o. Bildiğin uyuyor işte."

"Eh be teyze, o kadar uyunur mu? Bilim denen bir şey var, yapmayın ne olur ya. Beni de delirteceksiniz el birliğiyle."

"Senin anneannen bilime mi inandı sanıyorsun. Eh inanmayınca bilim dışı olursun işte böyle."

"Ya zırvalama be Teyze!" diyorum. "Zaten kafam karışıyor sizin bu acayip aileniz yüzünden."

"Haaa, benim acayip ailem, senin değil, öyle mi?" diye gülümsüyor.

Saliha Teyze'nin evinin kokusu üzerimizden yavaş yavaş sokaklara dağılıyor. Birazdan kaybolacak, o evi arkamızda bırakıp, kendi hayatımıza geri döneceğiz. Ama şimdi anlamak istediğim birkaç şey var.

"Annem niye hiç bahsetmedi senden? Gerçekten. Adın niye hiç geçmedi?"

"Eee, bilmiyorum dedim ya. Daha kaç kere söyleyeceğim, bilmiyorum. Rahmetliyi görmeyeli kaç yıl oldu, kendi acısı içinde kayboldu zavallı. Benden bahsetmek aklına mı gelmiştir sanıyorsun."

"Var ya, bu aile gerçekten deli. Hepsi deli yemin ederim." Kendi kendime söyleniyorum.

Yan yan bakıyor bana.

"Ben de mi deliyim yani?" diye soruyor.

Sol yana doğru kayıyor dudakları. Dalga geçiyor yine.

"Aaaa, olur mu Teyzeciğim," diyorum. "Senin gibi akıllısı zor bulunur. Sen tut elin götü boklu oğlanına âşık ol, kendini kaybet, sabahlara kadar ağla zırla, sonra ben de mi deliyim diye sor."

"Aşkımdan ağlıyorum. İlla ayrılmamız gerekmiyor zırlamak için. Bilsen öyle güzel bir şey ki aşk, ağlatıyor durduk yere."

"Bilmiyorum, ben nereden bileceğim aşkı. Bu katır gibi halimle?"

Üzülüyor. Üzülsün biraz, o kadar da fütursuz konuşmasın benimle.

"Ne katır gibisi yahu, devlet gibi hatun derler ona bir kere. Hem ne olur pişman etme beni âşık olduğuma. Sana anlatmayacağım da kime anlatacağım ben, ha benim güzelim?"

"Öksüz yetim çocuğa yaptığın eziyet yeter ama," diyorum.

Suratı sarkıyor. Yaptım yine patavatsız şakalarımdan birini. Belli oldu yer çekiminden.

"Amaan, şaka yapıyorum be Efsuncuğum. Ol tabii, deli gibi manyak gibi, çılgın gibi âşık ol. Mutlu ol. Sen mutluysan ben de mutluyum. Hem biliyor musun, iki kilo daha vermişim geçen hafta."

Kendi çapımda özür dilediğimi anlıyor.

"Bak işte günün en güzel haberi, gel birer waffle yiyip kutlayalım bunu."

Pis pis sırıtıyor resmen.

"Tabii," diyorum, "neden olmasın ama önce birer Adana yiyelim. Midemiz yanmasın aç karnına."

Dağılıyor tüm havamız, yokuş bitiyor. Vapuru son dakika yakalamanın düzensiz soluk alıp verişleriyle yan yana oturu-

yoruz rüzgârda. Çok güzel olmak nasıl bir şey acaba? Elli beş yaşında ve herkes ona bakıyor. Işıltılar saçarak bir şeyler anlatıyor. İçimdeki garip duygu dürtüyor. Dürtmesin, teyzemle barış içinde kalayım istiyorum, engelleyemiyorum. Nedense yeni yeni itiraf edebiliyorum. Dengemi bozuyor bu pis hissediş hali. Teyzemi kıskanıyorum. Güzelliğini, yeteneğini, aşkını, Meriç'i. O kendiliğinden var olabilme halini. Bense sürekli değişmek, savaşmak, kendimle dalaşıp uğraşıp hep bir mantıklı yol bulmak zorundayım. Olağan güzel, olağan iyi, olağan makul değilim çünkü. Neyim varsa olağandan epey uzak. Sürekli kendimi akla yola uydurma çabası.

Semiş'in doğum günü geliyor gözümün önüne bir anda. Küçük bir ampul gibi bir anda yanıveriyor beynimin bir yerlerinde o günün ışığı. Annemin sonrasında beni büyük bir insan gibi karşısına alıp yaptığı o konuşma.

"Biliyorum ablanı kıskanıyorsun, çok kıskanıyorsun. Ama buna gerek yok. Sen de bizim çocuğumuzsun, baban seni seviyor," diyerek ayağa kalkışı, çıkarken ışığı kapatışı, kapıyı kapatırken çıkan o ses.

"Sen, sen seviyor musun beni anne?"

"Efendim, ne dedin?" diye dönüyor teyzem.

"Hiç," diyorum. "Akşama ne yapalım?"

"Un kurabiyesi."

Alık alık bakıyorum yüzüne. Kafamdaki düşünceye alışığım alışık olmasına da, sarsıyor her saldırışında.

"Meriç ikimizi yemeğe davet etti. Evine. Söylemeyi unuttum sahi."

"Ben gelmeyeyim," diyorum. "Siz baş başa olun."

"Hayatta olmaz. Geliyorsun. Hem belki o petrol mavisi elbiseyi giyersin."

Dar geldiğini biliyor. Hâlâ dar geliyor. O elbise için insan ağzına fermuar bile diktirir. Olur mu acaba gerçekten? Son verdiğim iki kiloyla. Belki.

"Tamam," diyorum. "Denerim. Pek ümidim yok. Yaaa, ben ne zaman senin gibi incecik olacağım?"

"Kaç oldun şimdi?"

"Yetmiş galiba. Sabahları yetmiş oluyorum ama akşama doğru iki yüz, üç yüz gram daha fazla."

Şaşkınlıkla bakıyor.

"Kızım sen olmuşsun zaten, bak ya, her gün göre göre fark etmiyor insan tabii. Kalk bakayım ayağa. Haydi. Kalk çabuk."

Etrafıma bakıyorum.

"Yaa Teyze evde incelersin. Herkes bize bakıyor." Gerçekten herkes bize bakıyor. Teyzeme. Işığı çekiyor.

"Ah ya, aşk meşk derken, gözümün önünde eridin bittin. Kızım, senin boyun kaç? 1.76 değil mi? Yetmiş kiloysan, tamam olmuşsun işte sen."

Olmuş muyum ben? Hesaplıyorum. Evet ya, olmuşum ben.

Bir böcek olup

Nereden bulur beni bilmem lakin bulur. Mutlaka. Ruh hekiminin manyağı geldi oturdu karşıma. Hayır, anlatıyorum, bilmiş bilmiş kafasını sallayıp notlar alıyor.

"Ne dedi sana Allah aşkına? Ablanız aklını kaçırdı mı dedi, ne dedi?"

Ses yok.

"Çıldırtma beni Saliha!"

"İlaçlarının vakti geldi," diye uzatıyor.

"Bak," diyorum, "söyle, Allah Muhammed aşkına. Ne dedi sana o manyak?"

"Bir şey demedi. Sinirlerin bozukmuş. Onun içinmiş. Normalmiş aslında. Bu halin. Onca şey olmuş üst üste. Tabii bünyen taşıyamamış."

"Taşır benim bünyem. Her şeyi taşır. Otuz üç yaşıma geldim, neler neler gördüm, bunu da göreceğim varmış. Bunu da taşır."

"Peki," diyor. "İlaçlarını iç önce sen."

"İlaç milaç içmeyeceğim. İçmiyorum. İlaca ihtiyacım yok benim. Muhsin nerede? Sizde mi kalıyor?"

Tabii onlarda kalıyor. Bir süreliğine. Ben toparlanana kadar. Anası çıldırmış çocuğun, teyzesinde kalacak elbet. Ona sığınacak.

Biraz sakinleşmem gerek. Yoksa kapatacak bunlar el birliğiyle beni bir mezbeleliğe, o olacak.

"Tamam," diyorum. "İyiyim ben. Merak etme. İlaçları da içeceğim. Fakat başımı döndürüyorlar. Gece yatarken içsem olmaz mıymış acaba?"

İlacın içindeki kâğıdı okuyor. Dalıp gidiyor. Anlayacak sanki.

"Muhsin kalsın sende biraz. Çocuğu üzmeyeyim kendi halimle. Sezin burada ya, yeter bana. Yemek filan yapar. Sen git hadi, akşam olacak. Kocan merak etmesin."

Saliha başka bir âlemden başını kaldırıp bakıyor.

"Gece yatmadan içebilirmişsin. Galiba. Yarın bir hekime uğrar sorarım iyice emin olmak için."

N'apalım? Aşkımdan ölüp bittiğim yoktu zaten yıllardır. Çekip gideli de iki seneyi geçti. Bundan böyle geri dönecek mi diye bekleyemeyeceğim, kendi yolumu bileceğim en azından. Kimseleri istemem. Dikişimi diker, bakarım çocuklarıma.

"İyiyim ben, merak etme. Sezin gelir şimdi."

"O gelsin, öyle çıkarım o zaman," diyor.

Şişlerim indi biraz. Bileğimi incitmişim. Dikiş dikmek zor olacak. Aman birkaç gün dikmesem kimsenin hatırı kalmaz. Zorunlu istirahat. Deli muamelesi görmeyeydim hoş olurdu. Yangını soruyor. Ne alakası var yangınla Mürsel'in evliliğinin? Adam yıllarca başka bir kadınla birlikteymiş. Üstelik ondan bir kızı varmış. Benden resmen boşanınca da gidip onunla evlenmiş. Ben çıldırmayayım da kim çıldırsın? Yine de olgun karşılardım lakin Muhsin'le yaşıt kızı varmış. Hepsi gebersin inşallah. Tez vakitte.

Ne dolanmıştı halbuki peşimden.

"Böyle güzel mi olunurmuş, yasaklanmalı senin insan içine çıkman," derdi beni her gördüğünde.

"Eh," derdim, "o zaman sen nasıl göreceksin?"

"Bir böcek olur pencerenden içeri girer, tavanın bir köşesinde durur, bütün gece seni seyrederim," derdi.

"Terbiyesiz," deyip yürüyüp giderdim.

Aklım kalırdı. Dönüp bakmak isterdim acaba arkamdan bakıyor mu diye, yapamazdım. Çekindiğimden değil. Ne kadar nazlanırsam o kadar hoşuna gidiyor diye düşündüğümden. Saliha'ya göstermiştim ilk. Evin önünde dikilmiş duruyordu.

Pencereye çıkmamı bekliyordu kim bilir kaç saattir. Görünce kalbim yerinden çıkar ağzımın içinde atardı.

"Saliha koş kız koş, gelmiş! Bak işte bu. Nasıl?"

Saliha, "Aaay abla, bu ne güzel çocuk böyle!" diye sesinin ayarını bilmeden konuşunca duymuştu Mürsel, bir sigara yakmıştı, pek havalı. Oldu bu iş edalarında. Sanki kardeşim beğenince iş bitiyor. Önce annem, sonra babam var sırada haberi yok serserinin. Babam kök söktürür adama. Kıymetli kızını öyle sormadan soruşturmadan verecek adam mı benim babam? Elbette Mürsel'e kök söktürürken beni de eksik bırakmadı.

"Sen nerede tanıştın bu çocukla? Aranızda bir münasebet geçti mi? Geçtiyse... Niye bu kadar acele ediyorsunuz? Bak doğruyu söyle bacaklarını kırarım."

"Yok vallahi baba, yolda görmüş, Saliha'yla Reşat Amca'nın dükkânına düğme bakmaya gitmiştik, bu da geçiyormuş oradan. Öyle. Görmüş, beğenmiş."

"Ona mı düşmüş benim kızımı beğenmek? Haddine mi? Bakalım biz onu beğenecek miyiz?"

"Kayserili mi bunlar?" "Babası ne iş yapıyor?" "Bu zibidi ne iş yapıyor?" Binlerce soru soru soru... Eh ne oldu sonunda, rahmetli bugünleri görse acaba sağ bırakır mıydı Mürsel'i? Yatıp kalkıp dua etsin babam mevta oldu diye. Böyle sahipsiz koymazdı kızını babacığım.

"Saliha babamdan kalan ev ne oldu sahi?"

Koca ela gözlerini dikiyor üzerime Saliha.

"Yandı ya abla! Verdik ya müteahhite. Yerine burayı sana aldık, bize de bizim evi."

"Haa doğru," diyorum. "Yoruldum çok. Hatırlayamadım bir an. Doğru. Yüzün ondan yanık senin."

"Haydi Sabihacığım, haydi güzel ablacığım, yat biraz sen istersen. Yoruldun hakikaten."

Oyunlar oynardık kızlarımla

Bir inci tanesi kadar güzeldi. Bir su damlası kadar güzel. Haluk diyordum, onaya ihtiyacım yoktu, sadece onu benimle aynı gözlerle görüp görmediğini merak ediyordum. Güzel değil mi? Dünyanın en güzel bebeği o? Evet diyordu. Düzgün iri dişleri görünüyordu gülerken. Dünyanın en güzel annesinin en güzel bebeği. Kalbimde bir yer eziliyordu. Mutluluk çıldırtıcı bir şeydi.

"Karnıyarık yapacağım akşama ama önce şu bezelyeleri ayıklamamız gerek, bana yardım eder misin?" diye soruyorum.

Yaptığım kızılcık şerbetinden bir yudum daha alıyor. Dudaklarını yalıyor.

"Ederim anne," diyor. "Pilav da yapacak mısın yanına?"

"İstiyor musun?"

"Hı hı," diye başını sallıyor utanarak.

Her şeyden utanıyor.

"Domatesli yapayım mı?"

"Tamam, domatesli yap. Balkondan koparayım mı?"

Koca koca saksılarım var balkonda. Domates, biber, salatalık ve maydanoz yetiştiriyorum. Bahçem olsa tamamını ekip biçerdim, yok, balkonun sınırlarıyla yetiniyorum.

"Tamam," diyorum. "Ama yumuşaklarından seç. İki tane."

Sakince kalkıyor. Balkona gidiyor. Poposu yusyuvarlak. Arkadan bakınca sevimli. Hafifçe gülümsüyorum. Ne zaman içimde ona karşı bir sevgi duysam, rahmime bir ağrı gelip saplanıyor. Bu sefer aynı ağrı beynimde zonkluyor.

"Dur," diyorum. "Sen dur. Ablan getirsin. Sen beceremezsin şimdi."

"Seeemiş yavrum, güzel kızım, hadi koş iki tane domates getir balkondan. Olgunlarından seç tamam mı?"

Küsmüyor. Bir süre balkon kapısının önünde ayakta duruyor.

"Ben ne zaman okula başlayacağım?"

"Niye soruyorsun? Sıkıldın mı benden?"

Cevap vermiyor. Sıkılıyor. Haklı. Haluk beni bir kliniğe yatırmakla tehdit ediyor, "Ya Füsun'a her şeyi makul bir dille anlatırsın ya da..."

Kendime söyleyemediğimi altı yaşındaki bir çocuğa nasıl anlatabilirim, aklım almıyor. Haluk çok acımasız. Artık öyle.

"Füsun, gel otur bakalım yanımıza."

Kucağına bir tabak bezelye veriyorum, hemen ayıklamaya başlıyor. Oyalansın, dikkati dağılsın istiyorum.

"Seninle bir oyun oynayalım mı?"

Yüzüme bakıyor. Bir anne gibi değil belki ama garip bir biçimde seviyorum onu. Korkusunu, güvensizliğini.

"Şimdi, Semiş nerede?"

"Yanında oturuyor."

"Hayır," diyorum. "Yalan söyleme. Semiş balkonda domates seçiyor. O gelmeden seninle konuşmak istediğim şeyler var."

"Tamam," diyor.

Başını sallıyor. Tırnaklarıyla bir bezelye tanesinin kabuğunu yoluyor.

"Semiş'i göremediğini biliyorum. Sakın. Ağlama. Ağlamak yok. Korkacak bir şey yok. Baban da göremiyor hem, biliyor muydun?"

"Galiba," diye cevap veriyor. "Galiba babam da göremiyor."

"Ama siz görmüyorsunuz diye Semiş'i yok sayamayız. Hem ben görüyorum onu. Ben görebildiğime göre, demek ki Semiş var. Kocaman bir kız ablan. Çok güzel bir kız. Biliyor musun, gelip kulağıma söylüyor hep, seni çok seviyor. Seninle oyunlar

oynamak istiyor. Ama korktuğun için yanına gelmiyor. Onunla arkadaş olmak istemez misin? Çok neşeli, şakacı, komik biri Semiş, biliyorsun."

"İsterim," belli belirsiz çıkıyor ağzından.

"Tamam o zaman. Eğer istersen onu görebilirsin. Böylece mutlu bir aile oluruz."

"Peki ya babam? O da görecek mi ben görürsem?"

"Yoo, babana söylemeyeceğiz. Semiş bundan böyle baban eve gelince saklanacak. O gidene kadar hiç çıkmayacak saklandığı yerden. Saklambaç oynayacak. Baban gider gitmez hemen yanımıza gelecek. Ne dersin? İster misin?"

"Hangi oyunları biliyor Semiş?"

"Oooo," diyorum. "Bütün oyunları bilir o. Hah, bak geldi. Ver kızım domatesleri. Kardeşin domatesli istedi pilavı. Bak ne diyeceğim, artık kardeşinle oyun oynayabilirsin."

Kıkırdıyor Semiş. Mutlu oluyor yeni habere. Tutup kolundan çekiyorum. Kucağıma oturuveriyor hemen. Sarılıyorum sıkı sıkı. Yanık şeker kadar güzel kokuyor. Memişler nerede? Hani memişler? İyice büyüdü, kayısıydı, şeftali oldu. Sana bir sutyen alma vakti geldi sanki, ne dersin? Alalım mı sutyen?

Füsun dikiliyor tepemde bir anda. Elinde iki domates.

"Ablam," diyor, "benim getirmemi istedi. Sen pilav yap, ben de ona yaptığım resimleri göstermek istiyorum."

Çocuklarım diye geçiriyorum içimden. Kızlarım. Benim güzel akıllı kızlarım.

Hep birlikte ayıkladığımız bezelyeleri dolaba koyarken, gelip arkamdan sarılıyor.

"Anne. Ben seni çok seviyorum. Ne olur gitme bir yere."

Yüzüne bakıyorum.

"Bir yere gittiğim yok," diyorum domatesi rendelemeye başlarken. "Buradayım. Hepimiz buradayız. Bir arada."

Acımak

Petrol mavisi elbise üzerime şıp diye olup bir anda kendimi aynada öyle görüverince yemin ederim şu an ölsem gık demem diye geçirdim içimden. Teyzem bir de bir makyaj yaptı, kendimi tanıyamadım. Saçlarımı da şöyle dağınık bir topuz yaptık. Tam ağlayacaktım haykırdı, "Sakın, sakın ağlamak yok! Makyajın bozulur bir daha yapamam."

İçime akıttım mutluluk gözyaşlarımı, n'apayım, güzel görünmek sıkıntılı iş. O uğraşıp yeniden yapsa ben dayanamam o kadar saat yeniden boyanmaya. Yetti de arttı bile onca eziyet.

Taksiye atladık, taksici Beşiktaş'tan gideceğim, Taksim'e giriş yok deyince ne olmuş diye sordum.

"Aman ne bileyim abla ya, vardır bir melanetlik yine. Siktir et yorma güzel kafanı."

Tam teyzem ağzının payını verecekti taksicinin, küçük bir çimdik basıverdim bacağına. Neşemiz kaçmasın, ha tabii bir de topuklu ayakkabılarla buradan Nişantaşı'na kadar hayatta yürüyemem diye.

"Sen çal zili. Ben saklanayım, bakalım seni tanıyacak mı?" diyor teyzem Meriç'in kapısına binbir dolambaçlı yoldan, binbir zahmetle gelebildiğimizde.

"Yok artık. Tanır canım. Niye tanımasın?"

"Birbirinizi görmeyeli ne kadar zaman oldu. Bu halinle rahmetli anan görse tanımaz kızım seni."

Bozma işte kadının neşesini diye kendi kendime ayar verirken zile basıyorum. Meriç mutfak önlüğü boynunda açıyor

kapıyı. Yüzündeki o alık ifadeyi görünce çektiklerime değdi diye geçiriyorum aklımdan. Çok şahane bir şey ya ince olmak. Demek herkes böyle alık alık bakacak.

"Ne bakıyorsun öyle? Benim işte!"

"Ne güzel olmuşsun. Gel. Geç içeri. Efsun nerede?" "Teyzeee!" diye sesleniyorum merdiven boşluğundan. "Gel, gel. Tanıdı."

Yüzünde o hafif çarpık gülümsemesiyle "Ya, aşk olsun Meriç, hemen tanıdın! Nasıl ama çok güzel olmamış mı?"

"Olmuş, olmuş. Haydi geçin artık içeri. Bak kim var içeride?"

Kim var be içeride?

"Tanıştırayım, işyerinden arkadaşım, Erhan. Sevgilim Efsun."

Tokalaşıp karşılıklı memnun oluyorlar Erhan'la Efsun.

"Bu güzellik de Efsun'un yeğeni Füsun."

Garip bir çekingenlikle elimi sıkıyor. Mavi gömleğinin koltuk altlarında hafif bir ter izi...

Demek yemeğe o da davetli. Söyleseydi Efsun gelmezdim. Çok sıkılırım ben tanımadığım insanların yanında. Nereden çıktı bu Erhan?

"Siz oturun. Benim mutfakta biraz daha işim var. Efsun, istersen şarap ikram edelim gençlere."

"Bira var mı?"

"Olmaz mı?" diyerek mutfağa yöneliyor Meriç. Hemen ardından da teyzem. Hah, kaldım mı tanımadığım esmerle bir başıma!

"Eee," diye soruyor esmer esmer. "Neler yapıyorsun?"

Sana ne be? Niye soruyorsun?

"Diyet," diyorum içimden pis pis sırıtarak.

"Anlamadım?" diyor.

"Şişkoyum da ben." Ne diye terslenip duruyorsam.

"Şaka yapıyorum. Yani şaka yapmıyorum. Ciddiyim. Ben epey kiloluydum. Şimdi işte biraz zayıfladım da, onun şaşkınlığı. Teyzemin yanında çalışıyorum. Tasarımcı teyzem."

"Şişman mıydın? Gerçekten mi?"

"Galiba artık değilim."

"Değilsin. Çok güzelsin."

Bir sessizlik oluyor. İltifat mı etti, bir yanılgıya müdahale mi etti, ikimiz de anlamaya çalışıyoruz.

"Şey, affedersin. Ben öyle demek istemedim."

"Olsun," diyorum.

Teyzem bir elinde şarap kadehi, bir elinde bira getirip önümüzdeki sehpaya koyuyor. Yeniden mutfağa yönelmeden göz göze geliyoruz. Bilmiyordum der gibi hafifçe başını eğiyor. Garip ruh hali ondan bana geçiyor. Ne oluyor anlamıyorum. Bir iki yudum alıyorum biramdan. Pencere açık. Serin bir rüzgâr tülleri uçuşturuyor usul usul. Erhan'a bakıyorum. Ona baktığımı görünce gülümsüyor. Bir anda beynimde şimşekler çakıyor. Geri zekâlı Meriç, bu salağı bana ayarlayacak. Hayvan!

Öfkeyle mutfağa gidiyorum. Ben içeri girdiğimde fısıltıyla tartışıyorlar. Geldiğimi görünce susup bana bakıyor teyzem. Meriç sinsice fırına yöneliyor.

"Teyze, gerçekten, bana bunu nasıl yaparsınız ya? Ne bok yiyeceksiniz siz? Birlikte mi yaşayacaksınız? Amerika'ya mı taşınacaksınız? Beni başınızdan atıyorsunuz... Bu götü boklu herife kakalayıp..."

"Füsuncuğum, benim haberim yoktu. Gerçekten. Bilmiyordum."

"Bok bilmiyordun Teyze. Senin haberin olmadan bir şey olabilir mi? Her şey senin etrafında dönerken? Ha? Nasıl olur da Efsun Sultan'dan habersiz Meriç böyle bir şey yapsın? Ha? Hayat sizin için kolay tabii. Güzelsiniz, işleriniz yolunda, birbirinizi bulmuşsunuz. Aşktan geberirken benim ne işim var değil mi ayak altında?"

"Demek o kadar da mutlu değilmişiz," diyor Efsun. Ne diyorsun be salak demek geliyor içimden. Demiyorum.

Meriç gözlerini ayırmadığı fırın düğmelerinden kafasını kaldırıp, hiç görmediğim bir ifadeyle Efsun'a bakıyor.

Daha fazla katlanamayacağım. Salona gidip hışımla çantamı alıyorum. Erhan mel mel bakıyor yüzüme. En çok bu garibim gelmiş oyuna. Haberi yok.

"Erhan, özür dilerim. Ben üzgünüm, gitmem lazım," diyerek çıkıyorum aceleyle.

Kapıyı çarpıyorum suratlarına. İyice anlasınlar diye. Üçer beşer iniyorum merdivenleri. Ardımdan bir ses "Dur Füsun!" Durmaya hiç niyetim yok. Apartman kapısında yakalıyor beni. Zorla atıyorum kendimi dışarı. Kolumdan tutuyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Çok kızgın, çok kırgınım. Yüzüme bakıyor suçlu suçlu.

"Ben düşündüm ki..."

"Ne düşündün Meriç? Bu şişkoya birini bulalım, yaşı geçiyor diye mi düşündün? Ha? Acaba ben birini istiyor muyum hayatımda? Bunu sormak geldi mi aklına? Mutluyum ben böyle. Mutluydum. Niye ya? Niye? Ama zavallının tekiyim değil mi? Şişko, zavallı, yalnız!" Ben ne kadar bağırıyorsam, o, o kadar fısıltıyla konuşuyor.

"Ah Füsun. Öyle değil. Yemin ederim ki öyle değil."

Ne diyorsun be Meriç!

"Ama emin ol, Efsun'un da haberi yoktu."

"Neyse ne! Bırakır mısın kolumu?" Bırakmıyor. Hafifçe gevşetiyor, o kadar.

"Neden bu kadar kızgınsın? İstemiyorum dersin biter."

"Benden kurtulmak istiyorsunuz. Ama ben ikinizi de çok seviyorum. Mutluyum sizinle."

Sakinleşiyorum biraz. Gözlerim dolu dolu. Ağlamak istemiyorum. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. İma ettiği şey ne? İstemiyorum derim, olur biter. Haklı...

Yoksa biliyor mu? Sezdi mi? Hayır. Bilemez. Sezemez. Çok derine sakladım. Kimselerin anlayamayacağı kadar derinde saklı. Nasıl anlayabilir? Gömülü olanı böyle çekip çıkaramayız gün yüzüne. Bir anda. Çok saçma, çok gaddarca. Sakın. Sakın!

"Sen, Efsun ve ben. Birimiz fazla değil miyiz Füsun?"

Yoo! Sakın söyleme bunu.

"Üç kişi mi yaşayacağız hep böyle?"

"Ne demek istiyorsun?" Soruyor muyum gerçekten bunu? Yapıyor muyum? Her şeyi sorabilir, her şeyi söyleyebilirim ama bunu...

"İşte bu yüzden kızgınsın bana. Erhan değil mesele."

Acı bana Meriç. Teyzeme acı.

Oysa apaçık görüyorum. Erkek olmak baştan aşağı bir acımasızlık meselesi.

İKİNCİ BÖLÜM

Duvarın ötesi, ötekisi

Önce kız sanmış, içini bir sevinç kaplamış. Allah biliyormuş ya, oğlu olduğu için gurur duymuş. Demek artık tenhalarda kız sıkıştırmaya başlamışmış. Muhsin olduğunu ta uzaktan bilmiş. Ne de olsa oğlu. Üstünde de kendi diktiği o kırmızı gömlek. Ateş gibi. Belki biraz gömlekten tanımış. Bir merak sarmış içini oracıkta. Gidip görsem ya şu kızı diye geçirmiş içinden. Utandırmak istememiş, ne Muhsin'i ne kızı. Yolunu uzatıp öyle gideyim bari şaşı Melahat'in koca götlü anasının evine demiş. Adını hatırlamıyorum ben. O da hep öyle derdi zaten şaşı Melahat'in koca götlü anası. Köylü diye eklerdi. Entari diktirecekmiş. Günlerce alay etti. Entari. Elbise demeyi bilmeyen karıya da anca entari dikilir diye. Neyse, sonra yol azıcık sapınca sola doğru, o zaman bir kez daha bakmak istemiş, kimi sıkıştırmış bu oğlan diye. İyice görürüm oradan. O yükseklikten daha rahat görünüyormuş teneke duvarın ardı, belki arkadan görsem oğlana sarılırken tanırım bizim mahallenin kızıysa. Çekerim münasip bir zamanda kenara. Bak kızım derim, sen daha küçüksün, benim oğlumun aklını alma başından, o okuyacak mühendis olacak, yoksa annene söylemek zorunda kalırım, sen de üzülürsün Muhsin de, diye geçirmiş içinden. Ama o açıdan bakınca başka türlüymüş sanki. İlk önce anlamamış tabii. Ne biçim kız bu böyle kazulet gibi

diye. Sonra bakmış upuzun bir şey. İri. Anlam veremedikçe yaklaşmış farkında olmadan. Yaklaştıkça ateşler basmış. Şükran Abla'nın oğlu Engin'miş Muhsin'in yanındaki. Konuşuyorlar canım diye kendini teselli etmeye çalışmış; olmamış, ayan beyanmış çünkü her şey. Artık neredeyse burunlarının dibine kadar girmiş. Öyle aşkla öpüşüyorlarmış ki, sanki çok olağan, gelen giden umurlarında değil. Aslında epey bir kuytuymuş tabii ama yine de meraklı biri –annem gibi– uzaktan görüp kimdir bunlar diye teneke duvarın öteki tarafına eğilip bakabilirmiş. O da teneke duvarın beri yanında bir süre öylece durmuş. Sonra nedense Muhsin diye seslenmiş. Bir gören olacak diyebilmiş, Engin dönüp bakınca göz göze gelmişler. Hayırlı günler demiş. Annem de o şaşkınlıkla cevap vermiş. Sana da evladım. Bir anda koşmaya başlamış Engin. Sanki o an anlamış gibi. Sulara bata çıka gözden kaybolmuş. Kendi söylediğine inanamamış annem. Sanki başka biri konuşur gibi. Ses benim sesim lakin söyleyen ben miyim anlamadım öyle şaşkın baktı ki herhalde başka biri konuşuyor diye etrafıma bakındım. Bağırmak kıyameti koparmak yerlerde sürümek, hiç aklıma gelmedi öyle şeyler, diye anlattı. Aradan yıllar geçtikten, Muhsin'i özlediğini ve bir daha onu hiç göremeyeceğini anladığında. Ben eve gidiyorum Melahatler'e uğra, gelemeyeceğimi söyle deyip arkasını dönmüş. Kim bilir ne kadar dolanmış boş arsalarda. Ağlamış bir ara azıcık açılmış, yine de eve geldiğinde bembeyazdı. Ölü kadar beyaz. Hemen tatlı bir şeyler verdim. Dedim tansiyonu düşmüş, ölecek. Yedi sakince. Çok sordum o arada ne oldu, ne oldu diye. Cevap vermedi.

O geceyi uykusuz geçirdik. Muhsin gelmedi. Annem için uykusuz bir gece cehennemin en kızgın ateşi. Kıpırdamadan oturdu. Gözünü boş duvara dikip aynı filmi tekrar tekrar seyreder gibi. Aklından neler geçiyor, ne oldu, neler düşünüyor, aklını mı oynatıyor bilemedim. Oturdum yanında bekledim. Sormaktan vazgeçip. Yemek yaptım, yemedi. Sabaha doğru

börek yaptım. Teyzemin yaptığından. Farkına bile varmadı önüne koyduğum tabağın. Gün aydınlandı, geldi Muhsin. Hiçbir ifade yoktu sanki yüzünde. Ama yaklaşınca gözleri, gözlerinde başka bir şey. Ben tabii çok sonra anladım, olan biteni öğrendikten çok sonra anladım. Muhsin'i Engin'i annemi aşkı. Gitti odasına, eşyalarını topladı. Yanına gittim.

"Kardeşim," dedim.

Sarılmak istedim. İtti hafifçe.

"Börek sarsana bana," dedi.

"Nereye gideceksin?" diye sordum.

Cevap vermedi. Gidip bütün böreği sardım, paket yaptım. "Görüşürüz," dedi bana. Anneme bakmadı. Kapı kapandı. Çok uzun süre sadece saatin sesi duyuldu. Sonra "Kimselere söylenmeyecek kapatılacak unutulacak bu konu," dedi annem.

Boğuk boğuktu sesi. Ama Engin'in annesi Şükran Abla dayanınca kapıya unutulmadı konu. Unutamadık. Kadın öyle bir yırtınıyor ki ibnenin anası, ayarttı oğlumu senin götveren oğlun, pis terzi Allah'tan bulmuşsun zaten belanı diye diye bayılacak hale getirdi annemi. Toplandı konu komşu. Ertesi gece herkes uyurken eniştem bir kamyonla geldi, sabaha taşınmıştık o iki katlı eve. Annem Muhsin'i bir daha görmedi.

Ölüm asude bahar ülkesi

Güzel sev beni kibar sev usul usul belli etmeden sev gizlice ama anlayarak sev ben olduğum için sev beni tüm bilginle geçmişinde biriktirdiğin ne varsa ve gelecekte kim olacaksan öyle sev bakarak sev görerek sev duyarak sesimi duyarak söylemediklerimi aklımdan geçenleri dokunarak sev en dokunulmaz yerlerine içimin bilerek sev kimi sevdiğini beni sevdiğini her an her uykuda ve her bilgide sev yemek yerken kitap okurken işinde arabada en zor anında en kolay halinde sev beni şiddetle sev hırsla sev kıskançlıkla sev yanarak sev kokunla sev her şey çağırsın beni sana öyle sev gelmek için ve hiç gitmemek için tenhada sev uluorta sokaklarda caddelerde insanların bilinçlerinde sev beni sen sen sen sev beni seni sen yapan ne varsa hücrelerin kanın aklın ruhun çocukluğun yediğin tokatla sev beni o gün o tokadı yerken hissettiğin yalnızlıkla sev o yalnızlığı büyüt içinde benim için o günden şimdiye ve bul beni öyle sev korkunla sev beni en derin en derin kimselerin bilmediği kendinin bile gömmeden gizlemeden alenen ve benden saklamayı düşünmeden sev beni insanlar içinde sev beni binler içinde milyonlar içinde hisset orada ve bak ve gör ve öyle sev beni cesur sev beni ya giderse diyerek ve bunu derken sev beni ya o böyle şiddetli sevmiyorsa diye yanarken için ve bu duyguna sarılarak sev beni yüzleşerek sev seni hiç sevmeme ihtimalimle yine de sev beni canın yanarak kızarak hınçla en korkunç yanlarınla sev beni içindeki canavarlarla sev beni içindeki umutsuzlukla delirerek ve çok isteyerek ve çok

özleyerek ve görmek için kilometreler kat ederek ve görmeyerek bir an bile öyle sev beni acı içinde sev beni gebererek acıdan vicdansızlıkla sev bencilce bir erkek gibi sev beni sadece çiftleşmek için sev tekleşmek için seninle olduğumu hayal ederek ya da hiç dokunmadığını dokunsan da dokunmasan da sev aleladelikle sev öylesine can sıkıntısıyla tedbirsiz sev soğuk kuzey denizlerinde donarak sev derinimi incinebilen kalbimi sev en sefil halimi görerek ve merhametle sev yanında uyurken sev rüyamda sev bambaşka bir yerde senden çok uzakta sev çirkinliğimi sev kibrimi korkumu aptallığımı seni incitirken sev seni severken senden kendimi gizlerken ya da açarken sev ben neysem gerçekte sanki insan tek bir gerçeklikmiş gibi zihninde kimsem öyle sev sandığın ve olduğum arasındaki farkla sev saçlarımı sev ellerimi gözlerimi sev öfkeyle baktığında bile kinimi sev özür dileyişimi sev yemek yapışımı çay demlememi içtiğim kahveleri en mutlu halimi sev en rahat en emin en tasasız ve bu yüzden savunmasız kendimde sevmediklerimle sev kendimi sevişimle sev seni sevdiğim için sev gamsızlığımı oburluğumu küfürlerimi hırçınlığımı sev gülüşümü sev ve uzun süre gülemeyişimi bazen sessizliğimi sev gürültümü aklımdan geçenleri sev kalbimin senin için yanışını sev donukluğumu sev coşkumu sonra bir dengede duramayışımı sev arayışımı sev ağlarken dokunarak sev sevincime bakarak sev ruhumu koklayarak sev gövdenle sev ellerinle sev teninle bakışınla aklınla kalbinle sakallarınla dudaklarının kıvrımıyla sev beni yaşarken senden kaçarken sev senden çok uzağa sonsuz uzağa bir daha asla ve asla yan yana duramayacağımız yere vardığımda sev.

Ve göm şimdi karanlığa.

Zil sesi uykuma karışıyor. Kalkıp açıyorum. Efsun'dan hiçbir haber yok. Her şeyi, hepimizi öylece bırakıp gittiğinden beri nefes almaya gücüm olmasa da, biri beni kurtarsın isti-

yorum. Kim olursa. Bembeyaz duruyor karşımda. Saliha Teyzem. İçim hafifliyor bir an.

Kahvelerin yanına getirdiği cevizli kekten kesiyorum birer dilim.

"Durma burada. Tek başına ne yapacaksın? Gel bende kal yine," diyor teyzemin Meriç'le çekilmiş resmine göz ucuyla bakarken.

Kahve koyu olmuş ama iyi geliyor. Midemi yakıyor, o zaman bir bedenim olduğunu hissediyorum tekrar.

"Hem bak çok zayıflamışsın, olmaz böyle. Özlemedin mi yemeklerimi?"

"Ah be Saliha Teyzecim," diyorum.

Teyzecim der demez gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Yapma, yapma. Dur bakalım. Çıkacak mutlaka bir yerden, yer yarılıp içine girmedi ya bu."

Sormadığım karakol, hastane, mezarlık kalmadı oysa.

"Bilmiyorum," diyorum. "Hiçbir şey bilmiyorum. Yaşasaydı mutlaka haber verirdi bana. Onsuz yapamayacağımı biliyor. Onu çok sevdiğimi. Yapmaz bana bunu. Kıyamaz."

"Ne bileyim be yavrum, ben de şaşırdım kaldım. Sen gel bir anda ortaya çık, kur bir düzen, sonra bir anda kaybol. Akıl sır ermiyor ki sizin ailenin işlerine."

"Benim gibi konuştun Saliha Teyze," diyorum.

"O ne demek?" diye soruyor.

"Sizin aile diyorsun."

"Eh tabii, benim de ailem. Eee, keki beğenmedin mi? Niye yemedin?"

"İçim almıyor," diyorum. "Anneannem nasıl? Uyuyor mu?"

Gülesim geliyor bunu sorarken. Gülmüyorum.

"Yok uyumuyor artık."

"Nasıl? Uyandı mı? Niye söylemiyorsun? Böyle haber saklanır mı?"

"Saklamadım be yavrum. Saklamadım da, sen zaten üzgünsün, bir de ben üzmeyeyim diye haber vermedik."

"Uyandı diye mi üzüleceğim?"

"Uyanmadı ki, hiç uyanmadı. Kim diyor uyandı? Anneannen sizlere ömür."

Gözlerim kararıyor. Kendimi tutamayıp hıçkırıklarla ağlıyorum.

Saliha Teyzem sarılıyor sımsıkı. Uzak bir koku içimi bulandırıyor. Koşarak tuvalete gidiyorum. Kramplarla kusuyorum.

Sessiz olun, usul usul ölüyor annem

İnkâr çok kıymetli bir savunma biçimi. Kendi bütünlüğünü. O bütünlük ne kadar yarım yamalak kırık dökük olsa da. İnsan hayatta kalabilmek için bir şeylere, iyi bildiği şeylere tutunmak zorunda. Kendi gerçekliği içinde tutarlı kalmalı tutunarak. Bir kez dağılırsa, hakikat parçalanırsa... Tutunmadan yaşayamayan varlıklarız biz. Yer çekimi yokmuş gibi mutlaka bir şeylere tutunmak zorundayız. İnkâr aile geleneğimiz. Tutunduğumuz elimizden gidince inkâr ediyoruz hakikati. Ne kadar inkâr etmek istesek de hakikat çok keskin, tartışılmaz ve yok sayılamaz olabiliyor. Çok acımasız. Ben böyle acımasızlık görmedim. O yüzden inkâr ettim. Bir kalbim olduğunu.

Annem uyudu. Sonsuz bir uykuya daldı. Her şeyi olduğu gibi bıraktı. Bir ceket dikiyordu, kollarını takmadı; dolapta dolma vardı, akşama ısıtıp yiyecekti, yemedi; saçları beyazlıyordu son dönemde, ertesi gün teyzemle boya yapacaklardı, yapmadı; Muhsin'in resmine bakmadı. Beni arayıp hoşça kal demedi, bir not yazmadı, ayağında terlikler öylece teyzeme çıktı. Ben biraz uzanacağım Saliha, uyandırma, dedi uzandı. Sonra uyanmadı. Ama ölmedi de. Yaşamla ölüm arasında o yerde, uykuda, bilincin o tuhaf yerinde kalmayı seçti.

Ayna. Aynaya baktı. Gördü. İnkâr etmeyi unuttu belki bir an. Hiçbir zaman bilemeyeceğim. Aynada kendini gördü. Olduğu gibi. Keskin ve tartışılmaz biçimde gerçek orada duruyordu. Annem bir aynada aynanın karşısında aynanın içinde

bütün dünya bir yanda o bir yansıma olarak öylece duruyordu. Annem aynada görmemesi gerekeni gördü. Annem ölmedi.

O güzelliğe tutundu. Kendi çocuklarını sevmesinin nedeni bile güzel olmalarıydı. Öyle görmüyordu bizi. Gözü güzel olanla çirkin olanı saliseler içinde ayırt edebilecek garip bir mekanizmaydı. Çirkin olsaydık sevmezdi. Evladı olduğumuz için güzel bulmuyordu, güzel olduğumuz için evlattık. Etrafında ne varsa güzel olmalıydı, şeyler. Güzellikle çevrelenmeliydi. Açlıktan ölebilirdi ama çirkin bir tabakta yemek yemezdi. Uykusuz kalırdı çirkin çarşaflar üzerinde uyuyacağına. O yüzden terzi oldu belki. Güzelleştirmek için.

Kendini gördü. Annem bir gün bir aynada kendini gördü. Ölmedi. Aynayı kim getirip koydu annemin inkârına bilmiyorum. Muhsin Muhsin Muhsin. Fısıltıyla söylüyorum. Kendi kendimeyken. Bir eve gizlice girip bir ayna bırakmak suç sayılmaz. Sayılmamalı. Önünde sonsuzluğa bir kapı açan bu öfkeyi hak etmiş miydi? Ben bu hikâyede tarafsız olanım. Hak etmişti desem, annemin elinden var olma nedenini almak acımasızlık. Annemin elinden var olma nedenini almak acımasızlık desem bir çocuğu yok saymak acımasızlık. İnkâr bir aile geleneği.

Annem inkâr edemediği için uyuyor derin karanlık dönüşsüz bir uykuda uyuyor hiç gitmediği Kırım'ı annesinin çocukluğunu bir bahçe içinde sonra kendininkini Kadıköy'de kuyuya bakarken kız kardeşini bir solucanı acımasızca parçalara ayırdıkları an bölüştükleri o suçluluk duygusunun hiç bilmeyeceğimiz şeklini babasını korku koku ve ses olarak babamı yatakta dizlerini hafifçe karnına çekecek kadar arzuyla ve umutsuz sepetin dibinde kalmış çürük patatesleri babamın bıraktığı duyguyla birlikte kendini mavi bir elbise içinde hafif ve sonra hamile bana kız doğmuş olmamın üzüntüsünü çamaşır yıkayarak hafifletirken ve düğmeler şeritler telalar vatkalar kumaşlar kumaşlar yığın yığın öbek öbek parçalar her yerde

eski yıkık dökük evlerin tavan aralarında Muhsin'in üzerinde Muhsin'in boğulduğu o kareli yün kumaş topu bir an sonra sessiz sakin çok huzurlu bir orman ormanda kadim ağaçlar serin muhteşem acılıkta toprak kokusu annem uçuyor ağaçların üzerinde çok yüksek değil azıcık yukarıdan bakıyor sadece ormana ama isterse değebilir de dallara istemiyor kanat çırpmadan çaba harcamadan süzülerek uçuyor ormanın üstünde içini kaplayan his uyanık olduğu tüm zamanlar boyunca hiç bilmediği ve bir daha asla bilmeyeceği bir his o kadar hafif ki artık hiç acı duymuyor yaşadığı için üzülmüyor yaşamadığı için üzülmüyor o anın içinde öyle olması gerektiği yerde ki hiçbir duygunun bir ağırlığı olamaz annem kendi olarak sadece ve saf kendi olarak hiç olmadığı üzere bir ormandan dünyaya bakıyor ve anlıyor.

Hayat gelir ve geçer. Ağır ve karanlık ve yorucu ve uykusuz ve zalimdir hayat. Umduğunla başına gelenler arasında dünyadan güneşe uzanan yol kadar mesafe vardır. Hep mutlu olmayı ummak kocaman bir aptallıktır. İnsan sadece kendi olmalıdır. Kendi denilen şey neyse o. Sınırları vardır, bir ara çizer insan, yürüdüğü yollar boyunca çizer, tanıdığı insanlara baka baka, yaşadıklarından anladığıyla, aynaya baktığında gördüğüyle çizer insan, birtakım dallara taşlara, çalılara takılır yol boyunca ve her bir çizik yara bereyle kendinin tarifini çizer derisine. Parmak iziyle, gözünü eğişiyle utanırken, başını biri seslendiğinde arkaya doğru çevirişiyle, sevdiği kabak tatlısıyla, sevmediği mor desenle, kocasına göre aldığı şekille, doğurduklarının başka insanlar olduğunu gördükçe, kızdığında söylendikleriyle, susup içine attıkları ve kimselerin bilmediği hisleriyle. İnsan sadece kendi olmalıdır. Annem derin ve dönülmez uykusunda sonunda kendi olmayı öğreniyor.

Bir beden olmaktan çıktığı için artık kendi olabilir. Ve kim bilir sevebilir bile o bedensiz huysuz kadını.

Teyzeler, teyzeler ve diğer teyzeler

İki aydır kanepeden kalkmadan yatıyorum. Etrafım küflü tabaklar, tepeleme izmaritlerle dolu tablalar, bira şişeleriyle çevrili. Saliha Teyzem benden ümidi kesmiş olmalı. Uğramıyor, hatta aramıyor.

Annemi anlıyorum. Acı çekmeyi. Onunki tek bir yerden yıkıyordu yere, benimki her yerden. Teyzem yok. Teyzemden hiçbir iz yok. Bu dünyanın ortasında öylece tek başıma kalakaldım. Uyuyor olsa da en azından bir anneannem vardı, artık o da yok. Sonra... Aklım, ruhum, kalbim, dilimi susturuyor. Çünkü kayıp bir teyze ve ölü anneannenin acısından çok daha şiddetle beni bu kanepeye mıhlayan şey, hiç başıma gelmez sandığım... Beni dehşete düşüren... Sus diyorum kendime. Konuşursa içkiyle boğuyorum içimdeki ısrarcı dangalağı.

Telefon çalıyor. Dünden beri çalıyor. Açmıyorum. Teyzem arıyor olamaz. Bu boş hayalden vazgeçtim son günlerde. Saliha Teyzem mi? Neden olduğunu bilmediğim belirsiz bir merakla kalkıyorum. Başım dönüyor. Kaç gündür bir şey yemedim. Galiba. Ya da yedim. Hatırlamıyorum. Bira yemekten sayılabilir. Sigara da. Tok tutuyorlar. Hepsi aynı işlevi görüyor sonuçta. Saliha Teyzemin numarası. Seviniyorum belli belirsiz. Açıyorum. Bir kadın.

"Füsuncuğum," diyor ağlamaklı bir ses.

"Efendim?" diyebiliyorum.

Ağzımı açınca kendi kötü kokumu duyuyorum.

"Ben Nihal Ablan canım. Hatırladın mı?"

Kim lan benim Nihal Ablam. Bir anda hatırlıyorum.

"Aa, Nihal Abla, tabii, nasılsın?"

Nereden geliyor bu kibarlık kim bilir.

"İyi değilim şekerim, dünden beri arıyorum ama ulaşamadım, annemi kaybettik. Yarın cenaze var. Sana da haber verelim istedik. Ne de olsa sen de onun bir kızı sayılırsın."

"Tamam," diyorum. "Gelirim. Ben de onun bir kızı sayılırım ne de olsa. Gelirim."

Kapatıyorum.

Saliha Teyzem'in iyilikle ışıldayan yüzü... Beni arayıp soran, bana acıyan o son insan da silinip gitti bir telefonla. Önce annemi, sonra beni kurtarmak için çırpınan, başarılı olamayacağını bilse de içtenlikle çabalayan Saliha Teyzem sonsuza kadar yok. Bu aileden çıkıp çıkabilecek tek sağlıklı insan toza karışacak, toprağa... İyi ve mutlu olmakla ilgili umduğum ne varsa onunla birlikte ölüyor işte!

Elimde telefon öylece duruyorum. Ayna karşımda. Aynada gördüğüm şeye bakıyorum. Bu ben miyim? Korkunç görünüyorum. O kadar zayıfım ki! Aptal bir sırıtış gelip yapışıyor yüzüme. Sonunda istediğim gibiyim. Hiç istemediğim halde ve hiç istemediğim koşullarda, istediğim gibi zayıf olmak. İronik desem değil. Gülünç. İnsan ancak sırıtır böyle bir gerçeğe. Saçlarıma bakıyorum. Yüzüme. Yarın cenaze var. Saliha Teyzem de öldüyse, bin kere yüz bin kere öksüz kaldım ben. O kadar çok kez geldi ki bu başıma, içimi yokluyorum, hiç, bomboşum. Bombokum.

Büfeyi arıyorum. İki tost ve sıkma meyve suyu. Biraz bekliyorum. Sigara içip düşünüyorum. Siparişlerim gelince bir güzel yiyorum. Ölüm acıktırdı sanki. Banyoya giriyorum. Duşun altına, su akıyor. Akıyor. Vücudum genç bir erkek vücudu gibi, incecik. Memelerim olmasa –küçük olmalarına rağmen yok diyemem– cinsiyetimi bilemeyeceğim neredeyse. Saçlarım düğüm olmuş. Uzanıp makası alıyorum. Hemen oracıkta kısa-

cık kesiyorum. Bir kez taramaya çalışırsam bütün öfkemi onlardan çıkarıp çok büyük bir perişanlığa neden olabilirim çünkü. Sakin olmalıyım. Saliha Teyze. Anneannemden çok onu severdim. Annemden çok Efsuncuğumu. Şimdi hiçbiri yok. Sinir krizi geçirebilirim. Sinsice değil, bağıra bağıra geliyor, hissediyorum. Giyinip kendimi hemen sokağa atıyorum. Aylar sonra ilk kez mi çıkıyorum, yoksa ara ara çıktım mı bakkala filan hatırlamıyorum. Böyle boktan bir ayrıntıyı hatırlasam ne olacak? Yokuştan çıkıp İstiklal'e varıyorum. Kalabalık, gürültü, kepazelik. Kaldırım taşlarının hepsi ayrı dingildiyor. Çok pis küfrediyorum.

Varoşlardan gelme iki kılıksız yaklaşıyor.

"Ooo, ayrımcılık!"

"Siktir git Semiş, hiiiç sırası değil!"

Hemen gidiyor. Bir de Semiş'le uğraşamam şimdi.

"Abla," diyor, "babam hastanede beş lira versene be."

Semiş'in uyandırdığı utanma duygusuyla ceplerimi yokluyorum. Bu sırada biri karşımda dururken öteki arkama doğru yöneliyor. Ne oluyor? Yoksa soyacaklar mı beni? Bu kalabalıkta! Gözleri mi dönmüş bunların? Korktuğumu belli etmeden cüzdanımın bozuk para bölümünü açıyorum. On lira çıkarıyorum. Önümde durana uzatıyorum tedirgin. Öteki de yanına geliyor.

"Sağ ol abla," diyor parayı alan.

Yürüyüp giderlerken "Çok kuru götmüş yaa" dediğini duyuyorum belli belirsiz.

"Sensin lan kuru göt, hırbo," diye bağırıyorum arkalarından. Dönüp orta parmağını gösteriyor. Şeytan diyor git patlat ağzını burnunu. Daha önce hiç kimsenin ağzını burnunu patlatmadım ben. Caddenin ortasında öyle bir döverler ki beni, ellerinden kimse alamaz. Kafamın azıcık çalışan yanının gösterdiği yola dönüp pısarak yürümeye devam ediyorum.

Dolanıyorum epey. Hep aynı pis kalabalık, aynı pis gürültü. Ama olacak gibi değil. Her gördüğüme, önüme gelene daha fazla sinirlenmeye dayanamayıp eve dönüyorum. Hemen yatıp uyumak istiyorum. Yarın cenaze var. Derin bir uykuya dalıyorum ağlamadan, vücudum seğirerek.

Saliha Teyzem'e zerrece benzemeyen sevimsiz Nihal Abla ve ondan da sevimsiz kardeşi Nevra Abla'nın sümük ve gözyaşlarıyla ıslanmış ellerinden kurtulup eve dönüyorum. Koca bir kutu ve iki tapuyla. Saliha Teyzem'le anneannemin uzun yıllar, sanırım Muhsin Dayım evi terk ettiğinden beri yaşadıkları altlı üstlü bahçeli evden, payıma anneannemin alt katı düşüyor. Bir de tabii annemle babamın hayalet evi. Onun tapusu uzun süredir anneannemde duruyormuş. Benim büyüyüp bir hayat kurmamı bekliyormuş. Şimdi tam sırası. Şahane bir hayat kurabilirim kendime. Sıfır noktasında durduğuma göre, ne yöne gitsem yeni bir başlangıç olacak. Geberip gitsem. Başlangıçların en şahanesi!

Dükkânı kapatmam gerek. Boşu boşuna kira ödüyorum. Camlardaki tozdan içerisi görünmüyor epeydir. Kim bilir ne halde o güzelim elbiseler? Bu evden de bir an önce taşınmalıyım. O kadar çok şey var ki içimi acıtan, hangi duvara baksam tosluyorum. Ne çok iş var. Ne çok eşya. Ne çok birikmiş toz, üzüntü, kumaş, fotoğraf, söylenmemiş söz. Hangi birinden başlayacağımı bilemiyorum. Nihal ve Nevra sevimsiz kardeşleri yarın geldikleri yere geri dönüyorlarmış. Beni yıllar sonra yeniden gördüklerine aslında çok sevinmişler ama tabii cenazede belli edememişler. Evi altlı üstlü bir müteahhite satarsak çok iyi olurmuş, çok para edermiş. Ah annemi ne çok severlermiş, üç kız kardeş gibi büyümüşler. Ya teyzem diye sorunca nazikçe lafı değiştirmek Amerika alışkanlığı olsa gerek, New York'a beklerlermiş. Mutlaka. Bir daha ne zaman görüşürüz bilinmezmiş ama onlar da benim birer teyzemmiş. Aman yeter teyzelerden

çektiğim! Sizinle uğraşamam! Hem cehennemin öbür ucundaniki sevimsiz teyzeyi kim ne yapsın? Haydi iyi yolculuklar. Evi satışa çıkarabiliriz tabii. Neden olmasın? Ben mi? Ben daha ne yapacağımı bilmiyorum. Biraz düşüneceğim. Yapayalnız. Tabii, tabii bir kısmetim çıkarsa neden evlenmeyeyim? Hukuk? Bilmem. Belki. Zamana ihtiyacım var. Tabii. Kurcalamamak en iyisi. Hiç karıştırmayayım ben o mevzuları. Ölen ölmüş, giden gitmiş. Gebersin gitsin gebermemişse bile şu saate kadar değil mi? Sanki iğrenç bir böcek. Hep beraber dışlamışsınız kadını yıllarca. Sizden küçük diye, almamışsınız aranıza. Annem delisi de sahip çıkamamış kardeşine.

Perdeleri söküyorum, tüm örtüleri topluyorum, çamaşır makinasında yıkanabilecek ne varsa tıkıyorum içine. Günlerce susmuyor uğultusu. Camları siliyorum. Kocaman kocaman çöp torbalarına doldurup gereksiz ne varsa, kapının önüne yığıyorum. Kumaşları kucaklayıp dükkâna indiriyorum. Dükkânın camına "Devren Kiralık" yazıyorum. İçindeki mallarla ve yüklüce bir hava parasıyla birlikte kurtulmayı umuyorum. Bakkala borcumu ödüyorum. Muhasebeciyi arıyorum. Dükkânın ne kadar borcu birikmişse havale yapıyorum. Emlakçıyı arıyorum, anneannemin evine uygun bir kiracı bulsun, annemlerin evini de hiç çekinmeden satılığa çıkarıyorum. İçim bir parçacık soğuyor. O evden kurtulmak bu aralar beni en ferahlatan duygu.

Gidip şu sıska vücuduma uygun birkaç kıyafet alıyorum. Bir haftalık yemek yapıyorum.

Ve sonunda kapağını açınca olacaklardan feci şekilde korktuğum kutunun başında bağdaş kurmuş buluyorum kendimi.

Tutunuyorken hâlâ...

Sıradanlık görünür bir şey. Çoğunluk öyle olduğu için sanırım. Diğerleri yani evet diğerleri tüm meczup deli çaresiz çılgın yitik zavallılar görünmezlik yeleğiyle dolaşıyor sokaklarda. Çoğunluk olan ve tam bu yüzden dünyada epeyce bir yer kaplayan sıradanlar –hem tek başına hacimleri sanki daha fazla, hem tabii daha kalabalık oldukları için– diğerlerine çarpmıyor, göz göze gelmiyor, adres sormuyor yanlarından yokmuş gibi geçip gidiyorlar.

Şimdi aynı şeyi bana yapıyorlar. Yanımdan usulca geçiveriyorlar. Değmeden, bakmadan, nefesini tutarak. Belki bulaşıcıdır görünmez olmak. O yüzden mi tutuyorlar nefeslerini? Ama anlayabiliyorum. Burun deliklerinin hareketinden. Gözlerini öne eğişlerinden, belli belirsiz uzaklaşmalarından. Görmeyiz anlamayız sanıyorlar ama anlıyorum. Ben de sıradan oldum bir zamanlar. Kısa bir süre. Haluk'la tanıştıktan sonra. Semiş altı yaşına gelene kadar. Demek ki sekiz yıl sıradan biri olarak yaşadım şu zalim dünyada.

Ne güzeldi sıradan olmak öyle akarak caddelerde herkesle birlikte biraz mutlu biraz endişeli gelecek için dalgın yine de bir geleceğe inanmış sabahları gidecek bir iş bulmuş akşamları dönecek bir aile akıp gitmek koskoca şehirde kendin gibilerle ne güvenli ne kaybetmeden farkına varılmayan ne tatlı ılık bir varoluş hali aynı solgun giysileri giymek diğerleriyle aynı yemekleri yemek aynı toplu taşımalara binerek aynı apartman dairelerine dönmek aşağı yukarı aynı gelir seviyesinde

aynı öğrenim düzeyinde aynı saatlerde uyuyarak ve uyanarak haftada bir kere sevişip kendine benzediği için sevebildiğin çocuklar doğurarak ve o çocuklara bir gelecek kurmak için çabalayarak bir süre daha aynı saksılar aynı koltuk takımları televizyon kanalları aynı bilgisayar programları aynı perdeler kravatlar etekler ceketler oyuncaklar salondaki halının üstünde parfümler ve aynı yaz tatilleri ailecek çıkılan ne kadar güvenli ne şüphesiz bir biliş hali emin net kesin sınırları çoktan çizilmiş biliyorum sekiz senem geçti sıradanların dünyasında hayır aralarına sızmadım numara filan da yapmadım sadece öyle oldu öyle oldu sandım diyelim hadi hadi sizi kırmayayım evet inandım dedim ki ben de evet ben de bir parçasıyım bu uyumlu yuvarlak tombiş mavi dünyanın âşık oldum flört ettim evlendim gelinlik giydim altınlar takıldı annem bile çok aklı başında davrandı düğünümde hiç falso vermedik ailecek bir işe girip çalıştım akşam elimde poşetlerle döndüm mutfağa ve yemekler pişirdim canım kocama televizyonda haberleri dinlerken o içeride hafta sonları mutlaka bir yerlere gezmeye gittik bazen ikimiz bazen onun işyerinden arkadaşlarıyla ve pazar günleri temizlik yaptık çünkü temiz bir ev mutluluğumuzun garantisi gibiydi.

Hayat ılık bir ilkbahar akşamıydı.

Sonra ılık bir ilkbahar sabahında ayrıldım aralarından. Küçük bir çıt sesiyle zalim dünyamda buldum kendimi. Haluk haberler taşıdı merhametli dünyadan bana yıllarca. Hakikatli adammış. Zor iş. Bir ayağın orada bir ayağın burada. Hep mahcup benim yüzümden, özür diler gibi. Varlığım rahatsızlık verici. Varlığım dayanılır şey değil. Başkaları için gelip geçici bir rahatsızlık –onların yanında bulunduğum sürece– çekip gidince bir huzur hali. Belli belirsiz gülümsemeler, acır gibi yapmalar falan filan bilemiyorum ne pislikler dönüyor arkamdan, hissettiklerim bunlar, çok da umurumda değil. Asıl zor olan o varlığın içinde bulunmak. Orada kısılıp kalmak. İnsanın kendi

olması ne zor şeydir. Benim gibi bir kendi olması. Önce kabul görmüş huzurlu hatta neşeli biriyken sonra bir daha asla olduğun kişi olamamak. Oraya hiçbir zaman geri dönemeyeceğin gerçeğini çok derinden bilmek. Yaşayabilmek için –pis bir domuz gibi tutunuyor insan hayata– biraz daha nefes alıp vermek, biraz daha görüp bakmak için, ben de işte bugün hiç kimsenin olmayı tercih etmeyeceği bu insanım. Bundan sonra hep oyum. Haluk öfkeden deliye dönse de, Füsun korkudan aklını kaçırsa da umurumda değil.

Çünkü biliyorum, ben vazgeçersem bu insan olmaktan yani ölürsem Semiş ölecek ve ben onun ölmesine asla izin vermeyeceğim.

Rüyada, orada, derinde. Hep

Sonsuz bir uykudayım şimdi. Bir daha uyanmayacağım. Uyanmak gibi bir gayem yok artık. Burası güzel. Bedenimin değdiği bu yatak. Saliha'nın sık sık değiştirdiği beyaz sabun kokulu çarşaflar, hafif rutubet kokusu odada, pencereden gelen ışık, akşam olup perdeleri çektiğinde odayı kaplayan karanlık, mutfaktan yayılan yemek kokuları, sesler, gelenler gidenler, Saliha'nın bayıldığı komşuları, çan çan çınlayan sesleri odalarda ve sonra kulaklarımda, sabahları hissettiğim hafif ürperti, bunlar var, inkâr edemem. Bir bedenim var. Belli belirsiz biliyorum bu hakikati. Fakat aşikâr olan şu ki, bedenim hiç umurumda değil. Onun hissettiği hiçbir şey. Hatta güzel olması bile. Saliha saçımı yanlış tarafa tarıyormuş ne değişir, geceliğim ter kokmuş, tırnaklarım haddinden fazla uzamış, sırtımda yaralar çıkmış, hiç. Hiçbir önemi kalmadı.

Sonsuz bir uykudayım şimdi. Bir ormanın üzerinde uçuyorum. Ormana yakın. Çam kokusu kaplıyor ruhumu. Ağaç oluyorum. Ağacı anlıyorum. Kimsenin gözle göremeyeceği bir yaşama hali onunki. Sakin, emin lakin keskin, sımsıkı. Sular içiyor topraktan, kimse görmüyor, karıncalar dolanıyor gövdesinde aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağı kimse bilmiyor, rüzgâr savuruyor yapraklarını, içerliyor mu umurunda değil mi duyulmuyor. O en iyi şey oluyor, ormanda kimsenin görmediği duymadığı bilmediği bir ağaç. Başka türlüsünü beceremediği için değil. Ormanda bir ağaç olmak kusursuz bir oluş hali. Sırf bu sebeple. İstese her şey olabilir, istese rüyasında kendi varlığını bir

ağaç olarak gören yaşlı bir kadın olabilir. Istemiyor. O, rüyada bir ormanda kimsenin görmediği duymadığı bilmediği bir ağaç olmayı tercih ediyor. Oluyor. Çam kokuyor. Ve hiçbir kuvvet rüyasında ağaç olan bir kadını uykusundan uyandıramaz.

Beni o cisimler dünyasına bağlayan herhangi bir oluş hali kalmadı. Artık bir ağaç olabilirim.

Sonsuz bir uykudayım şimdi. Bir daha uyanmayacağım. Bir geçmişim yok, bir geleceğim yok. Şu anda hep aynı anın içinde sonsuzluktayım. Kaygılarım yok, telaşlarım, o bir türlü mana veremediğim iç sıkıntılarım, çocukların derdi tasası, sepetin dibinde çürümüş patatesler yok, Mürsel yok, mavi elbisem, Saliha'nın şefkatli ilgisi yok, ben dediğim şey yok. İçi boş bir kabuk gibi yatıyorum yatakta, her şey geçmiş ve gelecek yandı, külleri savruldu. An dışında hiçbir şeyim.

Üzülmeyeceğim, acıkmayacağım, yorulmayacağım, endişeler, endişeler, yiyip bitiren endişeler duymayacağım, nefes alıp vermek zahmetine katlanmayacağım, çişim kakam gelmeyecek, sevişmek istemeyeceğim sevişebileceğim bir Mürsel olsa da olmasa da, bir daha mutsuz çocuklar doğurmayacağım, canım acımayacak, hiç canım acımayacak, bir iğne almayacağım elime, iğneye iplik geçirmeyeceğim bulanık gözlerimle, dikmeyeceğim iki kumaşı bir araya getirip, ütülemeyeceğim, prova yapmayacağım, düğmeler, vatkalar, yünler ve pamuklar olmayacak etrafımda bir daha yığın yığın, hayal kırıklıkları, yürek sıkıntıları, bıkkınlıklar, yüzeye çıkıp çıkıp dibe çakılmalar, hep bir boğulma hissi, hep bir boğulma hissi, hep bir boğulma hissi olmayacak, anlamaya çalışmalar, boş konuşmalar, gereksiz meraklar, boşuna hassaslıklar hepsi her şey toza karışacak benimle birlikte.

Sonsuz bir uykudayım şimdi. Hem ormanın üstünden kendi ağaç haline bakan yaşlı bir kadınım, hem ormandaki ağacım. Bundan büyük mutluluk, bundan anlamlı bir vaat olamaz, cennet benim rüyam, o rüyadaki ben ve olduğum ağaç. Cennet ar-

tık dünyaya geri dönmeyecek olmam. İnsan bir cehennemde kaç kere yanabilir? Kaç kere yanabilir bir insan cehennemde? Cehennemde bir insan kaç kere yanabilir? Bitti. Cehennemin kapıları o gün bu yatağa girip uykuya daldığım an kapandı. Bir aynanın içinden geçip geldim cennete. Rüyaya, ormana, ağaca vardım. Ben cehennemde yandım. Yandım ben. Sezin ve Muhsin'i çekip çıkarmak için cehennemden. O yangında yandım. Alev aldı ev. Alev aldı perdeler, koltuklar, halılar, kapılar, pencereler, kumaşlar ev cehennem olup sardı etrafımızı. Nefessiz kaldık, nefessiz kaldık, nefessiz kaldık. Duman kapkara çek çekebilirsen içine bir nefes. Nefessiz kaldık. Çektim çıkardım Sezin ve Muhsin'i ateşlerin içinden. Yandım. Saçlarım, kirpiklerim, kaşlarım, kollarımdaki tüyler, sol kolum, sol memem, yüzümün yarısı. Yandım ben. Yarısı buruşmuş bir kadın oldum. Bir el sanki, görünmez, tuttu çekti derimi, büzdü öylece örümcek ağı gibi. Yarım yandı. Mürsel bana o yanımdan baktı. O yanımdan gördü beni. O yanımdan terk etti. Bir daha dönmedi. Ben yarısı yanmış bir Sabiha'yım. Yarısı artık kadın olmayan, yarısı canavar yarısı insan bir Sabiha. Ben kendime bir yarı bulmak zorundayım. Aynaları kaldırın. Kaldırın aynaları. Çirkin bir kadına bakamam. Göz göze gelemem çirkin bir kadınla. Çirkin bir beni sevemem. Çirkin yaşayamam. Yarımı geri verin bana. Yarımı arıyorum, güzel yarımı. Saliha'ya baktıkça kendimi görüyorum. Yanmamış. Bütünlüklü bir Saliha. Saliha tam bir kadın. Yarısı var, diğer yarısı da var. İki yanı da eşit. Neresinden bakarsan bak, dön dolaş etrafında Saliha güzel. Saliha benim güzel kardeşim. Saliha benim. Ben Saliha'yım bundan böyle. Saliha'ya bakıyorum da kendi yanık yüzüm ne çok yakışır ona. Yakışıyor. Böylece ben tam bir Sabiha oluyorum, tam bir Saliha. Tam bir kadın oluyorum. Güzel bir kadın.

Sonsuz bir uykudayım şimdi. Rüyamda bir ormanın üzerinde uçuyorum. Hem ormanın üzerinde uçan yaşlı bir kadınım, hem ormandaki ağaç. O orman, o ağaç asla alev almayacak. Bu bir rüya.

Yapboz. Bozyap. Yapboz

Kutudan gereksiz bir dünya çıktı. Fotoğraflar, içinde Semiş'e ait bebek eşyalarının olduğu küçük bir bohça, mektuplar, değersiz broşlar, anneannemin meşhur kumaş gülü, hatta kırmızı pelerinimden kalan kesik bir ceylan işlemesi, annemin yemek tarifleri, bir de günlük.

Yatağa serip yan yana koyduğumda ailemin tarihi karşımda duruyordu. Fotoğraflar. Orada olanlar ve olmayanlar. Mektuplar. İçli sözler. Anılar, ıvır zıvırlar. Kadınların dünyasına ait ne varsa. Acıklı, dantelli, kokulu, gözyaşlarıyla bezenmiş hayatlar. O hayatları yapboz gibi bir araya getiren küçük ayrıntılar. İlkokulda önce koklayıp, sonra ucundan küçücük ısırıp sonra dayanamayıp tamamını yediğim elma kokulu Arı Mayalı silgiler gibi... Önce cezbedici, sonra midemi bulandıran.

Tüm bu kâğıt, bez, naylon, bakır bir araya geldiğinde gerçek kabak gibi karşımda duruyordu.

Benim yıllarca öz teyzem sandığım kadının annemin üvey kardeşi olduğunu o içli zımbırtıları bir oraya, bir buraya koyarak anlamam taş çatlasın bir saatimi aldı. Annem onu tanımamış, anneannem için bir düşmandan öteye gitmemiş. Hep birlikte yok saymışlar, bir araya gelmemişler, konuşmamışlar. Ama o görmezden geldikleri kadın, beni bokun içinden çıkarıp bir hayat verdi. Ondaki bu altın kalbi hiç hesaba katmamışlar. Teyzem geliyor gözümün önüne, gülüşü, yüzüne düşen saçını arkaya doğru itivermesi, kızınca hafif sola doğru çatılan kaşla-

rı, yanağındaki küçük gamzeleri, ışıl ışıl gözleri. Birden içimi bir öfke kaplıyor. Hangi intikam duygusuyla itmişler kenara? Dedem öldükten sonra kim bilir ne zor günler yaşamışlar anne kız bir başlarına. Genç kız teyzem o zamanlar. Ve işte adres de bu zarfın üzerinde.

Kapıyı yaşlı bir kadın açıyor. Beyaz kısa saçlı, elinde gazetesi, kısa boylu, asık yüzlü. Teyzemle benzer bir yan arıyorum çizgilerinde.

"Merhaba," diyorum. "Ben Sabiha Akay'ın torunuyum."

Dikkatle bakıyorum yüzüne. Ne de olsa anneannem can düşmanı. Kocasını elinden almış olsa bile, hep nedeni belirsiz bir kızgınlığı içinde taşımasına sebep olmuş kadının adını duyuyor hiç ummadığı anda. Kılı kıpırdamıyor.

"Tanımıyorum, siz kimi aradınız?"

Zarfın üstündeki isim aklıma gelmiyor. Bakıyorum.

"Şennur Hanım siz misiniz?"

"Hayır," diyor. "Ben Ayperi."

Ne aylığı kalmış, ne periliği. Şaşırıyorum. Onun Şennur olmayışına ve onu bu kadar kolay bulacağıma inanmış olmama şaşırıyorum aynı hızla.

"Özür dilerim," diyorum. "Ben Şennur Akay'ı arıyordum. Daha doğrusu Efsun Akay'ı. Şennur Akay onun annesi. Bu adreste oturuyormuş."

"On beş senedir biz oturuyoruz ama," diyor kapıyı bir an önce kapamaya hevesli hafifçe itekleyerek.

"Peki," diyorum son soruyu sorma hakkımı kullanarak, "onları tanıyor muydunuz?"

Ayperi'nin bir acı kahvesini içeceğim aklıma dahi gelmiyor bu umutsuz soruyu aceleyle sorarken. Kapıda ayakkabılarımı giyerken başım ağrıyor. Öpüşüp ayrılıyoruz. Bir daha o eve hiç uğramayacağımı biliyorum. Yine de "Görüşürüz" diyorum.

Ayperi Teyze, –ona teyze demem konusunda çok ısrar etti– Şennur'un kuzeniymiş. Şennur hakkın rahmetine kavuşunca bu eve o yerleşmiş. Şennur çok çekmiş Mürsel'den, dedemden. Huysuz zamparanın tekiymiş. Kızı da o hır gür içinde büyümüş. Ama Efsun değilmiş adı, Şenay'mış. Şenay da bir yapımcıyla evlenmiş, Moda'da şu şu adreste oturuyormuş. İki kızı varmış. Mümkün değilmiş yani Efsun ve Şenay'ın aynı kişi olması. Hah işte fotoğrafı da buymuş. Gençlik haliymiş ama bakınca insan anlarmış. İyice dikkatli bakaymışım. Öyle yaptım. İyice dikkatli baktım. Bu genç kadının hiç tanımadığım Şenay olduğu kesindi. Bu fotoğraftaki dedemin kızı, benim üvey teyzem olan kadın Efsun değilse, Efsun kimdi?

Kutunun içinden çıkanları yüzlerce kez evirip çevirip incelememe, bir falcı ya da ne bileyim bir arkeolog gibi anlamlar çıkarmaya çalışmama rağmen sorumun cevabını bulamıyordum. Tek seçenek kalıyordu geriye. Efsun hakkında benden çok şey bildiği kesin olan Meriç'le konuşmak. Oysa kalbimle birlikte bütün iç organlarım sızlıyordu onu yeniden görmeyi zihnimde canlandırdığımda. Belki onu yeniden görmek için düşmüştüm Efsun'un peşine. Hiçbir sorunun cevabı net değildi, ben bu bulanık denizde boğuluyordum.

Olmadık, aynı uzamda öyle sessiz ama bilerek durmadık, hiç öpüşmedik, el ele tutuşmadık, elim elleri arasında sevişmedik, aynı şeye gülmedik bir anda, aynı yemekten yemedik, o benim kirli çoraplarıma bakıp gülümsemedi kalbiyle, ben onun sakallarında gezdirmedim ellerimi, birlikte üşümedik, müzik dinlemedik, sinemaya gitmedik, bir bira bile içmedik birlikte, birlikte dinlenmedik yorgun günün sonunda denize karşı, uyumadık birbirimize sarılıp, soğuk ayaklarımı bacaklarının arasında ısıtmak için mücadele etmedim hiç, aynı anda söze başlamadık, aynı anda susmadık, aynı anda var olmadık

ki, aynı kadını sevdik onunla, başka biçimlerde ve aynı zamanın içinde. Sonra birbirimizi. Bu yüzden çok acıklı her şey.

Şaşkın. Yeni mi uyanmış? Kocaman, yakışıklı erkek gövdesiyle dikiliyor kapının önünde. Ne düşünüyor, neler geçiyor aklından?

"Çok zayıflamışsın," diyor hafifçe yana kayıp bana yol açarken. Yanından geçerken kokusunu çekiyorum içime. Nasıl özlemişim. Sanki ömrüm boyunca bu kokuyla yaşamışım gibi. Beynimden bir bulut gelip geçiyor birkaç saniye. Dalgalar vuruyor aklımın kıyısına hışımla. Öyle keskin. İçeri geçiyorum. Darmadağın. Kim bilir kaç kere oturduk üçümüz bu salonda, sonra ben kaç kere onları baş başa bırakmak için bir bahane bulup usulca çekip gittim.

"Meriç," diyorum.

Bir cümleye başlayacağım. Yüzüme bakıyor. Derin kahverengi gözleriyle gözlerime.

"Efendim Füsun," diyor.

O adımı söylüyor, ben sarsılıyorum şiddetle.

"Bir haber yok değil mi? Yani olsa zaten söylerdin, biliyorum ama ne bileyim?"

"Yok," diyor. "Hiçbir haber yok."

"Bir şey söyleyeceğim. Ben bir şey öğrendim. Belki sen de biliyordun. Ama ben bilmiyordum. Aaa sahi Saliha Teyze öldü."

"Başın sağ olsun. Severdin sen onu."

"Evet," diyorum. "Severdim. Bana bir kutu verdiler o ölünce. İçinden bir sürü zarf, mektup ıvır zıvır çıktı. Biraz araştırdım işte. Belki dedim geçmişten bir şey bulursam, bir ipucu filan, nereye gittiğini bulabilirim belki. Ya da başına ne geldiğini."

Sessiz bakıyor. Cümlenin devamını bekliyor sabırla. Sigarasından bir nefes alıyor. Saçlarını okşamak istiyorum şu an. Tam o nefes içindeyken. Elim saçlarına değdiği anda bırakmasını. O dumanı içime çekmeyi. Öpmeyi ensesinden.

"Efsun benim teyzem değilmiş."

Yüzüne bakarak söylüyorum bunu. Belki biliyordur, benden saklıyordur. Ayırmıyorum bakışlarımı. Sarsılıyor. Gözle görülür bir şekilde geriye gidiyor vücudu. Sonra anlamak ister gibi öne eğiliyor.

"Nasıl?"

"Basbayağı Efsun benim teyzem değilmiş. Annemin kız kardeşi sandığım kişi, zaten üvey teyzemmiş. Yani dedemin ikinci karısından. O da Efsun değilmiş."

"Gidip gördün mü?"

"Yoo diyorum. Sana geldim. Belki bir şeyler biliyorsundur diye. Sana anlattığı bir şeyler vardır belki."

"Su ister misin?"

Kalkıyor. Üzerinde lacivert bir ropdöşambr. Ulan ropdöşambr giyen adam mı kaldı bu devirde? Ha ama yok, bunu teyzem almıştı ona. Hatırlıyorum. Önü açık. Gri atleti, yeşil boxeri. Kumral tüylerle kaplı vücudu. Bir aslana benziyor. Yüzüme niye öyle bakıyor? Ha. Su.

"Evet isterim," diyorum.

Şaşkın adımlarla mutfağa gidiyor. Etrafa bakıyorum. O da beni seviyor. Evin kepazeliğinden bile anlıyorum. Öyle ölümcül beni sevmek. Bu kadar kepaze olmak gerek.

Tanrı konuşmaz bizimle

Otuz üç yaşındayım. İlk kez bir hastane odasına kapatıldım. Hastane kibar bir sözcük. Tımarhane. Güzel karısını her şeyden, herkesten çok seven Haluk kapattı beni buraya. Onu asla affetmeyeceğim. Öyle bir intikam alacağım ki ondan şaşıp kalacak. Tımarhanede bir odaya kapatıldım. Tek başımayım.

Gece gündüz ağzımdan, burnumdan, götümden ilaçlar tıkıştırıyorlar. Arada bir gelip tansiyonumu ölçüyorlar. Sonra bir doktor geliyor. Konuşuyor benimle. Diyorum ki ona, biliyorum. Her şeyi biliyorum. Her şeyi anlıyorum. Görüyorum. Tanrı beni terk etti. Tanrı beni kendimle baş başa bıraktı. Ve ben Tanrı'yım artık. Hayır hayır, sizin sandığınız gibi değil. Tanrı değilim elbette. Biliyorum. Her akıllı her saftirik çok kitap okumuş hiç okumamış üniversitelere gitmiş ya da kör cahil kadar biliyorum. Ben Tanrı değilim. Ancak bir deli söyleyebilir böyle bir cümleyi. Ama insan Tanrı tarafından terk edilir bazen ve o zaman çok özgür olur. Artık suç yoktur, günah yoktur, ayıp, merhamet, umut yoktur. Ve insan bir başına kalır. Kendiyle. Kendi denilen o garip varlıkla. Biliyor musunuz Sevgili Doktor, size böyle diyebilir miyim, Sevgili Doktor. Size bir sevgi duyduğumdan değil. Hayır. Aksine nefrete yakın duygularım var sizin için geceleri biriktirdiğim. Çünkü beni bir telefon kulübesine jeton atar gibi ilaçla dolduruyorsunuz. İlaçlarınız beni uyuşturuyor. Sanki hiç olmamışım gibi oluyorum ilaçlarınız yüzünden. Nasıl desem, yokmuşum, hiç olmamışım, hiç sevmemişim gibi annemi ve Muhsin'i bir zamanlar, Haluk'u sonra ve doğurmamışım

gibi Semiş'i. Evet. Biliyorum. Füsun'u da ben doğurdum. Biliyorum. Evet. Bir kalbim olsaydı severdim Sevgili Doktor. Ama şunu iyice anlayın, bir kalbim yok benim. Bir kalbim olsaydı hiç doğurur muydum yeniden? Bir çabaydı sadece. Yeniden yaşarım sandım. Ama olmadı. Görüyorsunuz. Ben insan bile değilim Sevgili Doktor. İnsan nasıl yaşar? Güçlü mü olayım? Delirdiniz herhalde. Yani lafın gelişi. Deli olan benim kayıtlara göre. Anlamıyorsunuz değil mi? Hiçbir insan benden güçlü olamaz yeryüzünde. Soruyor musunuz? Şimdi çığlık çığlığa bağıracağım. Yıkacağım ortalığı. Siz gelmeyin. Hiç gelmeyin. Çocuk doğurmuş bir doktor istiyorum bana bakacak. Onunla konuşacağım. Tek kelimem yok sizin için. Söylersiniz Haluk'a, birini ayarlasın. Sizinle işim bitti benim.

Defolup gidiyor. Hayvan diye bağırıyorum arkasından. Koridorda yankılanıyor sesim. Deli muamelesi görüyorum madem, azıcık tadını çıkarayım. Yanından geçen hemşireye bir şeyler söylüyor. Biliyorum ne söylediğini. Gelip iğne yapacak. Sakinleşeceğim. Çok uyuyorum. Sanki uyuyarak yeniden oluşabilirmiş gibi kalp. Olmayan şey iyileşmez diyorum, anlamıyorlar. Sanıyorlar ki, ben güçsüzüm. Güçsüz olduğum için oldu bunlar. Başıma gelenler ve gelmekte olanlar. Hiç anlamıyorlar. Haluk anlamıyor. Belki Füsun anlayabilir ileride. Bir çocuğu olursa... Oysa çok basit. Çok çok basit. O kadar basit ki! Hiçbir karmaşıklık, akıl yoksunluğu, güçsüzlük yok ortada.

Kâğıt kalem istiyorum. Veriyorlar. Neden? Yine de veriyorlar. Yazıyorum. Yazarsam, hem kimseye söylememiş, hem herkese söylemiş olurum. Ben yazıyorum. Günler geceler boyunca yazıyorum hastane odasında. Haluk burada unutmak istiyor beni ama o iyi insan kalbiyle asla unutmayacak. İkimiz de biliyoruz. Gelip alacak bir süre sonra. Onlara göre iyileşmiş olup olmamamın bir anlamı bile olmayacak üstelik. Yeterli görecek bana bu dersi. Beni tımarhaneye kapamakla tehdit etti-

ğinde artık bileceğim yapacağını. Burada yaşadıklarım gelecek aklıma ve hemen kendime çekidüzen vereceğim. Semiş'i unutuvereceğim bir anda. Yokmuş gibi davranacağım. Füsun'a iyi bir anne olacağım. Birlikte resim çizeceğiz. Haluk gerçekten çok iyi kalpli. Bütün bunları umuyor, yoğun bir umut olmasa da, aklından geçiriyor, keşke diyor, keşke böyle olsa. Ama asla olmayacak. Olamaz.

Birkaç gün sonra ziyaretime geliyorlar. Füsun çok üzgün görünüyor.

"Üzülme," diyorum. "İyiyim ben. Yakında döneceğim eve."

Yanağımı öpüyor. Ben de ona sarılıyorum. Özlemişim. O bildik kokusu içimi yakıyor. Gözlerim doluyor.

"Saliha Teyzem bakıyor bana," diyor.

"Güzel yemek yapıyor mu?" diye soruyorum, utangaç başını sallıyor.

"Biliyor musun," diyorum, "bana yemek yapmayı teyzem öğretti. Çok güzel yemek yapar gerçekten."

Haluk koridora çıkıp bir sigara yakıyor.

Babasının yeterince uzakta olduğuna emin olunca iyice yanıma sokuluyor. Fısıldıyor.

"Anne," diyor. "Merak etme. Semiş benimle. Çok iyi. Babama söylemiyorum. Kimseye söylemiyorum."

"Aferin," diyorum. "Sen çok akıllı bir kızsın."

Söylenmemiş. Hiç söylenmemiş olsa

Şenay'ın evinden ayrıldığımızda Meriç de ben de sersem gibiyiz. Bildiğimizin bir kez daha onaylanmasının verdiği o boşluk duygusu.

"Hazır Moda'ya kadar gelmişken şurada bildiğim güzel bir kafe var, biraz oturalım istersen," diyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama Moda güzel. Hava da. Onunla karşılıklı oturup kahve içme fikri çok yabancı, çok acayip. Kabul ediyorum. Battı balık yan gidiyor zaten.

"Şenay andırıyor ama teyzemi değil mi?" diyorum.

"Hadi canım!" diyor, "uzaktan yakından alakası yok."

"Aslında," diyorum, "biraz anneme benziyor. Eh, ne de olsa kardeşler. Üvey müvey."

"Annen, hiç mi bahsetmedi teyzenden? Nasıl bahsetmez?"

"Yok valla," diyorum. "Biliyorsun işte, çok acı çekiyordu annem. Sadece acı çekiyordu hatta. Ailesinden hiç bahsetmezdi. Arada bir dayımı anardı. Kardeşçeğizim olsaydı keşke şimdi diye. O kadar. Kardeşçeğizim dediği Muhsin Dayım. Ondan eminim. Saliha Teyzem'in uyuz kızlarıyla arkadaşmış gençliğinde. Yaa, annemin bir kız kardeşi yokmuş be! İnanılır gibi değil."

"Niye şaşıyorsun? Senin de bir kız kardeşin yokmuş ama bütün çocukluğun Semiş'le geçmiş."

"O ayrı" diyorum. "Sonuçta varmış Semiş bir zamanlar. Yaşamış. Ama benim bir teyzem hiç olmamış."

"Sana bir şey söyleyeceğim ama çok üzülme, tamam mı?" diye soruyor, gözlerimi yakalamaya çabalayarak. Oysa oturdu-

ğumuzdan beri göz göze gelmemeye çabalıyorum. Bir bakışla ele vereceğim diye korkuyorum kendimi. Ona köpekler gibi âşık olduğumu bilse de en azından gizleme zahmetime saygı duymasını umuyorum.

"Söyle," diyorum. "Üzülmem. Üzülmeye mecalim kalmadı artık."

"O gün," diyor. "Erhan'ı yemeğe çağırdığım gün, ilk o anladı. Mutfakta sordu, Füsun'u niye uzaklaştırmak istiyorsun diye."

Meriç benden, ona âşık olduğum için değil, o bana âşık olduğu için kurtulmak istiyordu. Bunu şu an anlıyor olmam ne acıklı. Oysa, o gün sadece ben aşkımı gizlemeye çalışıyorum sanıyordum. Meriç'in gizleme yöntemi de buydu. Başka biriyle olursam, bana duyduğu aşktan kurtulur diye ummak... Ve elbette Efsun bunu hepimizden önce anlamıştı. Kaderime sıçayım!

"Seninle konuştuğumuz sırada, hani işte, apartmanın önünde, sokakta... Çekip gitmiş. Erhan'dan özür dilemiş. Çekip gitmiş. Biz orada konuşuyorken hâlâ. Arkamızdan, sessizce."

Belki de duydu tüm o söylenmemiş sözleri. Gizli anlamları, aptalca çarpan kalbimin gürültüsünü.

Ah Efsuncuğum, ah benim güzel teyzem... Bizi bize bırakıp öylece çekip gitmiş. Paramparça.

"Anladım," diyorum. "Meriç, ne yaptık biz?"

Birden ağzımdan dökülüyor. Ne yaptık ki biz? Hiçbir şey.

"Âşık olduk Füsun!" diyor. "N'apalım, böyle oldu."

Aşkımızla öldürdük onu.

"Kalkalım mı?" diyorum. Kalkıyoruz.

"Galiba Moda'ya taşınacağım," diyorum. "Dükkânı devrettim sonunda. Buradan bir ev alacağım. Çok param var. Bir ev alacak kadar, hatta daha çok. Hiç çalışmadım hayatım boyunca."

Vapura biniyoruz iki arkadaş gibi laflayarak. Konuyu dağıtmak istiyorum bir süreliğine. Yoksa boğulacağım. Hava da inadına serin ve aydınlık. Efsun'la o gün geliyor aklıma, vapur-

la karşıya geçişimiz. Sonra kapıyı çalışım. Meriç'in "Çok güzel olmuşsun," demesi, teyzemin çocukça neşesi... Olacaklardan habersiz.

Saliha Teyzem yaşasaydı ona sorabilirdik. Uyuz kızları da hiçbir şey anlatmıyor. Bilmiyorlar güya. Kesin var bir acayiplik benden saklıyorlar. Amerika'nın cadıları yaa! Kimsem yok artık Efsun'un kim olduğunu sorabilecek.

"Dayın," diyor.

"Dayım mı? Dayım! Ooo, evi terk edeli on bin yıl olmuş."

"Ee ne var?" diyor. "Şenay'ı bile bulduk. Dayını mı bulamayacağız?"

Düşününce mantıklı aslında. Kimse arayıp sormamış, o yüzden kayıp. Arasak neden bulamayalım?

"Olabilir belki," diyorum. "Çay alsana."

Büfeye gidiyor. Bir süre dışarı bakıyorum. İçimde bir his, kırmızı pabuçlu dört buçuk yaşında gözlüklü bir kız gibi ayaklarını sallıyor. Mutlu. Çıldırmış olmalıyım. Karşımdaki cins tip tip bakıyor. Gözlerini memelerime dikmiş bakışlarıyla kendime geliyorum.

"Ne bakıyorsun?"

"Tövbe estağfurullah," deyip başını çeviriyor. Baktığı yönden Meriç geliyor elinde çaylarla. Kalkıp yer değiştiriyor cins. Beyime şikâyet ederim diye korktu kesin.

"Ne biliyorsun dayınla ilgili?"

Çayı uzatıyor.

"Hımm... Muhsin Dayım evi terk ettiğinde on altı yaşındaymış. Anneannemle büyük bir kavga etmişler. Annem çok severmiş kardeşini. Bilemiyorum. Bu kadar herhalde. Galiba bir de dedemle görüşmüş biraz ama yok o önceydi sahi. Anneannem içerlemiş ama söylemiyormuş. Saliha Teyzem anlatmıştı sanki bir keresinde. Dedem evi terk edince işte bu Şenay'ın anasıyla evlenip, dayım birkaç kere gitmiş babasını görmeye. Severmiş babasını."

"Ya ne tuhaf ailesiniz! İnsan on altı yaşında niye terk eder ki evi?"

"Öyle be canım, tuhafız biz. Herkes senin gibi pamuklar içinde büyümüyor."

"Özür dilerim," diyor kırgın.

"Ben de," diyorum. "Sinirlerim bozuk, pardon. Biliyorsun işte."

"Önemli değil. Benim densizliğim."

Gülümsüyor. Öpmek istiyorum.

Birbirimize değmeden camdan dışarı bakıyoruz. Sarayburnu'nda yine trafik.

Delisin, deli gönül

Yangını Muhsin çıkardı. Gördüm. Kimselere söylemedim yıllarca. Muhsin bile bilmiyor bildiğimi. Küçüktü o zamanlar. Yedi yaşında ya var ya yok. Evdeydik. Annem bir yere provaya gitmişti. Babam yine yoktu. Ama o zamanlar en azından arada bir uğrardı. Elleri kolları dolu gelir, gürültü patırtıyla giderdi. Anlamazdık.

Ben mutfaktaydım, Muhsin'e karnı aç mı diye sormaya içeri gittim. Kendi halinde oynuyor sanıyordum. Ödevini yapıyor ya da. Geldiğimi duymadı. Annemin ince çoraplarını giymiş, topuklu terlikler, üzerinde annemin bir müşteriye diktiği leopar desenli tunik, elinde saç fırçası, başına nereden bulduğu bilinmez simli bir atkı dolamış bağıra bağıra "Delisin Deli Gönül"ü söylüyordu. Çok komik, çok ürkütücüydü. Ne yapacağımı bilemedim. Yanlış bir şey var mıydı ortada ondan bile emin değildim. Ama annem ya da babam görse kıyamet kopardı, seziyordum. Oysa kendi halinde tek başına çok güzeldi. Olması gerektiği gibi. Çok mutlu. Bildiğim her şey yerle bir olmuş gibiydi, yine de bu halini anlıyor ve kabul ediyordum. Çok çabuk oluyordu bütün bunlar içimde. Sanki tüm bilgiler çekmecelerden çıkıp hızla başka başka çekmecelere giriyor, ortalıkta bir an büyük bir kargaşa yaşanıyor ama sonra sakinleşiyordu. Durup izledim. Şarkısı bitene kadar. Neşe içinde.

Onu üzmeye kıyamazdım. Ortada bir yanlışlık olsa bile benim canım kardeşimdi. Anlayamıyordum, annemlerin gözünden bakmayı henüz öğrenmediğimden. Aslında olağanüstüydü her şey. Yedi yaşında bir erkek çocuğu kadın kılığına girmiş ve

kendi olabilmenin çılgın provasını yapıyordu. Nefes alsam bozulacaktı. Gözlerimi bile kırpmıyordum. Mutfağın kapısından odaya giriyorum sanırken bambaşka bir dünyaya geçmiştim. Şarkısını bitirdi. Selam verdi. O ana dek ışıklar saçıyordu. Bir insan tam anlamıyla kendi olduğunda ışıklar saçabiliyordu demek. Aynaya baktı. Baktı baktı baktı. Işığı söndü. Aynada kendi sönüşünü izledi. Üstündekileri çıkardı. Giysilerini giydi. Hepimizin tanıdığı o sıradan Muhsin oldu yine. Çok sessizdi ortalık. Hava kararıyordu. Büyülü bir an sona ermişti, ikimiz de çok üzgündük. Kalbimiz kırılmıştı. Aynı anı yaşamıştık ama paylaşmamıştık. Ona sarılmak istiyordum. Yapamazdım. Canım kardeşim demek istiyordum, çok güzelsin. Seni çok seviyorum. Kıpırdamadan onu seyretmeye devam ettim.

Sakindi. Önce bir kibrit yaktı, onunla önünde duran mumu, o mumla perdeleri...

Muhsin yedi yaşında kendini yok etmek için evi yaktı.

Ayıldığımızda hastanedeydik. Annem kurtarmış bizi. İkimizde de küçük yanıklar ve ciğerlerimizde bolca duman kuru kuru öksürüyorduk. Teyzem bekliyordu başımızda.

"Ölmedik mi?" diye sordu Muhsin. Bana baktı. Biliyor muyum diye. Yüzümü buruşturdum sanki bir yerim acıyormuş gibi. Acımıyordu. Acısa da umurumda değildi belki. Hatırlamıyorum.

"Çok şükür yaşıyorsunuz kerata," diyerek sarıldı teyzem.

"Annem nerede?"

"O yoğun bakımda şimdi. Ama merak etmeyin iyi. Bir şeyi yok."

O zaman niye yoğun bakımdaydı? Niye yanımızda değildi bir şeyi yoksa?

"Babanız yanında. Aaa, hadi bakayım. İnanmıyor musunuz siz teyzenize? Hiç yalan söyledim mi ben size?"

Söylemiş olabilir mi diye düşündüm. Kim bilir? Anne ve babanız sağken anne ve babasız büyüyen bir çocuksanız, size sev-

giyle sarılan birinin yalan söyleyip söylemediğini umursamazsınız pek. Yeryüzündeki o yeri, o sarılışı kaybetmemek için... O yeri yeryüzünde. Ait olabileceğiniz tek yeri.

"Bana bakın, aramızda sır olarak kalacak. Nasıl oldu, anlatın bakayım."

Muhsin'e bakamıyordum. Tedirginliğini hissediyordum yine de bakamıyordum. Hızla bir şeyler düşünüp söylemem gerekirdi, dilim tutulmuş gibiydi. Üstelik yalancılık konusunda pek başarılı sayılmazdım.

"Ne olur anneme söyleme, yemin et."

"Söyler miyim hiç? Söz verdim ya," diye cevap verdi teyzem.

"Ya işte, üşüdüm ben. Sobayı yakayım dedim. Öyle oldu." Bir yandan göz ucuyla bana bakıyordu. Hemen lafa girdim.

"Ben mutfaktaydım. Duman kokusunu duyunca gittim Muhsin'in yanına. Herhalde dedim soba tütüyor. Ama baktım alevler var. Hemen Muhsin'le mutfağa kaçtık. Tabii oradan da çıkamadık sonra. İşte annem gelene kadar çok öksürdük."

"Hiçbir şey görünmüyordu, böyle alevler ejderha gibi kapıdan içeri giriyordu. Ama ben hiç korkmadım. Korkmadım değil mi abla?"

Kendi yalanına kapılmış her çocuk gibi coşkuyla anlatıyordu şimdi.

Gülümseyerek onayladım.

Doktor "Biraz gelir misiniz?" diyerek teyzemi çağırınca sustuk.

Kapının önünde durdular.

"Yaşayacak merak etmeyin," dediğini duydum doktorun. Derin bir rahatlamayla Muhsin'e baktım.

"Teyzem doğru söylüyormuş. Annem yaşıyor."

"Sol kolu, eli, sol memesi ve yüzünün sol yanı kötü. Bakalım. Birkaç hafta kalması gerekir."

Çok dua etsek belki iyileşir annemin yüzü. Çocukların duası kabul olur. Çünkü annem yanık bir yüzle yaşayamaz ki!

"Âşık olduk Füsun"

Beynimin içinde çılgınca dönüp duruyor cümleler. Susturamıyorum. Yırtıcı bir hayvan gibi düşünce. Kendini var ederken yok ediyor. Saatlerce dönüp duruyorum yatakta. Acıdan ölmek üzereyim. Yalvararak ölebilirmiş gibi insan. Yalvararak ölmek istiyorum. Kendimi öldürmeyeceğim. Bir aileye bir intihar yeter. Başka başka yolları var ölmenin. Anneannem gibi uykuda, Saliha Teyzem gibi mutfakta bir kerede vurup yıkan kalp kriziyle. Ya da binbir bahanesiyle. Ne bileyim. Fark etmez. Öleyim istiyorum. Kendimi öldürmeden ölmek. Ama bir yanım köpekler gibi tutunuyor yaşama. Meriç'i düşünüyorum, gözyaşlarım akarken iğrenç iğrenç sırıtıyorum. Âşık olduk Füsun. Âşık olduk Füsun. Âşık olduk Füsun. Deliriyorum. Kıvranmaktan bütün kaslarım ağrıyor. Gerçek bir ağrı çekermiş gibi. Ve kendimi koyuveriyorum düşüncelerin en güzeline. Şimdi dokunuyor bana. Birbirini seven ve sevgisi suça bulanmamış iki aşığın gönül rahatlığıyla sarılıyoruz sımsıkı. Açlıkla kokluyorum tenini. Tüm gücümle öpüyorum. Varlığımın her haliyle hissediyorum onun varlığının her halini. Sevişmek istiyorum onunla. Onunla bir olmak istiyorum. Nasıl olunur bilmiyorum bile. Geri zekâlı bir bakireyim bu yaşımda. Kalkıp bir sigara yakıyorum. Ellerim titriyor. Sinirden. Âşık olduk Füsun. O da bana âşık. İşte o aptal sırıtış. Yapıştı kaldı suratıma. Bir insan belki öldü bu yüzden kancık Füsun.

Gecenin üçü. Parmağımı hiç kaldırmadan zile basıyorum. Bir kapı açılıp kapanıyor üst katlarda. Beynim bomboş. Günlerdir uykusuz aç ve perişanım. İçtiğim bira ve sigaralar sayesinde

garip bir kokum oldu, alıştım. Karşımda duruyor. Bir aslana benziyor. Öpüyorum. Ne düşünüyor umurumda değil, ne düşündüğümü bilmiyorum. Eylemden ibaretim. Düşünceler terk etti beni. Beşinci biradan sonra, üçüncü uykusuz gecenin bu vaktinde kapının girişinde otomat bir yanıp bir sönerken öpüyorum onu. Ayakları çıplak. Teyzem geberse umurumda değil. Çünkü artık böyle bir düşüncem yok. Çünkü artık bir düşüncem yok. İtmiyor. Öpüyor. Sakin mi? Anlayamıyorum. Anlamak için çabalayamıyorum. Salonda teyzemle kırıştırdıkları o kanepede saatlerce günlerce haftalarca sevişiyoruz. Etrafımızı pizza kutuları, bira şişeleri, cigaralıklar, küller, tuvalet kâğıtları kaplıyor. Pislikten kulemizin duvarları içinde orada öylece akıyor zaman. Hiçbir şey umurumuzda değil. Konuşmuyoruz. Düşünmüyoruz. Tartışmıyoruz. Yaşıyoruz. Arada bir kalkıp bakkalı ya da pizzacıyı arıyor. Sonra yanıma geliyor. Yine sevişiyoruz. Öcümüzü tamamen almamız imkânsız. Bazen sırf bu amaçla sevişiyoruz, bazen artık yapacak başka bir şeyimiz olmadığı için, bazen aşkımızdan, bazen bir önceki geceyi düşünerek ve bazen unutmak için her şeyi. Sırf bir beden olmak ve düşüncelerden uzakta, öyle basit, öyle gerçeküstü bir olma haliyle. Önce kim terk edecek kanepeyi, henüz bilmiyoruz. Bir tahminde bulunmak imkânsız. Deprem olsa, dünya yıkılsa, yer yarılsa biz bu kanepede böyle sarmaş dolaş yerin yedi kat dibini boylasak. Kimseciklerin umurunda olmadan.

Bir gün birimiz kalkacak. Bu kanepeyi yakmak gerek o gün geldiğinde. Pislikten kuleyi yıkmak gerek. Suç ne biliyorum. Okulunu okudum. Çok suçluyuz. O kadar suçluyuz ki ancak bunu çoğaltarak dayanabiliriz nefes almaya. Biz de öyle yapıyoruz. Aynı anın ve mekânın içinde aynı eylemleri yaparak ve bunu bilerek ve bunu isteyerek ve bundan kaçamayarak suçumuzu çoğaltıyoruz yüzlerce kez. Geri dönülmez biçimde ruhumuzu köreltiyoruz. Hiçbir incelik, güzellik içermiyor

halimiz; çocukça, bağışlanır, hoş görülür, anlaşılır, açıklanır yanı yok. Böyle olduğu için çok yakıcı, neredeyse tamamı suç olduğu için ölümcül. Başka türlü bir âşık olma halini anlamam bir ömür boyu mümkün olmayacak. Derime yazılıyor şimdi. Elleri, gözleri, dudakları, eklem yerleri, kolları, bacaklarıyla yazıyor, aşk bu, aşk bu, aşk bu! Başka bir âşık olma hali yok bizim için. Olmayacak. Ya bununla yaşayacağız ya olmadığında öleceğiz. Sonra bir sabah gözümü açtığımda onu karşıdaki koltukta oturur buluyorum. Sigara içiyor. Uyandığımı biliyor. Bakmıyor kanepeye. Sanki çok önemli bir şeyle meşgul gibi. Ama değil. Bildiğini bildiğimi biliyor. Vicdan kanepeden iki metre uzaklaşmakla geri kazanılmıyor. Yoruldu. Suçtan. Galiba ben de.

Bir daha yanında soyunmamayı umarak giyiniyorum.

Annemin günlüklerinden başka bir yerde dayımla ilgili herhangi bir ipucu bulma şansım yok. Annemi seviyorum. Annemi sevmek istiyorum. Çok garip bir çocukluğun ardından beni öksüz ve yetim bıraktıkları için elime ne gelirse fırlatarak ağladığım günler şimdi uzaklarda. Saliha Teyze'nin dolma kokan evinde kiracılar siliyor o izleri. O zavallı acınası insan değilim artık. Çok daha boktan her şey. Annemin günlükleri önümde hırpalanmış dururken onu yeniden kaybetmekten korkuyorum. Hiçbir zaman benim olmayan annem. Teslim olamamış annem, inatçı annem, korkak annem. İçimde elektrik şokuna benzeyen sızılar bırakan annem. Çılgınca direnmişti beni sevmeye. Suçtu sanki beni sevmek. Bak yine öyle. Kayık nereden delikse oradan su alıyor işte. Benimki çoktan battı, yitti gitti. Çok korkuyorum. Elimde sadece annemin beni sevdiği ama bunu benden gizlediği umudu var. Sırf dayımı bulmak için değer mi son ışığı da söndürmeye, bilemiyorum. Dayım beni Efsun'a götürebilir. Çok kızgınım sana Efsun. Beni kandırdın. Yıllarca. Teyzem olmasaydın da severdim seni. Öyle yaptım

aslında. Teyzem olmadığın halde sevdim seni. Kandırdın beni. Çocuk gibi. Ama aldım intikamımı. Kendimi ve Meriç'i çaldım senden. Kendimi ve Meriç'i elinden aldığım için çıktı gerçek ortaya. Yoksa ölene kadar bilmeyecektim kandırıldığımı. Seni bulmak zorundayım ve haykırmak zorundayım yüzüne, Meriç'i unut, ben de unutacağım. Sev beni! Annem ol.

Annemin günlükleri. Benim zavallı, benim çaresiz, benim acıdan ibaret annem. Annem. Semiş'in annesi, Haluk'un karısı, bana düşman annem. Şekilden şekle soktuğum bu bedenin sahibi, gözlerimin, ellerimin, ruhumun. Bana çok üzgün bir çocukluk, çok üzgün bir gençlik bırakan, bugün çok üzgün bir kadın olmamın nedeni annem. Kendini, Semiş'i ve babamı bir arabayla havaya uçuran ama beni dışarıda bırakan, ölürken bile ailesine almayan annem. Ruhumu asla iyileşmeyecek yaralar içinde bırakan annem.

Her çocuk emin olmalı annesinin sevgisinden. Bir tek bu bilgi bile yeter insana ömür boyu ayakta durabilmek için. Bunu bilmeden, hiçbir zaman gerçek bir hayat yaşayamıyor insan, gerçek bir insan olamıyor. Bir ucubelikten başka bir ucubeliğe savruluyor sürekli. Kendini duvardan duvara vurmak gibi. O duvar az mı acıttı, o zaman buna vur ve bedenin paramparça olursa belki, belki o zaman biraz dinebilir içindeki şiddet. Dinebilir mi? Efsun'a ihtiyacım var. Onu bulmaya. Yeniden bir dengede durmaya. Hangi gerçek acıtabilir beni daha fazla?

Neredesin kardeşim?

İki ay oldu Semiş'in adını anmıyorum. Füsun okula başladı. Dersleriyle ilgili. Semiş'i görüyor gibi yapmayı unutuyor çoğu zaman. Ben de üstelemiyorum. Kim bilir, belki de alışabilirim böyle yaşamaya. Füsun, Haluk, ben yeniden bir aile olabiliriz. Hiçbirimiz mutluluk hayali kurmuyoruz elbette, yine de en azından bir aile gibi gözükebiliriz başkalarının gözüne. Tabii en çok benim çabalamam gerek bunun için. Ötekiler dünden razı her şeyi unutmaya. Hiç olmamış gibi. Hiç yaşamamış gibi. Sırf bu düşünce için bile dünyayı yıkabilirim. Herkesi, her şeyi paramparça edebilirim. Koyun gibi kabullenmemi istiyorlar şimdi. Artık durulmamı. Aradan geçen zamanda unutmamı. Zaman. Sanki zaman, anlar, dakikalar, saatler iyi gelebilirmiş gibi. Bu acıyı içimden silebilecek hiçbir şey, hiçbir ilahi, insani güç yok. Olmayacak. Mesele daha ne kadar dayanacağımda. Füsun'un büyümesi gerek. Onu emanet edebileceğim kimsem yok. Muhsin. Kardeşim. Sen olsaydın. Bir dakika bile düşünmezdim. Ama yoksun. Beni yaşamak cehenneminde tek başıma bıraktın. Haluk'un iyi kalbi anlamaya yetmiyor olanı biteni. Sen olsaydın anlardın. Bir tek sen bilebilirsin içimdeki zehri. Annemin içimize usul usul akıttığı, panzehiri mutlu bir aile kurmak olan ve o fırsatı sonsuza kadar kaçırarak yeniden, yeniden ve sonsuza kadar zehirlenişimi bir tek sen anlayabilirsin.

Yemekler yapıyorum. Haluk ve Füsun aynı iştahla yiyorlar. Bazen o kadar çok yapıyorum ki, dağıtıyorum. İki üç ay öncesine kadar satıyordum. Şimdi dağıtıyorum. Haluk satmamı onur

kırıcı buluyor. Belki bir işe girsen diyor arada. Kendimi beyaz fayanslarla kaplı bir laboratuvarda düşünemiyorum. Floresan ışığın ölümcül beyazlığında, elimde tüpler. Kan ve çişten bir dünyada. Mutfak iyi. Mutfakta sarı ve sıcak bir ışık var. Apartman boşluğuna bakıyor. Kimi zaman pişirdiğim yemeklere komşuların yemeklerinin kokusu karışıyor. Yiyemesem de kendimi güvende hissediyorum o koku cümbüşünde. Bir kısmını Haluk ve Füsun'a ayırıp, onlar eve dönmeden, geri kalanını plastik kaplara doldurup sokağa atıyorum kendimi. Yıkıntılara. Çok iyi biliyorum. Evi olmayan insanlar nerelerde yaşarlar. Zamanla öğrendim. Sarhoş ya da kafayı bulmuş olsalar da sevinçle karşılıyorlar beni. Daha doğrusu yemeklerimi. Sessizce yiyip içlerine dönüyorlar. Kendimi onların yanında ait olduğum yerde hissediyorum. Bilmiyorlar. Yüce gönüllü genç bir kadınım ya da küstah zengin bir orospu onların gözünde. Ne düşündükleri umurumda değil. Tek bir şey, yemek yemelerini seyretmek bana kendimi iyi hissettiriyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Nasıl olsa sevmek, sevilmek, onay görmek gibi şeyleri epeydir önemsemiyorum. Yine de güzel giyiniyorum, Füsun yıllar sonra, ruhu paramparça ama en azından dışı bütün bir anne olarak hatırlasın istiyorum beni. Güzel giyindiğim için almıyorlar belki aralarına. Ya da derinlerde biliyorlar, hâlâ bu dünyaya ait bir şeyler kalmış bakışlarımda. Tamamen kaybolmayı göze alamıyorum. Bütün kalbimle istiyorum oysa düşünceden uzak, sadece bir beden olarak yaşamayı. Füsun var ve o sınırı geçemiyorum. Ara ara değil. Sürekli bir geçiş. Beni ancak bu kurtarır. Ama o büyümeli. Okuldan eve geldiğinde yemek kokularıyla karşılanmalı bir süre daha. O kupkuru, sadece kumaş kokan bir evde büyümenin korkunçluğunu hissetmemeli. Direnmeliyim.

Beden ağırdır ruhtan

Annemin uğursuz kuzenlerini aramaktan başka şansım yok. Ne yazık ki dünyada kalan son akrabalarım o iki soğuk nevale. Nihal'i mi arasam, Nevra'yı mı? Ne fark eder? Nihal'i arıyorum. Hayır, dayımdan evden ayrıldıktan sonra hiç haber almamışlar. Galiba bir ara New York'ta yaşamış ama sonra Türkiye'ye dönmüş. Öyle çalınmış kulaklarına. Şey olduğunu biliyormuşum mutlaka. Çok sır olarak kalmazmış zaten böyle şeyler aile içinde. Şey derken? Gey yani. Evet. Biliyorum. Aman ne utanç verici! Sen evli ve iki çocuklu bir kadın olduğun için dünya daha iyi bir yer çünkü. İstanbul'a taşınmış bundan yıllar önce. Öyle duymuşlar. Başka da bir şey bilmiyorlarmış. Anneannemi çok üzmüş dayım. Çoook. Ne olurmuş sanki evi terk etmeyip bu utanç verici durumdan vazgeçseymiş? Gençlikmiş işte. Kim bilir şimdi hangi perişan hayatı yaşıyormuş? Telefonu nasıl kapadığımı bilemiyorum. Bir daha da ararsam bu beyinsiz karıyı ne olayım! Sinirimden dolanıp duruyorum evin içinde. Tabii sinir tek bir noktada sabit kalmıyor. Sıçramalarla dağılıp duruyor beynimde. Meriç'i arayıp ana avrat küfretmek geliyor içimden. Hırsla telefonu fırlatıp sokağa atıyorum kendimi. Yürümek iyi gelebilir.

Kim bilir ne kadar yürüdükten sonra Eren'in ofisine yöneliyorum. Onun karanlık tanıdıkları vardır mutlaka.

"Adı ve soyadı var. Hatta doğum yeri, doğum tarihi; ay gün yıl. Bunları biliyoruz."

"Bir soruşturayım. Şuraya yaz sen," diyerek bir not kâğıdı ve kalem uzatıyor.

Zengin piç. Ofisi gıcır gıcır. Sekreter, iki takip elemanı, deri koltuklar.

"Yav," diyorum, "sen ne ara ilerlettin işleri bu kadar?"

"İlerlemiş gibi mi duruyor? Kaç yıl oldu kızım it gibi çalışıyorum. Olsun bu kadarı."

Kaç yıl oldu, bir düşünüyorum, şaşıveriyorum.

"Vay be! on iki sene olmuş mezun olalı."

"Senin kafa tabii hiç oralarda değildi."

"Bilmiyormuş gibi konuşma lan," diye kesiyorum sözünü.

Tepem atmıyor ama atmış gibi konuşmak geliyor içimden.

"Annem babam ölmüş. Bin kilo olmuşum. Yapayalnız kalmışım hayatta. Bir de bölüm birincisi mi olacaktım?"

"Sen de haklısın," diyor.

Bir tek Eren var o yıllardan beri yanımda. Yanımda derken arada arayıp piyasa dedikodusu yapıp, lütfedip sen nasılsın diye soran.

"Eee," diyor, "Meriç nerede?"

"Bilmem," diye kestirip atıyorum.

Atamıyorum, üsteliyor.

"Ne demek bilmem? Kızım o çocuk olmadan tek başına kalkışma bu işlere."

"Bir halta yaradığı yok," diyebiliyorum.

Bir an önce konuyu kapatmam gerek. Bir açık vereceğim diye ödüm kopuyor.

"Öyle deme. Yanında bir erkek olsun. Pis işlere bulaşacaksın, belli."

"Ne pis işi be?"

"Sosyeteye karışmadıysa dayın bir gey olarak bayağı bir batakta olabilir. Hazır olmakta fayda var."

"Orası da doğru. Ama merak etme. Ben bakarım başımın çaresine. Sen hele bir bul. Yaa, gerçekten bulabilir miyiz dersin Eren?"

"Soruşturacağım, merak etme. Bizim de kolumuz uzun."

Telefon çalıyor.

"Çıkmam lazım. Bırakayım mı seni?"

"Yok," diyorum. "Giderim ben. Senden haber bekliyorum."

Çıkıyoruz. Asansörde "Evlendim ben," diyor.

Yüzüne bakıyorum. Ne ara diye sormak bile gelmiyor içimden.

"Ne ara?"

"Geçen yaz."

Arabasına kadar sessizce yürüyoruz.

"İyi bok yedin," diyorum yanağından öperken. Gülüyor.

Eve yürüyerek dönüyorum.

Annemin günlüklerinde dayıma ait pek bir iz yok. Sadece onu çok sevmiş. Saf ve hırpalanmamış bir sevgiyle bağlıymış kardeşine. Merhametle karışık yoğun bir sos. Bir kardeşim olmadığı için anlamıyorum. Semiş hayatta olsaydı, bir abla. O zaman böyle olur muydu, Efsun hayatıma girer miydi ya da ben başka türlü bir insan mı olurdum bilmiyorum. Hiçbir zaman bilemeyeceğim. Küçük, hayali ablam Semiş'e ait bir duygu arıyorum içimde, bulamıyorum. Çocukluğumdan kalma his, öfke dahi terk etmiş beni.

Meriç'i arasam mı diye düşünüyorum. Aramızda konuşulup tartışılmış bir sorun yok. Sadece bir suça ortak olup onu büyüttük. Şimdi ise kendi dünyalarımızda üstesinden gelmeye çabalıyoruz. Onu çok özlüyorum. Efsun'la aramdaki tek bağ o.

Karnım aç. Ne tuhaf, beden hep dayatıyor kendini. En olmadık zamanlarda.

Kutudan çıkan yemek tariflerine bakıyorum. Ne zamandır doğru düzgün bir şey yemedim. Annemin özel günlerde yaptığı o börek tarifiyle burun buruna geliyorum. Yapabilir miyim? Aile yeteneklerimizden pek nasibimi almadığım ortada. Yine de boyumdan büyük işlere kalkışmak konusunda üstüme yok. Evin içini fırından yükselen buram buram kokular sarınca dayanamayıp arıyorum Meriç'i.

"Börek yaptım, gelsene."

Ucundan tırtıkladığım böreği tabağına koyarken yüzüme bakmamaya çabaladığını hissediyorum.

"Boş ver," diyorum. "O da zaten teyzem değilmiş. Sonuçta hepimiz aldatıldık."

"Güzel olmuş. O da çok severdi bu böreği."

"Vay alçak," diyorum. "Bana hiç yapmadı. Sana yapmış. Sahi, Eren'le konuştum. Dayımı bir araştıracak bakalım. Belki bir şey çıkar."

Sessizce böreklerimizi yiyoruz. Annemin yaptığı yanında benimkine börek bile denmez ama yine de anımsatıyor. Bir tadı, geçmişi ve tokluğun yarattığı güven duygusu.

Yemekten sonra biraz oturuyoruz. Kahve sigara. İflah olmaz bir gerginlik aramızda. Neden kalktın o kanepeden, neden yalnız bıraktın beni suçumuzla? Sormak gelmiyor içimden. Anladığım için. O kaçmasaydı ben kaçacaktım. Sonsuza kadar sürmeyecekti elbette. Yine de ilk kaçan o olmamalıydı. Kaypak, korkak, acayip olan bendim. Başkaları, sandığımız kişi olmadığımızı hatırlatmak için giriyor hayatlarımıza. Biz kendimizi aşağı yukarı bir şeylerle tanımlarken, onlar bize başka bir yüzümüzü gösteriyor. Kendi gerçeğimizin dışına çıkıp bakıyoruz ve öyle ya da böyle kabul ediyoruz yeniden tarif edildiğimiz hali. Şimdi sıska ve hırçınım. Meriç beni bir kez daha tarif edecek mi kendime, sanmıyorum. Ben onu nasıl tarif edebilirim? Kahramanımdı. Teyzemin yakışıklı sevgilisi. İyi, sevgi dolu bir ailede yetişmiş, iyi eğitim almış, iyi bir işi olan, harika bir adam. O da aldatıldı. Birlikte olduğu kadının kim olduğunu bilmiyor. Onun gerçek olup olmadığını. Benim kadar çaresiz, zavallı. Üstelik bir suçu bile taşıyamadı. Sanki ben taşıdım mı? Neler zırvalıyorsam! Bundan sonra ancak börek yeriz birlikte.

"Eren'den haber çıkarsa, ara," diyor kapıda ayakkabılarını giyerken. Yanağıma nazik bir öpücük kondurup gidiyor. Ayak

seslerini dinliyorum o apartmandan çıkana kadar. Apartmanın kapısı kapanıyor.

Nehir adı. Çok güzel bir kadın. Heybetli. Konuşmasındaki o ufak tını dışında ele veren hiçbir şey yok. Barda buluşuyoruz. Geniş ferah bir yer. Biraz fazla karanlık. Barın en kuytu köşesinde bir masada bekliyor beni. Ayağa kalkınca benden uzun kadınlar da var diye geçiyor aklımdan. Sonra hatırlıyorum. O erkek olarak dünyaya gelmiş. Hoş geldin canım, dediği anda geçiyor bu düşünce kafamdan. Rakı getiriyor garson masaya. Peynir, fava. O kadar.

"Siz ne alırsınız?" diye soruyor kibar.

"Bira. Otuz üçlük."

Garson başıyla küçük bir hareket yaparak yanımızdan ayrılıyor.

"Evet canım, seni dinliyorum."

Benim kurmam gerek bu cümleyi. Benden önce davranıyor.

"Dayımı tanıyormuşsunuz," diyorum. "Muhsin."

"Ah evet. Eren bahsetti biraz. Niye arıyorsun dayını? Bulup da ne yapacaksın?"

Nasıl anlatılır onca hikâye.

"Miras," diyorum. "Tek akrabam o ve anneannemden bir ev kaldı. Onu yıktırmak istiyoruz ama dayımın da hakkı var diye..."

Geveliyorum. Anlıyor. O sırada bira geliyor. Bir dikişte bardağın yarısı boşalıyor. Dikkatle bana bakıyor. Elini sakince kaldırıyor. Garson dolu bir bardakla geliyor tekrar.

"Dertlisin."

"Yok değilim," diyorum. Yemiyor.

"Ben bu barın sahibiyim," diyor gülümseyerek.

Kaçın kurasına ben ne anlatmaya çabalıyorsam?

"Dayımı bulmam lazım."

Bir süre kendinden bahsediyor. Buralara nasıl geldiğinden, melodramından. İlginç de olsa dikkatim başka yerlere kayıyor

sürekli. Akşamüstü, bar tenha. Birkaç masada tek başına içen birkaç adam, bir kadın. Duvardaki resimler. Müzik. Dayım. Bir an önce sadede gelmesini bekliyorum. Gelmiyor.

"Çok zayıfsın. Ye biraz."

Masaya sigara börekleri gelmiş. Farkında değilim.

"Dayınla biz aynı cadaloz terzinin yanında çalışırdık. Çok yetenekli çocuktu."

Gözlerim parlıyor. Parlıyor mu? Ne bileyim?

"Sonra bir sevgilisi oldu. Kalantor. Elinden tuttu bunun. En son Amerika'ya gittiğini biliyorum. Beni de çağırdıydı. Âşıktım o sıra dangozun birine, bırakıp gidemedim. Enayilik işte. Gerisini bilmiyorum. Koptu bağımız. Bu kadar."

Bu mu yani? Bu kadarını ben de biliyordum. Terzi olması dışında yeni bir şey söylememişti. Yine de teşekkür ettim.

Dayım kötü yola düşmedi diye sevinmeli miydim? Beşinci biradan sonra iyice bulanıklaşmıştı kafam. Hesabı ödemek istedim. Kabul etmedi. Raconunu sevsinler Nehir Hanım dedim içimden.

Neden erkekken kadın olmak ister ki insan? İster mi gerçekten? Onu buna ne zorlar? Neler hisseder, neler düşünür bu karara varana kadar? Keşke sorsaydım. Sorsaydım da alsaydım ağzımın payını bir güzel. Sigara börekleri güzeldi. Kaldı mı acaba benim yaptığımdan? Saliha Teyzem nasıl da övünürdü, ben icat ettim bu böreği diye. Kalmadı, konuşmamak için bir tepsi böreği yedik Meriç'le. N'apıyor acaba? Uyumuştur çoktan. İşi gücü var çocuğun.

Uyandığımda berbat bir baş ağrısı karşılıyor beni. Uyanıp da o günü ve o ömrü ne yapacağını bilmeyen herkes gibi ağzımda iğrenç bir tat. Dayımı bulsam ne değişecek artık? Ne diyeceğim ona? Bir kadın geldi, beni zorla Saliha Teyzem'in yanından söküp aldı, yıllarca öz kızı gibi baktı, sevdi, korudu, kolladı, sonra ben onun sevgilisini elinden aldım diye –yani

aldım da bir halt mı oldu– bir anda ortadan kayboldu. Kim bu kadın? Senin fikrin nedir Dayıcığım? Ha, bu arada annem, babam, anneannem, Saliha Teyzem hepsi sizlere ömür. Arada bir de Semiş var, neyse ki sen onu tanımadın. Baş belası bir hayalet. Bir sen, bir ben. O manyak aileden bir biziz geriye kalan. N'apalım? Efsun'u aramaya devam mı edelim, yoksa cehennemin dibini mi görelim? Ne dersin Dayış? Sanırım kafayı sıyırdım da ekmek banıyorum dibine.

Gözlerin diyorum, kalbime işliyor

Beni izliyor. Niye? Niye? Kim bu kadın? Neden sürekli peşimde? Hale Hanım'ın kafesinde görmüştüm aylar önce. Füsun'u sormuştu. Size benziyor demişti. Bir şeyler daha söylemişti, unuttum. Haluk'a anlatıyorum. Endişeliyim çünkü. Ya Füsun'a bir zarar verirse?

"Bir kadın var peşimde," diyorum.

İnanmıyor.

"İstersen doktora gidelim," diyor kırgın.

İstemiyorum. Yeniden o hastaneye döneceğime ölürüm daha iyi. Hemen kapıyorum konuyu. Haluk gerçekçi dünyasında sıradan bir adam zaten.

Yokmuş gibi davranmam hiçbir şeyi değiştirmiyor oysa. İyice delirdim mi? Emin olmalıyım. Füsun çok küçük. Henüz deliremem. Ne zaman evden çıksam, yıkıntılara gitsem gizlice ya da pazara, ardımda o. Kendi cehennemim bana yeter. Onun yarattığı endişe ve bilinmezliğe hiç ihtiyacım yok. Karar veriyorum. Buna bir son vereceğim.

"Niye?" diye bağırıyorum. Aniden dönünce afallıyor. Etraftan şaşkın bakışlar dikiliyor üzerimize. Alıştım artık insanların bana çok tuhaf bir yaratığa bakar gibi bakmalarına. Umursamıyorum.

"Niye takip ediyorsun beni?"

Göz gözeyiz. Öylece duruyor. Bir şeyler diyecek gibi dudakları kımıldıyor önce. Sonra vazgeçiyor. Cevap verecek sanıyorum. Bekliyorum. Aklı başında bir cevaba muhtacım. Çaresiz bir bekleyiş benimki. Yüzünü hafifçe sola dönerek ağlamaya

başlıyor. Çocuk gibi. İçimde bir yer çok acıyor, usulca gözyaşları akarken. Öylece kıpırdaman duruyoruz. İnsanlar ilgilenmiyorlar artık. Herkes kendi derdine geri dönüyor çabucak.

"Sen gerçek misin?" diye soruyorum.

Şaşırmıyor nedense. Açıklamak gereği duyuyorum. Saçma bir soru eğer gerçekse.

"Çünkü ben gerçek olmayan birini görebiliyorum."

"Sayılır. Yani elbette gerçeğim. Endişelenecek bir şey yok."

"Lütfen ağlama."

Şaşırıyor galiba. Yine de dinliyor sözümü. Gözyaşlarını siliyor. Kaçamak bakışlarla beni inceliyor. Ama neden bu bakışlar böyle sevgi dolu ve ben şimdi neden ondan korkmuyorum, bilmiyorum.

"Beni tanımadın değil mi?"

Yüzüne bakıyorum. İlk gördüğümde bende yarattığı duygu çarpıyor bilincime bir anda. Ben bu kadını tanıyorum. Ama kim?

"Kimsin?"

Cevap vermeden gülümsüyor belli belirsiz.

"Efsun," diyor. "Benim adım Efsun."

Öyle birini tanımıyorum. Bu ismi hiç duymadım. Bilmiyorum. İsmin gerisindeki yüzü de. Gözleri olmasa tamamen bir yabancı benim için. Ama o çukur kahverengi gözler.

"Seni üzdüm. Özür dilerim. Bir daha karşına çıkmayacağım. Merak etme. Füsun'u öp benim için."

Gitmesin istiyorum. Ona sevgiye benzer bir his duyuyorum. Acıma. Karmakarışığım. Neden duygularım var? Semiş dışında kimseyi sevmiyorum ben. Kim ki o? Bir hayalet daha diye geçiyor içimden. Sevgiye benzer bir şeyse bu ve ben ancak hayaletleri seviyorsam...

Yürüyüşünü seyrediyorum. Uzaklaşmasını. İnsanlar yanından geçiyor, ona bakmıyorlar. Evet, kesinlikle bir hayalet o. Ve biliyorum onu bir daha hiç görmeyeceğim.

Birdenbire biter bir gün

Durgun bir gece. Oturup gökyüzünü seyrediyorum. Yapacak bir şey yok. Bir haber yok. O kadar ihtiyacım var ki iyi bir habere. Aylardır gelmeyen. Yapayalnızım. Gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar yıldızlar. Çok uzak. Bundan böyle mutlu bir hayatım olmayacak. Mutluluk nasıl ılıklaştırırdı kalbi, hatırlamıyorum bile. Ahmakça bir farkında olmama haliymiş benimki. Şimdi anlıyorum. Mutluluk Efsun'la geçirdiğim o yıllar, o yıllarda yaşadığım küçük sonsuz anlarmış. Birlikte yemek yemek, dikiş dikerken çene çalmak, dükkânın kepenklerini yukarı doğru iterken duyduğum ses, uyuz müşterilerin ardından yaptığımız kısa dedikodular, kedileri seyretmek, o kendine dönük, huzurlu iç dünyaymış. Kandırıldığımı bilmeden kanmakmış. Annemden mecburen sakınmak zorunda kaldığım sevgimi o harika insana verirken onu teyzemden öte, eksikliğiyle yanarak büyüdüğüm annem yerine koyarken, o aldatılma hali içinde güzelce aldanmakmış. Acı kendine has biçimiyle kalbime işliyor. Geri getiremeyeceğim zamana veda vakti geldi. Şimdi burada bu balkonda, bir elimde bira, bir yandan yıldızlara bakıp bir yandan ciğerimi bilmem kaçıncı sigarayla yakarken, gençliğime, aldanışıma ve birine, bir yere ait olma haline veda ediyorum. Bir yıldız da geçmişim oluyor gökyüzünde. Soluk. Kayboluyor. Buruk bir sıvı akıyor içimde bir yerden bir yere. Bulanık bir nehir gibi. Yine çocukluğumdaki gibi endişeli, çaresiz, yalnız ve istenmeyen varoluş biçimine dönüyorum. Kendimi geride bırakıp yine kendime dönmek benimki. Korkunç bir yolculuk. Hayatın neden bu kadar zalim ol-

duğunu anlamam mümkün değil. Hiçbir zaman olmayacak. Hiç bilmeseydim keşke. Güvende ve sakin. Güvende ve sakin. Bir yerim olduğunu. Bilmeseydim bu kadar acımazdım kendime. Çok acıyorum. Zavallıyım. Anneannemden, annemden daha zavallı. Çıkıp yürüsem iyi gelecek diye geçiyor aklımdan. Vazgeçiyorum. Tekinsiz adamların bu saatlerde sokaklar. Bir kadın olduğum için yasak orada olmam. Ne anlamsız. Ne haksız. Saatlerce yürümek istiyorum, peşime takılmış bir sokak köpeğiyle usul usul muhabbet ederek ve sonra yine tek başıma. Balkondan yıldızlara bakıyorum. Kendime kimin gözleriyle bakacağımı bile bilmiyorum. İnsan olmak ne acayip diye düşünüyorum. Biraz daha yıldızlara bakarsam yok olup gidecekmişim gibi bir his çörekleniyor. Hızla içeri kaçıyorum.

Kendimi Nehir'in barında buluyorum. Sarhoşum. Nehir beni görür görmez anlıyor halimi. Oturtuyor bir köşeye, bira geliyor önüme.

"Bulamadın galiba."

"Bulamadım," diye cevap veriyorum. Bulamayacağım. Sadece adını soyadını bildiğim bir insanı bu koskoca dünyada nasıl bulabilirim? Hem bulsam ne değişecek? Efsun'un kim olduğunu dayım nereden bilecek?

Bilecek, bilmesi gerek. Saliha Teyzem tanıyordu Efsun'u. Kim olduğunu biliyordu. Beni ona teslim etti. Teyzenle git dedi. Yalan söyledi. Bile bile gönderdi beni onunla.

Aklım karmakarışık.

"Nehir," diyorum. "Ne güzel bir adın var."

"Her insan kendi ismini seçebilmeli."

"Çok zor değil mi? Yani, sen olmak."

Hırıltıyla gülüyor.

"Ben memnunum halimden. Böyle biri olmak değil, böyle biri olmamak zor. Tam da istediğim gibi bir kadınım. Yoksa beğenmedin mi?"

"Yoo, çok güzelsin. Çok sen gibi..."

Sigara börekleri geliyor masaya. Sıcak sıcak. Isırıyorum. Azıcık ağzım yanıyor. Hoşuma gidiyor. İçim ısınıyor sanki. Meriç'i düşünüyorum. Efsun ona börek yaparmış. Bana yapmazdı. Yemek yapmazdı hiç. Umursamazdı aç mıyız, tok muyuz. Ama Meriç'e yaparmış. Bir erkeği etkilemek isteyen her kadın gibi ya da sırf ona özel bir şeyler yaptığını göstermek için ya da bambaşka bir nedenden, kim verebilir ki şu anda bu sorunun cevabını? Efsun Meriç'e annemin meşhur böreğinden yapsa ne değişir, hiç yapmamış olsa ne kalır geriye? Bir börek üstüne bu kadar derin düşünmek aklımı iyice bozduğumu ispatlar sadece.

"Annem çok güzel yemek yapardı. Ben on sekiz yaşıma bastıktan iki hafta sonra bir araba kazasında öldü. Arabayı o kullanıyordu. Babam da yanındaydı. Yani anlayacağın, hem öksüz hem yetimim ben Nehir."

"İntihar mı?"

"Her boku da şıp diye anlamasan olmaz! Ama ben sadece bir kere değil, iki kere öksüzüm. İşte bunu anlamazsın. Anlatsam da anlamazsın. Annemi Semiş öldürdü, Efsun'u da ben."

"Efsun mu?"

"Evet," diyorum. "Efsun."

"Hangi Efsun bu? Modacı? Kuledibi'nde."

Şaşkın onaylıyorum.

"Neyin oluyor Efsun senin?"

"Tanıyor musun?"

Bir anda dünya duruyor sanki. Efsun'u tanıyan biri!

"Ah, tanımaz mıyım, canım o benim. Ne zamandır göremiyorum, aaay yoksa?"

"Yok," diyorum. "Ölmedi. Yani bilmiyoruz. Kayıp. Kayboldu. Çekti gitti. Beni böyle dımdızlak bırakıp."

"Çok eski dostumdur Efsun. Sonra müşterisi oldum. O da benim. Gelirdi arada. Dertleşirdik. Çok yetenekli kızdı. Ne oldu? Neden çekti gitti?"

"Sevgilisine âşık oldum..."

Sonra uzun uzun anlatıyorum hikâyemi. Dikkatle dinliyor.

"Aşk bu kızım. N'apalım? Değse de değmese de yaşayacaksın. Ne zaman, neye, kime âşık olur bilemez ki insan. Oluverir. Kızma kendine. Hem canım paralı kadın, bir yerlerde kafasını dinliyordur. Çıkar meydana yakında."

Kendi inanıyor mu dediklerine? Çıkar mı gerçekten?

"Dayımı bulursam belki, o biliyordur kim olduğunu, nereye gittiğini. Ya da ne bileyim işte, bir şey der."

"Muhsin'i arıyorsun sen. Demek bu yüzden!"

Sıkıntıyla kalkıyor masadan. Yeni gelen bir iki masaya uğruyor. Daimi müşteriler. Selam veriyor. Ayaküstü hal hatır soruyor. Göz ucuyla beni de kontrol etmeyi ihmal etmiyor. Bir süre bekliyorum dönmesini. Dönmüyor. Genç barmen geliyor.

"Taksi sizi bekliyor," diyor paltomu tutarken.

"Ben taksi çağırmadım ama."

"Kapatıyoruz."

Bakıyorum etrafa. Kimsenin gitmeye niyeti yok gibi. Herkes kendi halinde içmeye devam ediyor.

"Nehir Hanım çağırdı taksiyi."

Anlıyorum. Çok içtim. Zırvalamaya başladığım için paketlenip eve gönderiliyorum düşes Nehir tarafından.

Öfkelenmeye halim yok. Çıkarken Nehir ortalıkta gözükmüyor.

Taksiye başka bir adres veriyorum. Yürümek istiyorum. Yürümem lazım. Hem düşünmek hem ayılmak için. İndiğimde soğuk hava yüzüme çarpıyor. Azıcık ayılır gibi oluyorum. Yollar bomboş. Bir süre öyle sakince yürüyorum tek başıma. Ömrüm boyunca böyle başıboş yürümek istedim sokaklarda. Gecenin üçünde. Şehrin gürültüsü dinmiş, oradan oraya koşturup duran normal işlerde çalışıp, normal ailelerde yaşayan bezgin insanlar apartman dairelerinin kapılarını kilitledikten sonra. Böyle şehir çok güzel. Çöpleri eşeleyen köpekler, sokak lambaları, uzaktan

duyulan bir kavga, bomboş caddelerde tek tük sarhoşlar ve müşteri bekleyen taksilerin çekingen korna sesleri.

Uzaktan iki tip beliriyor. Pek sağlam pabuca benzemiyorlar. Elleri ceplerinde, sağa sola bakınarak yürüyorlar. Bela nereden gelecek diye değil, belayı nasıl yaratırız gibi bir bakınma hali bu daha çok. Geri dönsem kaçmış olmayı yediremeyeceğim kendime, hem peşimden gelmeyecekleri ne malum? Yanlarından geçerken ne olacağı belli değil. Yürümeye devam ediyorum. Anahtarlığı arıyorum cebimde. Buluyorum. Parmaklarımın arasına geçiriyorum. Ne olur ne olmaz. Kendi kendime söyleniyorum bir yandan. Bu saatte olacağı buydu, ne işin var tek başına, neyine güveniyorsun? Bir kadın başına demediğim kalıyor bilinçaltıma yerleştirilen onca cümlenin arasından. Neyse diyorum olan oldu. Ya da olacak.

"Abla be, paran var mı?"

Boş boş bakıyorum. Gençler. Üst baş dökülüyor, çekingen.

"Eve döneceğiz de, yol parası be."

Cebime gidiyor elim. Elime ne gelirse uzatıyorum.

"Sağ ol," diyor parayı alan. "Çok ama bu."

"Olsun, birer bira içersiniz benden."

"Sağ ol abla" diyerek uzaklaşıyorlar.

Karı, bira kelimeleri çarpıyor kulağıma. Herhalde karı dedikleri benim. Aldırış etmiyorum. Etsem ne değişecek!

Uzaklaşıyorlar arkalarına bakmadan. Pis pis baktığımı hissediyorlar belki peşleri sıra. Parayı sayıyor elinde tutan. Sesleri duyuluyor ama ne dedikleri anlaşılmaz oluyor. Elini omzuna atıyor diğerinin. Gece gece piyango çıkmış gibi mutlu, gözden kayboluyorlar.

İğrenç bir ses. Telefon çalıyor. Hiç açasım yok. Başım ağrıyor. Biradan bir an önce vazgeçmeliyim. Kendime daha az acıtan bir şey bulmalıyım. Viskiye mi başlasam? Kim bu münasebetsiz sabahın köründe? Bakıyorum. Eren yazıyor. Çalmaya

devam ediyor. Bir anda kendime geliyorum. "Buluşmamız lazım," diyerek kapatıyor. Hemen kalkıyorum. Soğuk bir duş ve kaşarlı bir tostla ayılır gibi oluyorum. Bok var bu kadar içecek! Evet bok var bu kadar içecek. Kocaman bir bokun içine düşmüş debeleniyorum. O yüzden de içiyorum işte. Oh canıma değsin! Hayatım kadar boktan bir kafede buluşmak üzere mesaj atıyor. Avukat olurken bir tarz sahibi olmayı unutmuş çakal arkadaşım. Ya da bu pespayelik de bir tarz meselesi. Pek anlayamıyorum. Beş para etmez adamlarla buralarda buluşup iş bağlıyor belli ki. Eh o mafya bozuntuları, sahtekârlar, hırsızlar, düzenbazlar için burası fazla bile sayılır. Elinde kocaman bir deri çanta, üzerinde lacivert bir takım elbise geliyor. İki çay diye eliyle işaret ediyor garsona. Böyle karıştırır gibi. Garson eliyle eyvallah yapıyor göğsüne vurarak. Galiba biraz iğreniyorum bu erkekçe işaretleşmelerden.

"Dayının izini buldum," diyor.

Şaşakalıyorum. Böyle kolay mı yahu?

"Bir süre İstanbul'daymış."

Aynı şehirdeymişiz tamam da, nereden baksan bir ülke kadar kalabalık. Yollarımızın kesişme ihtimali o kadar düşük ki!

"Eee?" diyorum, "Sadede gel! Buldunsa hani nerede?"

"İşte takılmış bir süre ama sonra ortadan kaybolmuş. Yani hiçbir iz bırakmadan bir insanın kaybolması pek mümkün değil ama o bir bakıma bunu başarmış."

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"İşte," diyor, "yirmi beş otuz seneye yakın. Asıl mesele bir ölüm kaydının olmaması. Araştırdım, ne burada ne New York'ta ölüm kaydı var."

"Belki başka bir yerde öldü."

"Olabilir ama şöyle bir şey var, New York'ta bir hastane kaydı. Özel bir hastane. Ne kadar uğraştıysam tam bir bilgi koparamadım. Hastaneye girişi var. Pasaport bilgileri filan. Her şey. O olduğundan eminiz. Ama çıkış yok. Çıkış olmadığı

gibi bir ölüm kaydı da yok. Hastaneye girmiş ve sanki bir daha çıkmamış ama ölmemiş de!"

"Ya Eren, bu mu bulduğun iz? Elde var sıfır. Kalkıp New York'a mı gideyim, ne yapayım?"

"Yok, ben bil diye söyledim. Durum bu."

"Tamam," diyebiliyorum. "Yine de sağ ol."

Çayların parasını bırakıyor masaya.

"Gitmem lazım, müvekkil bekliyor," diyerek alelacele kalkıyor. Arkasından bakakalıyorum.

Bir süre çayın zehir tadı genzimde öylece oturuyorum. New York'a gitsem bir şeyler bulabilir miyim? O pislik Nevralardan yardım isteyecek değilim. Kalkıp gitmek gerek belki. Bulacağım şey bir halta yarayacak mı kestirmek mümkün değil. Kimi arıyorum ki? Hiç tanımadığım bir zavallıyı. Yan masada bir çift börek yiyor. İnsanı kendine çeken bir şeyler var varlıklarında. Dikkatim onların küçük dünyasına kayıyor kolayca. Kaç yaşındalar diye düşünüyorum. Kız on altı, oğlan on yedi taş çatlasa. Yağlı, içinde soğan ve maydanoz kırıntılarından başkaca bir şey olmayan böreği, o kaynamaktan zehirleşmiş çayla nasıl da sessiz bir tatminle yiyorlar. Ne kadar genç, ne kadar uzaklar bu kepaze dünyadan, hiçbir pespayelik umurlarında değil, birlikte orada öylece yan yana börek yiyebilmek onlar için paha biçilmez bir mutluluk ve sonuna kadar kullanıyorlar haklarını. Hayat bazen işte böyle böreği tüm kaygılardan uzak yiyebilmekten ibaret... Aklıma gelen, aklımı vuran, beni yıldırım gibi çarpan düşünceyle neredeyse sandalyeden düşecek gibi oluyorum. Börek!

Soluk soluğa Meriç'in kapısında buluyorum kendimi. Zili çalıyorum çalıyorum... açan yok.

Tabii ya, bugün çarşamba. Saate bakıyorum. Meriç işte. Sakinleşmeye çalışıyorum. Nefesim düzene girene kadar oturuyorum apartmanın önündeki basamakta. Arasam? Böyle önemli bir konuyu telefonda anlatamam. Genelde açmıyor za-

ten çalışırken telefonunu. Düşünceler birbirini kovalıyor. Neyi nasıl ve ne sırada düşüneceğimi bilemiyorum. Düzene sokamıyorum kafamdan akıp geçenleri.

Meriç'le konuşmam şart. İşten çıkmasına daha yedi saat var. Anlayamadığım o kadar çok şey var ki! Birlikte düşünürsek bulabiliriz gibi geliyor. Çok garip! Çok garip! O meşhur börek!

Bir bankta oturur buluyorum kendimi. İnsanlar gelip geçiyor. Geçip gidiyor. Hayat önümden bir nehir gibi akıyor. Ne çok insan var diye düşünüyorum bu şehirde. Ne çok hayat. Ne çok hikâye. Ne çok telaş, korku, umut, endişe, ne çok gelecek ve hiç gelmeyecek ne çok gün, gece... Bir anda bitiyor oysa her şey, sözleşmeler feshediliyor, dükkânlar kapanıyor, şirketler iflas ediyor, bir anda işten kovuluyor insanlar, birbirlerini terk ediyorlar anlamsız sebeplerle ve sonra başka insanlara koşuyorlar, başka işlere, başka evlere taşınıyorlar. Yeni hayatlar kuruluyor kolayca, yeni başlangıçlar, umut hep. Hep boktan beş para etmez bir umut. Neyi arıyorsun, neyi bulacaksın? Bulursan yetecek mi, avunacak mısın bulduğunla bir ömür? Şu da olsun başka bir şey istemiyorum yalanına kaç kez inanacaksın? Nasıl olacak da dinecek aramak ve bulmak arzusu? Şu kadın aradığı adamı bulunca sonsuza kadar mutlu olacak, şu adam istediği işe kabul edilirse emekli olana kadar gık demeden çalışacak, şu kâğıt toplayan çocuk altın bir yüzük bulduğu gün dünya onun olacak...

Hepimiz yalancıyız.

Yalta'da bir otel odasında bulunmuş. Bilekleri kesilmiş. Teşhis için morga giderken Eren telefonda söylüyor bunları. Dediklerinin çoğunu anlayamıyorum.

"Kapıyorum şimdi," diyorum. "Nehir'i aramam lazım."

"Meriç'i aradım. Telefonu kapalı."

Soru sormuyor Nehir. "Geliyorum," deyip telefonu kapıyor.

Morgun önünde bekliyorum. Sanırım çok değil. Geliyor. Onsuz içeri giremem. Yanımda olmasına muhtacım.

"Haydi," diyor. "Çıkınca her şey bitmiş olacak. Girelim şimdi."

O sırada Eren de geliyor. Üçümüz giriyoruz. Nehir beni çekip çıkartıyor hemen. "Evet.. o..." der demez.

Bir sigara yakıyorum. Ellerim titriyor.

"Meriç'e ulaşamadım," diyorum.

"Boş ver şimdi," diyor Eren. İşlemleri yapayım diyerek uzaklaşıyor. İşlemler ne?

"Gel oturalım biraz," diyor Nehir.

Bir banka oturuyoruz. Gözlerim kararıyor. Bacaklarımı ben mi sallıyorum, titriyor muyum bilmiyorum.

"Sonunda bulduk onu."

"Ah be Füsuncuğum, gerçekten çok bahtsızmışsın."

Kırık dökük, bir şeyler söylensin diye kurulan cümleler...

"Öyleymişim..." Sesler uğulduyor kulaklarımda. Efsun öldü. Efsun yok artık. Çığlık atmam, bağıra bağıra sokaklarda koşmam gerekirken burada sakince oturmuş sigara içiyorum. Öleceğini, ölebileceğini, hatta onun bir ölümlü olduğunu bile düşünmemiştim. Başına bir şey gelmiş olmasından endişelendim bunca zaman ama ölüm. İnkâr bir aile geleneği. Ben de uymuşum bilmeden. Yine.

"Evden taşınacağım," diyorum.

"Taşın. İyi olur. Yardım ederim ben sana."

"Moda'ya," diyorum.

"Güzel yer."

Hastaneye girenler çıkanlar. Bahçede sigara içip şakalaşan adamlar. Ellerinde poşetler poşetler poşetler başörtülü kadınlar. Urlar, irinler, tekerlekli sandalyeler, sedyeler, göz bantları, sargılı kollar, bacaklar, kafalar, börekler, kolonyalar, mandalinalar, ağaçların gölgesi, soğuk, ağzımızdan çıkan duman ve bunların ait olduğu dünya, artık Efsun yok. Yok olmak tam böyle bir şeymiş meğer. Eren görünüyor uzaktan.

"Otopsi yapılacak merak etme."

Merak etmem mi gerek? Otopsi iyi bir şey mi? Neden otopsi yapılacak? Sormuyorum. Soracak gücüm yok. Boş boş bakıyorum.

"Eve gidelim," diyor Eren.

Onu burada böylece bırakıp eve mi gideceğiz?

"Birkaç gün burada kalacak. Sonra teslim edecekler cenazeyi."

Kalkıyorum. Bedenim çok ağır. Düşerken aklımdan bu düşünce geçiyor. Sanki eskiden olduğu gibi şişmanım.

Elveda...

"İnsanın kendini öldürmesi zor. Henüz yapmadım. Ama düşünmek bunu. Zor. Yine de yapacağım. Çünkü önünde sonunda öğreneceksin. Değil mi ki dayını bulmak düşüncesi bir kere yerleşti kafana. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Canım kızım, bir çocuk doğurmadım. Doğuramazdım. Sen benim içimden çıkmayan ama içimi sevgiyle dolduran kızımsın. Bu hep böyle olacak. Sonsuza kadar. Sezin benim için doğurmuş. Benim kızım olasın diye. Özür dilerim geç bulduğum için seni. Geç girdim hayatına. Ama daha önce giremezdim. Annen ve babana aittin. Sonra benim oldun. Seni çok sevdim. Seni çok seviyorum.

Kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Meriç'e âşıksın. Ben de âşıktım bir zamanlar. Anlayabiliyorum duygunu. Haklısın. Ama seni bin Meriç'e değişmem. Onu sevmeye devam eder misin, etmez misin orası sana kalmış. Bir erkeği sevmek garip bir açmaz. Biliyorum. Vazgeçemem sanıyor insan ama en olmadık anda vazgeçebiliyor. Onsuz olamam sanıyor, yine de olabiliyor. Bir erkek bir kadının hayatında bir boşluğu doldurmuyor, bir boşluk açıyor içinde. Usul usul oyarak kalbini. Bundan böyle ne yaşamak istersen yaşa. Kaderini onun ellerine bırakma ama. Sen istediğin için olsun her şey. Ya da sen istemediğin için vazgeç. Kes at. Orası sana kalmış. Ama bil ki, bir kırgınlık, burukluk yok kalbimde. Böyle olacağını tahmin edemezdim ama böyle olduğu için şaşırmadım. Olması gerekiyormuş. Oldu. Hepsi bu. Ve bil ki bunun için gitmedim. Bu

yüzden değil. Meriç'e duyduğum aşk bile benim için bir kendini kandırma haliydi.

Ve insan kendini kandırmaktan bir gün birdenbire çok yoruluyor.

Şimdi gelelim esas meseleye. Ben kimim? Saliha Teyzem'in bunu sana açıklamadan öldüğünü biliyorum. Yaşasaydı da hiçbir zaman anlatmazdı. Bu, onun için bile utanç verici bir aile sırrıydı. Aslında hep teyzen olarak kalabilmek isterdim. Oysa insanın bir sırrı sonsuza kadar saklayabileceğine inanması saflıkmış. Er ya da geç açığa çıkıyor. Biz ne kadar ondan kaçarsak kaçalım.

Yıllarca New York'ta yaşadım. İstanbul'a annenin ölüm haberini alınca döndüm. Seni bulmak için. Saliha Teyze ne kadar bakabilirdi sana? Çocukken bir kere görmüştüm seni, annenin yanında. Öyle güzeldin ki, görür görmez anlamıştım çok seveceğimi. Sonra işte, kalktım geldim.

Canım kızım, Füsun'um. Adımı kendim seçtim. Çok sonra koydum bu ismi kendime. Senin adını öğrendikten sonra. Sana daha da yakın olabilmek için Efsun dedim kendime. Öyle oldum. Füsun'un Efsun Teyzesi.

Kendimi öldürme fikri ömrüm boyunca benimle dolaştı durdu. Becerebilirsem birazdan bitecek her şey. Bu dünyada var olmaya bu kadar dayanabildim. Sevdiğim iki insanı birbirine emanet edip gidiyorum. Yaşamak zehirli bir şey. Kendimi bildim bileli kendimle zehirlenip duruyorum. Belki annem haklıydı, korkunç bir insanım. Bir ucube. Ama işte, tutunuyor insan hayata. Hayat ağır basıyor. Bir süre. Sonra yoruluyorsun. Kim olduğumu sorup durmaktan ölesiye yorgunum.

Dayını aramaktan vazgeç. Onu asla bulamayacaksın. Zaten tanısan hiç sevmezdin. Kimse sevmedi onu. Ben bile. Ve şimdi benimle birlikte bir kez daha ölüyor."

Burada bitiyor kayıt. Gülümsüyor. Sonra bitiyor. Öyle. Sıradan bir şeymiş gibi. Cep telefonundan bilgisayara aktarıyorum kaydı. Yüzünü daha iyi görebilmek için.

Ölsem

O kadının kim olduğunu biliyorum. Rüyamda gördüm. Annem sonsuz uykusuna yattığı gece. Teyzem kimin girdiğini bilmiyor eve. İn midir, cin midir deyip deyip duruyor. Ben biliyorum. O aynayı annemin odasına kimin koyduğunu, annemin o aynada ne gördüğünü, o hayalet sandığım kadının kim olduğunu. Ama Haluk'a söyleyemem. Ya da başka birine. Semiş'e anlattım, çok güldü. Çok çılgın bir ailem var diyerek örgülerini açtı. Bugün saçlarım açık olabilir mi diye sordu. Olabilir dedim. Saçlarını en son ben örmüştüm. O sabah.

Keşke sarılsaydım ona. Nasıl özledim seni deseydim. Keşke anlayabilseydim hemen kim olduğunu. Ama işte rüyada. Yanıma oturdu, eski evdeydik. Yangından önceki evde. Mutfakta. Abla dedi, börek yapsana. Uyandım. Ah! Muhsin'sin sen. Kardeşimsin. İçim cız etti. Börek yaptım. Çok güzel oldu. Belki gelir diye. Gelmedi.

Onu bir daha görebilecek miyim, rüyamda olsa da olur. Ama onu bir daha göreyim ne olur!

"Çok istiyorsan o da gelsin," dedi Semiş.

"Olabilir," dedim.

Hiç de fena bir fikir değildi. Yetişkin bir hayalet. Hiç fena fikir değil.

"Ama artık ona Muhsin diyemeyiz."

"Efsun olsun adı."

"Olsun," dedim. "Efsun! Gel!"

Böylece karar verdik. Efsun katılsın diye aramıza. Oy birliğiyle.

Geldi Efsun. Hiç naz yapmadı. Oturdu karşıma. Bir bir anlattı başından geçenleri. Çok üzücü şeyler elbette... Keşke tüm olanlar olmasaydı. Keşke annem öyle zalim, hayat böyle saçma, kendin olmak bu denli zor olmasaydı. Çok tatlı bir kadın kardeşim Efsun. Sarıldım ona öptüm öptüm. Saçlarını ördüm, çözdüm. Gülüşüne dokundum. Hiç değişmeyen o güzel yana yatmış gülüşüne. Çok güzel bir kadınsın sen Efsun. Tam istediğin gibi. Olduğun gibi.

Ben de ona anlattım. Hiç uydurmadım. Gerçeği. Tam olduğu gibi. Hikâyemin sonu tatlıya bağlanmıyor, n'apalım, anlayışla karşıladı. Ne de olsa kız kardeşim o benim. Semiş'i çok sevdi. Semiş de teyzesini... Şakalaştılar, oyunlar oynadılar. Tekerlemeler. Neler neler... Aynı maddeden yapıldılar nihayetinde.

"Ama," dedi, "Füsun da çok tatlı."

"Ah," dedim, "öyle, Füsun, küçük tatlı kızım benim. Doya doya sevemediğim küçük hüzünlü kuzum. Sana bir şey söylemem gerek. Senden başka kimseciklere söyleyemem. Kimsem yok senden başka. Beni tam olarak, olması gerektiği gibi ve olduğum gibi anlayabilecek. Ben gideceğim. Çok uzun sürmeyecek varlığım. Yorgunum."

"Biliyorum," dedi.

Beni anlayan bir yetişkinin olması ne güzel bir duygu bilemezsin Semiş.

"Füsun'a sen bakar mısın? Ben gidince yani. Az zamanım var. Gidince Füsun senin kızın olsun mu?"

"Ya Haluk?"

"O benimle gelecek. Onu yalnız bırakamam. Yapamaz."

"Söz," dedi. "Onu kendi kızım gibi seveceğim. Hiçbir şey, hiç kimse ondan önemli olmayacak benim için. Kendim bile."

Füsun'u birine hem de çok güvendiğim hatta en çok güvendiğim insana emanet edebileceğimi anlayınca içim bir rahatla-

dı, bir rahatladı sorma gitsin. Plan yaptık Efsun'la. Ne zaman, nasıl? Epey konuştuk. Bir an önce çekip gitmek istiyorum bu zalim dünyadan. Çok zor şey var kalmak. Beni ikna etti. Birazcık daha diye. Çok küçük Füsun. Annesiz bir çocuk için dünya bir vahşi orman. On sekiz yaşını doldurması gerektiğine karar verdik sonunda. En azından bu kadarını yapabilirdim onun için. Ona bırakacaklarım, yakıp yok edeceklerim, her şeyi konuştuk tek tek. Her şeyi bir güzel planladık. Oturup börek yedik. Kâğıt oynadık. Fal baktık. Saçlarımıza tokalar taktık. Birlikte alışverişlere gittik, yemekler yaptık. Semiş, ben, Efsun ömrümün en güzel zamanlarını geçirdik bir arada. Kimseler bilmedi, anlamadı. Kız kardeş gibisi yokmuş yeryüzünde, öğrendim. Ve onunla bir güzel aktı zaman.

Araba almasını istedim Haluk'tan. Hiç param yok ki, kendim alamam. Şaşırdı. Bir şey istemek âdetim değil. Herhalde bu yüzden. Yoksa araba alacak parası var Haluk'un. Sevgili güzel karısına bir arabayı mı çok görecek!

"Canım sıkılınca dolaşırım biraz. Hem iyi gelir. Bir şeylerle meşgul olurum. Öğretirsin değil mi bana?"

"Olur," dedi. "Öğretirim."

Yıllardır biriktirdiğim ne varsa anlattım Efsun'a... Haluk'u çekiştiriyorum sıklıkla. Füsun'u ne çok sevdiğimi ama bir türlü söyleyemediğimi. Bir mektup yazsam ona, öldükten sonra eline geçse... Yaz diyor Efsun. Bilsin. Her çocuk annesi tarafından sevilmeyi hak eder. Bak bana. Ömrüm bu acıyla geçti. Hak verdim ona. Şimdi Semiş üzülmesin diye yapamıyorum ama belki bir mektup yazar bırakırım Füsun'a. Onu garip bir biçimle ve gizlice çok sevdiğimi. Bunu neden ona hiç söyleyemediğimi anlayacaktır. Akıllı bir kız o. Teyzesine çekmiş. Ne akıllar ne akıllar Efsun'dakiler. İçimin tüm zehri aktı gitti. Hep bir kız kardeşim olsun isterdim. İyi ki çağırdık onu Semiş! İyi ki katıldı aramıza! Hayalet kız kardeşim benim. Güzel kız kardeşim.

Muhsin çok mucizevi bir insan. Her zaman öyleydi. Aynı anda hem Muhsin hem Efsun olmak gibi bir lütufla ömrümü şenlendirmeyi bir tek o başarabilirdi. Bir tek o başardı.

Gözüm arkada kalmayacak.
Füsun'un bir teyzesi var.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başka biri. Bambaşka. Ben olmayan

Artık her gece, 12'ye doğru, mutfaktan çok keskin sayılmayan o büyük et bıçağını alıp, salonda yere oturuyorum. Derimi özenle ve uzun uzun önce ortadan ikiye ayırıyorum. Alnımın ortasından başlayarak bacak arama kadar. Sonra bacaklarımı teker teker. Ayaklarımı. Sonra kollarımı. Ellerimi. Zahmetli bir iş. Çok dikkatli olmak gerek. Bu işlemi tamamladıktan sonra, yine aynı dikkatle derimi yüzerek çıkartıyorum. Ön kısmı çıkarmak daha kolay. Arka kısma gelince biraz zorlanıyorum. Ama insan zamanla beceri kazanıyor. Gerçekten zahmetli bir iş. Tüm işlemi tamamlamam neredeyse bir saatimi alıyor. Arada acıdan bayılır gibi oluyorum. Bayılmıyorum. Özenle çıkardığım deriyi, tam karşımdaki duvarda askıya asıyorum. İnce ve uzun bir yılanı andırıyor orada. Duvarda. Bana bakan göz yerleri boş. Gözlerim bende kalıyor. Artık ben olmayan beni, duvarda asılı, içi boş ve tamamen anlamını yitirmiş haliyle görmek istiyorum çünkü. Yerde öylece uzanıyorum. Kas, sinir ve damarlardan oluşmuş, yani tamamen çırılçıplak. Bu anlamı yaratmak için işte tam böyle bir eyleme ihtiyaç var. Artık beni koruyan bir kabuğum yok. İnsan kabuğu olmadan çok savunmasız bir varlık. Usulca kanıyorum saatler boyunca. Kan ve irine benzer sular tahta zemine yayılıyor. Çevremde küçük pembemsi bir gölcük oluşuyor birkaç saat içinde. Tüm organlarımı görebiliyorum.

Midemi görebiliyorum, bağırsaklarımı, akciğerlerimi, zavallı akciğerlerim. En çabuk onlar başlıyor acı çekmeye. En çabuk da onlar pes ediyor. Sonra kalbimi. Kalbim atmaya devam ediyor. Belli aşamalarda yavaşlasa da görevini yerine getirmek konusunda çok başarılı. Orada tüm organlarım gözle görünür, tahta zeminde kas, sinir ve damarlarla kaplı ama tamamen açık bir yara halinde uzanırken, en çok gözlerimi dikip derimi seyretmeyi seviyorum. O duvarda asılı duran beni. İçi tamamen boş... Saatler boyunca ağır ağır ölerek kendim olmayan o kabuğa bakıyorum. İnsan kabuğu olmadan çok acı çekiyor. Çok acı çekiyor derken anlaşılır olmak istiyorum. O yüzden gözünüzde iyice canlandırmanız gerek. Ve ben her gece 12'ye doğru bütün bu yaptıklarımı yapmaktan –sırasıyla ve en ince detayına kadar– kendimi alıkoyamıyorum. Sabaha doğru tam ölmek üzereyken, hiç anlayamadığım bir sebepten kalkıp derimi giyiyorum. Sakince. Kabullenir gibi daha çok. Bir rıza hali, hayır hayır, doğru kelime çaresizlik, çaresizlik içinde. Çaresizce giyiyorum kendimi. Biraz daha açık bir yara olarak öyle uzanacak olsam, öleceğim. Bir süre daha ölmemek ve bir sonraki gece aynı şeyleri tekrar ve tekrar yapabilmek için giyiyorum kendimi. Nefes alıp verişim düzeliyor önce, kalbim normal ritmini yakalıyor yavaşça. Midemde ve böbreklerimdeki o acı diniyor. Banyoya gidip kusuyorum. Elimi yüzümü yıkayıp aynada kendime bakıyorum. Sabah oluyor. Ve şöyle diyorum: Efsun yok artık!

Nehir'in beni üç haftadır zorla karşısına oturttuğu psikiyatr "Bugün ne hissediyorsun?" diye sorduğunda bunları anlatmak istiyorum. Yapamıyorum. Hiç halim yok. Hiç diyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Öyle. Bomboşum. "Bu bir yas süreci. Geçecek," diyor. Hiç bilmediği bir acı için böyle bilimsel bilimsel ahkâm kesmesi ne kolay! Zerrece anladığı yok beni. Üstelik niyeti ve isteği de yok.

Her gün arıyor Nehir. İyi olmadığımı biliyor, hayatta mıyım hâlâ diye. Evet hayattayım. Ama buna pek yaşamak denmiyor.

Efsun'u anlayabilmeyi umuyorum. Bir insanken ondan tamamen vazgeçip başka bir insan olmayı seçmenin ne demek olduğunu... Tüm geçmişi silerek. Tüm bilgileri, aileyi, o güne kadar olduğun ve olma olasılığın olan ne varsa. Doğmak gibi. Belli bir yaşta yeniden dünyaya gelmek gibi. Ama gizlenerek, saklayarak, üstünü örterek önceki kabuğunun. Ölmek gibi. Olduğundan vazgeçmek, sana söylenenden, tarifi yapılan, öyle olman umulandan. Aklımın sınırlarını aşan bir doğma ve ölme ve doğma ve yeniden ölme biçimi. İnsan kaç kere var edebilir ve yok edebilir var ettiğini?

Kendime bakıyorum. İçime, dışıma. İçim binlerce kez ayrıldı parçalara, binlerce kez toparlandı yeniden. Herkes yok olup gittiğinde, tüm ailem, beni ben yapan o insanlar, yaşamaya devam ediyorum. Onlarsız. Marline bile kaçtı taşınırken. İnsan çok dirençli, çok dayanıklı. Sonsuz kere sağ çıkabiliyor olup bitenlerden. Sonra bir gün bir şey oluyor, ölüyor. Şişmanken zayıflıyor, erkekken kadın oluyor. Kadınken ölüyor.

Kadın olmak ölümcül.

Doğmalar, büyümeler, danteller, pembeler, uçuşan kaçışan binbir görüntü ve oyuncak bebekler, oyuncak evler, oyuncak çay takımları, yemek odaları, yatak odaları ve oyuncaktan bir gelecek kurgusu, gelecek, gelecek, korkunç ve karanlık, korkunç ve zift gibi, çamur gibi yapış yapış ve içine çeken, sürekli sürekli, petrolden bir bataklık, plastikler ve naylonlar, naylondan bilezikler, kolyeler, tokalar, saç örgüleri, kurdeleler, pelerinler, kloş etekler ve fırfırlar, fiyonklar, genç kız terlemeleri, genç kız tüyleri, genç kız sivilceleri, genç kız rüyaları, kurmanın yasak yaşamanın ölümcül olduğu genç kız rüyaları, aşklar ah o aşklar, hülyalı bakışlar, kokulu silgiler, kıvrılmış defter uçları, kıvrılmış kirpikler ve baldırları sıkan beyaz okul çorap-

ları, çağlalar, çilekler, aybaşları, ağrılı, kanlı, kokulu, iç bunaltıcı ve çok öfkeli, memeler şiş, memeler irili ufaklı, sutyen izleri ve sutyen izlerinde kaybolan kendin olabilme hayalleri, daha on beşinde anlamak ve bilmek ve çılgınca bilmek asla ve asla istediğin kişi olamayacağını, istediğinle öpüşemeyeceğini, istediğin işler, istediğin hayatlar ve istediğin koşular ormanlarda, hayvanlar gibi özgür ve hayvanlar gibi kendiliğinden, olmayacak, olmayacak, hep susturulacak, hep içe atılacak, hep dibe gömülecek, daha da dibe, sonsuz bir unutkanlığa teslim olacak kendin olmalar ve yavaş yavaş ve ama korkunç bir şiddetle dönüşülecek başka bir bene, başka birine, herkesin öyle olmanı istediği, herkesin belirlediği, zamanın, ülkenin, komşu ülkelerin, kendi konu komşunun, annenin, babanın, masalların, ders kitaplarının ve senden önce doğup büyümüş ve kendi olamamış tüm kadınların, onlarla şekillenmek, onlarla yeni bir ben yaratmak, çekiştire çekiştire her yanından, ağdalar, kaş almalar, makyajlar ve korselerle biçim verilerek, fönler ve ojelerle süsleyerek, kırmızılar, kibarlıklar, nazlar, zarifliklerle, bokunun bile kokması yasak, anla işte, böyle bir dünya, böyle bir dünya ve dünya böyle istiyor seni, hep böyle, hanım hanımcık ve uslu ve söz dinleyen ve itaat eden ve boyun eğen ve kabul eden ve susan ve sustuğunu dahi unutan, olduğu şeye biat eden ve sabreden ve cevaplardan uzak, sorulardan, kalıplar Füsun kalıplar buz kalıpları gibi seni şekle sokarak ve istediği biçimde dondurarak ruhunu ve kalbini ve aklını ve sen olan ne varsa bedenin dahil ve belki en çok bedenine işkencelerle sen olan ne varsa onu yok ederek ve akışkan olmanı hiçe sayarak katı kaskatı ve sımsıkı ve hep bu oluş halinde, hayat çok adil değil mi Füsun, hayat sonsuz. Dişine bulaşmış rujdan daha önemli bir şey olamaz, eteğinden sarkan iplikten, kaçık bir çoraptan ve hafifçe yana eğmekten boynu bir öneri karşısında ve elbette reddederek ne varsa içinde seni sen yapan ve kabul ederek ne varsa dışarıda seni başka biri yapan.

Ak Füsun, yalvarırım ak! Su ol yeniden ve ak hayata!

Gündüzlerim düşüncelerle geçiyor. Bir köşeye kıvrılıp düşünüyorum. Arada Efsun'un o son görüntülerini izliyorum. Ama sonra gece oluyor. 12'ye doğru, mutfaktan çok keskin sayılmayan o büyük et bıçağını alıp, derimi yüzüyorum. Daha ne kadar böyle yaşayabilirim? Artık gündüzlerin ve gecelerin bir sırası ve düzeni yok. Günlerden ne, saat kaç, kimim, neyim, hiçbiri umurumda değil. Kayboldum diye düşünüyorum. Zamanın ve aklımın içinde bir yerlerde kayboldum. Böyleyken bile arada bir şeyler yiyorum, Nehir sorarsa iyiyim diyorum. Banyo yapıp tırnaklarımı kesiyorum. Haftada bir psikiyatra gidip susuyorum. Hayat Efsun'un dediği gibi ağır mı basıyor? Neden hâlâ hayattayım, bir cevabım yok.

Sonra bir gün kapıda elinde bir demet gülle bir oğlan beliriyor. Galiba akşamüstü. Derim hâlâ üzerimde çünkü. "Ne bu?" diye soruyorum. "Füsun Hanım sen misin abla?" Evet. "Bunlar sanaymış," deyip gidiyor. Bir demet kırmızı gül. Her şeye tamamen tezat. Bir kart. "Doğum günün kutlu olsun. Meriç."

Ah benim otuz üç yaşım!

Gülleri ne yapacağımı bilmeden öylece duruyorum salonun ortasında. Güller. Yere bırakıyorum. Her gece kanayarak ölüme yattığım tahta zeminde, bana benziyorlar.

Meriç. Unut beni. Teyzemi unut. Doğum günlerini ve tüm güzel günleri hayatımızın. Geri gelmeyecek mutluluk. Unut. Ben de seni unutacağım.

Giyinip çıkıyorum. Buna karar vermiş değilim. Sadece hareket ediyorum. Düşünceler yok. Bedenimi takip ediyorum. Otuz üç yaşımın veda gecesine taşıyor beni. Hava serin ve sakin. İçime çekiyorum. İyi geliyor. İnsanlar kendi telaşları, umutları ve çaresizlikleri içinde geçip gidiyorlar yanımdan. Nehir'in barına uğruyorum. Başı her zamanki gibi kalabalık. Uzaktan el sallıyorum. Beni görünce rahatlıyor. El sallıyor. Birazdan yanına geleceğim gibi bir işaret yapıyor. Gelme diye işaret yapıyorum. Dışarıyı gösteriyorum. Çıkıyorum.

Hiç bilmediğim bir bara gidip hiç tanımadığım insanların arasına karışmak istiyorum. Biraz yürüdükten sonra gözüme kestirdiğim bir mekâna giriyorum. İçerisi çok kalabalık. Bira alıyorum. Barda tek başına oturmuş bir kadın. Bir yerden tanıyorum. Göz göze geliyoruz. Hafifçe gülümsüyor. Geçen yaz teyzemin dükkânına gelip giden o gerzek tiyatrocu. Başımı çeviriyorum. Kalabalığa karışıp uzaklaşıyorum. Müzik tenekeden bir gürültü. İnsan kalabalığı dalgalı deniz. Sürekli hareket halindeler. Hakikat arıyor herkes. Ama kimse bulmak istemiyor. Hakikat, insanın öyle kolay kolay katlanabileceği bir şey mi? Yeryüzünde hiç kimsenin olduğum beni anlayamayacağını bilerek bir barın ortasında yapayalnız durmuş, gençliğime veda ediyorum. Kulağımda bir fısıltı "korkma, her şey gelir ve geçer" diyor. Dönüp bakıyorum. Koca götüyle uzaklaşıyor. Bok gelir ve geçer. Ne yaşadın ki sen, ne bilirsin!

Birayı içim almıyor. Sinirle kendimi dışarı atıyorum. Rahat bırakın beni.

"Abi be bir sigaran var mı?" diye yanaşıyor yanıma. Yüzünün sol yanı yanmış. Anneannem gibi.

"Ne abisi lan!"

"N'oluyo be, manyak mısın? Erkek misin, karı mısın anlayamadık, ne var yani!"

Bir kafa koyuyorum. Ooh! Oluk oluk kan geliyor burnundan. İçim soğuyor. Kendime kafa atmışım gibi bir rahatlama hissi. Aptal bir sırıtış yüzümde. Boş bulunuyorum. Bir anda kemik sesi geliyor çenemden. Yere düşüyorum. Tekmeler yağıyor kafama. Birken iki oluyorlar. Bu it nereden çıktı kim bilir?

"N'oldu lan? Kim bu lavuk?" diye soruyor öteki.

"Orospu mudur, orospu çocuğu mudur, belli değil!" diyor ilki vurmaya devam ederken. Öteki de bacaklarımı tekmelemeye başlıyor. Onlar vurdukça içimi bir hak etmişlik duygusu kaplıyor. İstesem kendimi böyle güzel dövemem. Bir an yer

çok soğuk geliyor. Kalkmaya çabalasam da kalkamam artık. Burada böylece ölüp gitmek en yakışanı.

"Siktir et geberecek lavuk," diyor ses.

Son bir tekme daha koyuyor sırtıma diğeri. Uzaklaşıyorlar. Kendimi teslim ediyorum acıya. Bayılıyorum.

Gülümseyişi ne kadar güzel! Anneme benziyor. Canım çok acıyor. İnliyorum.

"Merak etmeyin," diyor, "geçecek. Ağrı kesici veremedik, bileğiniz kırık. Alçıya aldık."

Bakıyorum. Sol bileğim alçıda. Ama acımıyor. Daha çok çenem...

"Çenenizde de çatlak var. Haber vermemizi istediğiniz bir yakınınız var mı?" diye soruyor.

"Yok," diyorum güçlükle.

"Üstünüzden kimlik çıkmadı. Adınız?"

"Füsun," diyorum hemen. Füsun. Emin olmak ister gibi tekrarlıyorum. Yatağa bakıyorum. Temiz. Doktor güzel. Oda tek kişilik.

Anlıyor etrafı incelediğimi.

"Sabaha doğru bir taksi getirdi sizi," diyor. "Acilin kapısına bırakıp gitti. Darp edilmişsiniz. Sağ bacağınıza, kafanıza, çenenize darbeler almışsınız. Bileğiniz de düştüğünüzde kırılmış olmalı. Ama merak etmeyin çabuk iyileşeceksiniz."

"Peki, bu ağrılar ne olacak?" diyorum ağzımı pek açamadan. Mırıldanır gibi.

"Biraz dişinizi sıkacaksınız. Birkaç güne kadar geçecek. Ağrı kesici veremiyoruz. Ama iyi haber tabii, bebeğe bir şey olmamış."

Anneme ne kadar benziyor. Sarılsın istiyorum bana.

Bebek mi? Ne bebeği?

"Babayı aramamızı istemiyor musunuz gerçekten?"

Bebek? Gözlerim kararıyor.

Anneme benzeyen doktor, yakasında adı yazıyor "Selma" yüzümden anlıyor. Nabzımı sayıyor. İçimde bir bebek! İçimde başka bir insan!

"Kaç aylık?" diye sorabiliyorum son bir gayretle.

"Üç," diye cevaplıyor nabzımı bırakırken.

"Meriç Başaran," diyorum. "Arar mısınız lütfen?" Numarasını veriyorum.

Gülümsüyor. Anneme benziyor gülümsedikçe. İçimde bir bebek, annemi istiyorum. Annemi özlüyorum. Annemi çok özlüyorum.

Ağrılar ağır basıyor. Yorgunluk. İçimde bir insan oluşuyor. Çok korkuyorum. Ve ne saçma, çok cesurum. Usulca uzaklaşıyorum bilincimden. Düşer gibi akıyorum bir hayale.

Efsun geliyor, sımsıkı sarılıyor bana. Bak diyor, gördün mü, her şey olacağına varır.

Öyle galiba diye cevap veriyorum. Her şey olacağına varır. Çok özledim seni.

Ben de diyor. Ben de seni çok özledim. Haydi diyor, giyin süslen, kalk sahilde bir kahve içelim. Kutlayalım bu güzel haberi.

Sahile iniyoruz. Salacak sahili niyeyse. Uzaktan annem geliyor. Hafif, ritimli bir yürüyüşle. Bizi görüyor, el sallıyor. Canım annem. Gülümsüyor. Şaşırıyorum. Ne çok zaman olmuş onu gülümserken görmeyeli. Annesiz olmak uzay boşluğunda kaybolmak gibi bir şey. Köksüz ve amaçsız. Ona bakıyorum. Ne güzel bir hali var. Ne bilmediğim bir var olma içinde. Aniden onu anlıyorum. Bir kilit açılır gibi, sakin ama çok mucizevi. İçimi bir sevinç kaplıyor. Sonunda annemi anlıyorum. Sanki üzerimden dünyanın tüm yükü kalkıyor. Öyle ılık ve tatlı ki hayat, şaşıyorum.

"Biliyor musun," diyorum, "ben de anne olacağım."

"Biliyorum," diyor. "Onun için geldim. Korkma ben burada olacağım bundan sonra, hep." Eliyle yüzümü tutuyor. Sakin ve mutlu.

"Hiç fırsatım olmadı söylemeye, seni çok seviyorum."

Bir ailenin tarihini, deliliğini, derinliğini, karanlığını, neşesini, acayipliğini kumaşlar ve yiyeceklerle çevrelenen üç kadının gözünden anlatıyor Zeynep Kaçar *Kabuk*'ta. Kendini gerçekleştirme çabası içindeki üç kuşağın hayatın gelip dayattıkları karşısında başkalaşması, kabuk değiştirmesi, kabuğuna sığamadıkça çaresizleşmesi, çaresizleştikçe gerçeklikten uzaklaşması sarmalını incelikle örüyor. Her bir birey için savaş alanına dönüşen ailenin aynı zamanda bütün yaraları iyileştirmedeki mucizevi mahirliğini de sakınmasızca ele alıyor.

Tutmaya çalıştıkça ellerinden kayan hayatlarının peşinde çözümü delirmekte bulanların hem kanatan, hem sağaltan ama hep güç veren hikâyesi...

"Bense sürekli değişmek, savaşmak, kendimle dalaşıp uğraşıp hep bir mantıklı yol bulmak zorundayım. Olağan güzel, olağan iyi, olağan makul değilim çünkü. Neyim varsa olağandan epey uzak. Sürekli kendimi akla yola uydurma çabası."

ISBN: 978-975-570-840-9
9 789755 708409

14 TL

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com